

KOMÁROMI JÁNOS

ORDASOK

BUDAPEST
GÉNIUS KÖNYVKIADÓ RT.
KIADÁSA

*»Magyar vitézeknek dicsőséggel
földbe-temetett csontjai és azok
nagy lelkeinek umbrái... nem hagy-
nak nékem aludnom.«*

Zrínyi.

I.

Erdély felől megindultak a fölkelők.

Még nem lehettek itt, mert senki nem látta őket a mai napig, de szörnyű hírük megelőzte jöttüket... Senki bizonyosat nem tudott s azok a nyomorult emberek, kiket a németek dúlásai után is életben tartott meg az Isten, rémület és reménykedés között lestek, mi lesz hát? Mert a Partiumtól a Szepességig végigsivított a hír, hogy Ecsed várán túlról megindult Szepessy Pál s megöl mindenkit, aki csak egyszer is szóbaállt a némettel... Hóhérkardja volt Szepessy Pálnak, amellyel csak két marokra lehetett dolgozni.

De nem jött egyedül!

Mert vele közeledett a felsőtiszai sikságnak a nagypipájú és kevésdohányú Szuhay Mátyás, ott jött — nagy búját hordozva a vállain — Kende Gábor, aki keserű hónapokkal előbb hagyta el ungi udvarházát, Erdély havasai felé futván az árva fejével. Most aztán visszafelé fordította lova fejét, hogy leszámoljon mindenki-vel; ott kellett lennie a hadak közt a daliás hadadi Wesselényi Pálnak s úgy volt, hogy lóra vetette magár immár a félig-gyerek Thököli is, aki apjának halálos-ágya mellől, az árvái várból menekült el harmad- vagy negyedéve öszön, hogy legalább a puszta élete maradhasson meg, miközben minden bokrot átkutattak utána a csá-

szári kopók... És jött-jött a Partium felől nagybátyja is, a baljós csillagzatu Petrőczy István, oldalán Ubrisival, a nevezetes bujdosóval.

De jöttek mások is!

Napijáromföldre megelőzte vad hire Pika Gáspárt, a reménytelen földönfutót, akinek útját, amerre elvonult egyszer, felkaróztott németek jelezték, amint kilógó nyelvvel s oldalt nyaklott fejjel száradtak a napon... És sokan tudták holtbizonyosan, hogy a fölkelők sorai között prédikátorok járnak a mezőt s meny dörögve uszítanak a császár és lancknehtjei ellen... Rebesgették egyesek, hogy a keserű-száju hadak oldalában tör előre a tatár khán is gyűjtogató lovasaival s rémület szállt meg mindenkit, aki nevét hallotta egyszer a khánnak.

Mások is voltak azonban, akik torkukban fojtogató méreggel nyomultak elő Erdély bércei közül... Messze tájakon beszéltek, hogy táborjáraskor ott emelgeti súlyos kardját a részeges Majos Ferenc, aki ellen — ifjabb éveinek dacára is — pátenst adott ki a kassai generális, hogy ott, ahol érik, teperjék le s törjék kerékbe avagy süssék még elevenen... És ijesztő tábori-dalban szállt-szállt a hire egy bizonyos Tyukodinak, akivel ellentétben a szája járt csupán Kuczug Balázsnak, ő maga azonban messze elkerülte a csatahelyeket. Ámde csaták végeztével ő is megjelent a legények között és hányta magát, miközben az ellenség vérével keverte be homlokát és kezét. Hát ezért nem hitt senki Kuczug Balázsnak, ahelyett a hasát rengette mindenki nevettében, aki említeni hallotta egyszer Kuczug Balázst.

Erdély felől megindultak hát a bujdosók.

S a Partiumtól a Szepesség végigsivított a hír, hogy a hadak között ott búsul a lengőbajszú Szepessy Pál s gyakran dörög a sza-

kállába. Kínzó bűja amiatt való volt, mert nem tudta még, mimódon öljön meg mindenkit: németet, dánt és vallont, császári hiten lévő vékonynyaku pápistát s idegenekkel cimboráló magyart ... S a hét tiszai vármegyében fakó lett az arcszíne minden léleknek, aki meghallotta egyszer, hogy közeledik Szepessy Pál. Mert érezték, hogy rakásra gyilkol mindenkit a lobogó-indulatu öreg...

...Ezen az alkonyaton a riasztó mendedondákra többen jöttek össze az ungi berkek közül a Kende-házban. Messze járt még Kende Gábor, a gazda, de nem sokáig már. Mert őt is hozta hazafelé Szepessy Pál.

Huszan-huszonöten lehettek együtt a nagy ebédlőben, akiket együvé vertek össze a hajmeresztő hírek.

Voltak a csoportban hajlotthátu, köhögős nemes urak, akik nem tudták, örüljenek avagy reszkessenek-e a fejvesztett kapkodásban? De azért felöltötték még egyszer — s talán utoljára — molyette mentéiket s felkötötték a csorba kardokat. A magos-támlāju székekben fehérhajú nemzetes asszonyok ültek, ölükbe-bocsátott kézzel és csak néztek maguk elé... Voltak ott rebbentszemű ifjú leányasszonyok, akik édes merengéssel gondoltak reá, hogy Szepessy Pállal talán megtérnek az úrfiak is, akik lóraültek esztendőkkal előbb, mikor a bakó elcsapta fejét Nádasdynak, a nagy erejű Zrinyi Péternek, az ifjú Frangepánnak és a szegény Bónisnak... Az ifjú leányzók azóta is sóhajtozva lestek ki a kertek kerítései mögül, hogy Havasalfölde vagy Moldova felől mikor érkeznek meg lóháton a nemes úrfiak, hogy nyeregbekapják és magukkal vigyék őket, mint hitese mátkájukat.

A nagyterem közepén lehajtott fejjel állt ott a fiatal Keczer Gábor, aki megjárván néhány

nagyhírű univerzitást a külföldi országokban, előbb Erdélyhonba ment rokoni látogatóba s onnét a legszerencsétlenebb időpontban indult meg hazafelé. Vagy másfélórával előbb toppant be váratlanul a Kende-házba, hogy menedéket keressen az elkövetkező sűrű éjszakára.

De nem egyedül érkezett!

Mert egy húsz év körüli takaros leányzót hozott magával kézenfogva. Ahogy a ház asszonya, a rokon Kende Gáborné elé állt volna, megcsókolta a kezét s annyit mondott szomorúan, mialatt elővezette a leányt:

— A mátkám...

A nagyasszony homlokon csókolta a tudományokat végzett fiatalembert s utána magához ölelte a remegő leányt:

— Mi a neved, fiam?

— Újhelyi Erzsébetnek hívnak, asszony néném

— sóhajtotta el nevét a leány.

A nagyasszony pillanatra kitekintett az ólomkarikás ablakon s csaknem felzokogott:

— Gyermekeim, az Isten legyen irgalmas mindnyájunknak erre az éjszakára!

Azontúl nem szólt többet. De ijedt szeme nem sok jót árult el.

Most tehát lehorgasztott fejjel állt ott Keczer Gábor s alig féllépést mögötte a leány, mintha védelmet keresett volna vőlegényétől eltakarva. Nyugtalanítón hatott a szépsége. Mária-arca volt nedvesen csillogó éjfekete szemekkel, bársonyos szempillákkal.

Odakint alkonyatra állt: idebent zaklatott lélekkel várakozott mindenki. Mert komisz hírek előzték meg a közeledő Szepessy Pált.

A hajlotthátú s köhécselgető öregek kardjuk markolatát szorítva leskelődtek az elősiető homály elé, mely fölött túlvilági ragyogásban vágódtak fel a lebukó nap küllői. A nemzetes

asszonyok ölkbecsüngő, erőtlen karral meredtek maguk elé, miközben a gyenge hajadonok hátrább szorongtak. Mert nem sejtették, mi történhetik mindnyájukkal a következő pillanatban?

Odakint sehol egy hang, egy kiáltás: holott volt a kipusztított tájék.

Hanem akkor — hirtelenül és megdöbben-tőn — egy riasztó alak bukkant föl az ajtóban...

Senki nem vette észre, mint merülhetett föl ily nesztelenül. Ott állt az ijesztő alak a félignyitott ajtóban s — a nap aranszínű küllőivel a hátában — túlviláginak hatott.

Egyszerre hátrahőköltek mind.

Az idegen alak állt-állt az ajtóban, mellén keresztberakott karokkal. Lyukas csalma fityeggett a fejebujára hátratosztva, piszkos kötés vonult el a félszeme fölött, hanyag bajusza a szája sarkába lógott s gombostűszője mögé rövid dákos volt beszúrva. Két idegenszínű folt a szűk nadrágján, a térde fölött, lábán kitaposott, kunkorhegyű csizma s nehéz csillagos-sarkantyúk rozsdásodtak a csizmák sarkain. Lekötött szeme fölött vér ütött át a kötésen...

Ott állt kissé megbillent fejjel, kissé ferdére torzult, szomorú arccal. A Kende-ház vendégnépe néhány szünetig elrémülve nézett farkasszemet az ordas-bujdosóval. De akkor az éltes urak csoportjából váratlanul combjára csapott az ősz Deák Mihály s olyat hahotázott, hogy dobálni kezdte a nevetés:

— Kuczug Balázs!

S hátrahőkölt, nevéteben kalimpálva a két karjával.

Erre a meglepő fölfedezésre mindenki fejhezkapott egyetlen szempillantás alatt. A köhéscielgető nemes urak szélesre derültek s úgy kiáltoztak, nagy fenszóval:

— Kuczug Balázs, az ebadta! Kuczug Balázs, az ebadta!

Mások ellenben azt kiáltották:

— Az anyádat!

S olyan szívük szerint való hahotába kezdtek az ősz magyarok, hogy májld belefulladás, mások a fejüket fogták vagy az oldalukat nyomogatták, hogy rosszul ne legyenek. A nemzetes asszonyok szájuk elé tartották a keszkenőiket, az ifjú hajadonok pedig oly édesen kacagtak, hogy könny patakozott liliomarcaikon. S mialatt Keczer Gábor és elijedt mátkája tanácstalanul állt a nagy ebédlő közepén, Deák Mihály másodszor is a combjára csapott le:

— Ó, te gézengúz csatakerülő!

Másodszor is kirobbant erre a harsogás, hogy megrázta az öreg házat. Mert múlhatott már másfélesztendeje, hogy szájról-szájra járt a dühödt tábori-dal, mely az egekig emelte egy bizonyos Tyukodi pajtás nevét, Kuczug Balázsról ellenben guínnal emlékezett meg, mint aki mindenben kacagtató ellentéte a legény Tyukodinak.

Kuczug Balázs pedig csak állt ott, állt. Szótlanul, keserítő búval.

És mialatt Munkács irányából gyanús hirtelenséggel rohantak előre az alkonyat beteg színei, a nap küllői is lezuhantak a firmamentumról. És akkor váratlanul abbamaradt a hahota is.

Szörnyű csend állt be.

Mert Kuczug Balázs állt az ajtóban keresztberakott karral s olyan elszánt képpel, hogy egyszerre ijedtség csuklott végig valamennyiökön. És így szólt ekkor Kuczug Balázs, mintha sirból vánszorgott volna föl a hangja:

— Csatákból jöttem ide...

Abban a pillanatban mind-mind lebocsátot-

ták a fejüket. Megsejtették, hogy nincs menekülés többet!

Kuczug Balázs most felet lépett előre, miközben ballábán megcsörrent a csillagos-sarkantyú:

— Csatákból jöttem ide és csatákba megyek vissza ismét...

Itt óvatosan köszörült egyet a torkán Deák Mihály s csöndes szóval kérdezte:

— Kik jönnek Erdély felől?

Kuczug Balázs csaták füstjétől kormos képét meghordozta az egybegyűlteken s annyit mondott szivbemarkoló hangon:

— Szepessy Pál és ordasai...

Erre még nagyobb csönd állt be.

Mert tudták abban a pillanatban, hogy Magyarország sorsáról van szó. S tudták, hogy Kuczug Balázs piszkos csatákból jött s hogy a szeme fölött veresedő kötésen nem az ellenség vére látszik. A saját vére látszik!

Riadt szünet után így beszélt az ajtóból felfeldörgő hangon, mintha száalmas alakjában a megholt magyarok árnyai követeltek volna boszszuállást:

— Hol van Zrínyi Miklós, a kereszténység paizsa? Megölték a kursaneci sűrűben, mert császári bérencek puskázták le a Magyar Hektort... Hát most megfizetünk mindenkinek: Tokajtól Morváig német fejeket ültetünk karóba! Mindenünket elvette már a császár: haljon meg hát a császár is! Egytől-egyig beállunk pogány ebeknek: inkább Allah, mint a Wer da!

A Kende-kurián egybeverődött őszhaju vénék, maguk elé görnyedő matrónák s ijedt hajadonok rémüldözve kiáltottak föl:

— Pogány ebeknek álltok be?

— Pogány ebeknek! — kiáltott vissza véresen Kuczug Balázs. — Nem lehet ezt nézni to-

vább, Istenünk: elveszik a protestánsok templomait s a prédikátorokat hátrakötött kezükkel, röhögve terelik maguk előtt a vallon zsoldosok, miként a barmokat! Ezért felelni kell sokaknak! Ismeretlen bajban kellett kimúlnia Víttnyédy Istvánnak, a jeles luteránus prókátornak és nagy honfinak, akit úgy kedvelt Zrínyi Miklós! Nincs már köztünk más, csak földönfutó s ezért számolni fogunk még Szelepcsényi primással, e vészett tóttal, az Isten irgalmazzon esendő lelkének! Egy mélyet fűjt Kuczug Balázs s akkor még nagyobb indulatban tört ki a dühe:

—Megcsalt a francuz, megcsalt a polyák, megcsalt a muszka: csak Istenben lehet bizodal-munk, meg a kardunkban! De jön már Szepessy Pál s velejön a kopasz Szuhay Mátyás! És vele-jönnek az összes ordasok: vannak húszezren is talán Tokaj, Ónod, Szendrő, Kassa szabadítására! Lovuk nyerge a lakásuk e bujdosóknak s paráz-sban hentergetnek meg minden bűdös németet s német hússal etetik csupasz kardjaikat. ..

—Vivát Szepessy Pál! — kiáltott most lángragyulva a fiatal Keczer Gábor s levegőbe emelte a sapkáját, mialatt félig a háta mögé bújva remegett a mátkája. Mint a virágszál.

Kuczug Balázs még egyre úgy állt az ajtó-ban, összefont karokkal s düh és keserűség csa-tázott ferde s csaták kormaitól füstös ábrázatján. Tovább fenyegetőzött, mintha nem is hallotta volna Keczer Gábor lelkes kiáltását. Mintha sír-ból dörgött volna fel a hangja:

— Wesselényi nádor sincs már köztünk, mert meghalt szánandó reménytelenségben! — Hiába írtunk össze ezer konc papirost a siral-mainkkal, a német csak röhögött rajtunk... Hát jaj lesz nekik és jaj lesz mindenkinek, aki a magyarnak vesztére lopózott be országunkba! Szepessy Pál vén szakállával hiába rimánkodott

Apaffynak, e részegesnek, hogy csak ötezer fegyverest adjon.. . Hiába hordozta meg honfibútól ráncolt homlokát a Portán... Hát most megindultunk magunk! Jön Szepessy Pál s vele jön Dúló György meg Dúló Gergely!.. . És ott van az átkozott hirű Tulok György kapitány is!

Hallgattak, hallgattak mind, csak Kuczug Balázs fujt. Mintha attól félt volna, hogy karikarátágtult szemeiből egyszer-csak kiserkednek a könnyek. De akkor felvágott a hangja:

— Odalett mindenünk! Az elveszett végek helyébe nem épít új várakat a császár s a sebeit mutogató szegénység véréből kisajtolt pénzen szukákat tart magának! He-e-e-ejh!

Itt lekapta lyukas csalmáját s a hajába markolt. A hangja visitásba vészett:

— ő hozza ránk a pogányságot, hogy kiirtson a föld színéről minden magyart! Német, dán és vallon lancknehtjei meggyalázzák anyáinkat, feleségeinket, hűgainkat s pőrére vetkőztetik az éhező szegénységet! De jön Szepessy Pál, vele jönnek árva legényei és megölnék mindenkit a kardjaikkal! És kifordítják majd a bőrét Szeplesényinek, ennek a pápistának! Bosszúért kiált Magyarország!

Jobbkezével váratlanul fejére lökte vissza a csalmát, baljával meg rácsapott zörgő dákosára:

— Bosszút! Bosszút!.. . Világban bujdosik a pataki iskola kicsiny deákjaival ... Hát süvegeink a turbánokkal fognak egyesülni inkább, de — Istenünkre! — repülni fognak a német kalapok! Bécs és Ujhely piacain hóhérbárd alatt múlt ki a nagy Nádfasdy, vészett ott Zrínyi Péter, a magyar Akhilles és mátkáját sem engedték átkarolni egyszer még a fiatal Frangepánnak, nemzetsége utolsó sarjadékának! Bónis apánknek Pozsonyban esett porba a feje!... Hej, hogy esz a méreg mindnyájunkat!.. . Tizenegy apró gyér-

meke maradt a nagy Nádasdynák s halljátok meg emberek, hogy amikor négyéves fiacskáját grófnak szólította valaki, a fiúcska sírdogálva mondta: »nem vagyok én gróf, csak egy szegény kis árva... « Hát ezekért az árvákért indulunk meg a németekre, e csepűragókra, akiket meg fogunk ölni! És Szuhay Mátyás ki fog herélni minden jezsuitát!.. . Hát ezért!.. Anyáinknak, feleségeinknek, húgainknak szégyenéért, Nádasdy siró árváiért, népünk szabadulásáért, édesanyánkért: Magyarországért! Halál a németre! Halál a császárra!

S elhallgatott Kuczug Balázs, mintha kifult volna belőle a szó. De ugyanakkor éleset kiáltott Keczer Gábor:

— Halál a császárra!

Rémítő csönd állt be... Odakint lebukott már az alkony, csak messze nyugat felől derengett még valami sárgás fény bizonytalanul. Ez a fény az ólomkarikás ablakokon át ráesett a Kendeház vendégnépének arcaira s ijesztő sárgán világolt tőle minden arc. Az öregek méginkább előredültek a felsőtestükkel, mialatt kardjaik markolatát fogták szorongva, a nemzetes asszonyok ültek-ültek a támlásszékekben, üvegszinre vált szemeikkel, karjaik meg bénán csüngtek az ölükbe— Csak a hajadonleányok kezdtek reménykedni. Mert földobogó szívvel hitték, hogy Szepessy Pál magávalhozza rég-lóraült vőlegényeiket is.

Akadozó lélekzettel hallgattak mind-mind. Akkor észrevétlenül megfordult kissé Keczer Gábor s így szólt félhangon a mátkájához, aki a háta mögött vonta meg magát:

— Hugoskám, hazaviszlek Eperjesre s otthagylak atyáméknál. Magam kardot kötök s megyek a Szepessy Pál táborába...

— Isten vezérelje kedves bátyámat! —

mondta csöndes szóval Újhelyi Erzsébet s csinos arcán és rebbent szemein látszott, hogy már-már el akar ájulni.

... A Kende-kuriában rég elzengett már a Kuczug Balázs veszett kiáltozása. Ahogy magukra ocsúdtak volna valamennyien, megdöbbenve látták, hogy az átkötött félszemű fölkelő nem áll többé az ajtóban. Eltűnt, mintha a föld kapta volna be: lyukas csizmájával, a félszeme fölött vérző piszkos kötéssel, szűk nadrágjával, kurta dákosával s két csillagos-sarkantyújával a kunkor-orrú csizmái sarkain. De senki senki nem látta, miként surranhatott ki az éjszakába.

Mert éjszaka volt már, de senki sem mozgott a helyéről. Mintha a rémület leszögezte volna a lábukat. így álltak tanácstalanul, nyomorult félelemben sokáig. És az éjszakában ekkor, de messze valahol, mintha egy dal jajongott volna föl. Mintha töröksípon fújta volna valaki keserű szilajszággal. Ráismertek mind-mind a fölkelők tábori dalára s beleborzongtak. A hallgatag és láthatatlan csoportban fölsóhajtott valaki. Talán az ősz Deák Mihály:

— Isten, Isten, légy velünk!

Messzebb valahol ijesztően rikoltozott a zendülő dal... Az eszeveszett magyar düh dala!

»Te vagy a legény, Tyakodi pajtás!«

Ismerték már a dalt, mely tavaly őszön jajdult meg először a Partiumban. S akik hallották, halkulni kezdett a szívük verése.

Soha még egy ilyen gyűlölködő katonaéneket!

Elpanaszolta e dal a szegénylegény bűját, akinek vére két-három napifillérért az egy haza oltalmában ömlik el, mialatt a pogány eb meg a német eb szorongatja kétfelől is, halálos öle-

léssel... De legtöbb bajt mégis az istentelen német idéz elő szegény nemzetünkben, akinek dulásaihoz képest nem számít sem töröknek, sem tatárnak öldöklése... Iszonyatos dal volt ez császári füleknek! Megfenyegette a magyar urakat, hogy a plundrás némettel cimborálnak s rossz vége lesz ezért valamennyiüknek... Mert senki ne higgyen a kurvafi németnek! Ha szorul a nadrágja, mindent Ígéret, de hinni nem szabad neki, mert álnok fattyú e nemzetség minden tagja, aki nem segítségül jött közénk, hanem országunk pusztításának végette... Vágd tehát, a labancot! E pogánynál pogányabb kutya ölni jött csak országunkba, vágd tehát még azt a magyart is, aki szóbaállt egyszer e becstelen néppel!... Szörnyű dal volt a Tyukodi pajtás tábori éneke!... Bort tölts a kupámba, bort a lelkemnek, reggelre pedig csapj rá a labancok táborhelyére s ne legyen könyörület és irgalom a szivedben!... Igyál, pajtás, de töltsd a puszkádat is és ha megzendülnek a harci kürtök, hegyeket emelj a németek dögtesteiből!... Rá a labancra karddal, fejszével, buzogánnyal s a másvilágra verni át minden veszettkutyát, akinek német a neve!

Soha ilyen könyörtelen katonaéneket!

Messziről rikoltozott a töröksíp s Tyukodi pajtás hírért verte szét az éjszakában. A Kende-kúria nagy ebédlőjében ott szorongtak még köhécselő öregurak, fáradt nagyasszonyok s elijedt fiatal leányzók. Akkor valamelyikük annyit sutogott a sötétben:

— Nagy éjszaka van...

De megint csak össze kellett borzonganiok. Mert a kúria ólomkarikás ablakaival szemközt, de távol, tűz tört fel az éjszakában. Valami kazal vagy magtárcsűr gyúlhatott ki. Ijesztő vörösben

lobogtak a lángok, hogy megvacogott és félni kezdett, aki látta. Iszonyú tűz volt...

S ez a vörös fény messzire világított az éjszakába.

II.

Félnapja mehettek már a szekéren.

Keczer Gábor azóta, hogy jókor reggel elhagyták volna a Kende-portát, ahonnét esze nélkül futott szét minden vendég, alig szólt még néhánynapos mátkájához, a fiatal Újhelyi Erzsébethez, aki a hátulsó ülésből szorongva nézgetett szét a kipusztított tájékon. S minden pillanatban össze-összerezzen. Hisz nem lehetett tudni, hogy az útszéli berekből csörgő fegyvereikkel nem ugranak-e a lovak elé züllött császári katonák, avagy nem toppannak-e eléjük a Szepessy Pál kóbor legényei? Mindkét esetben beláthatatlan következményei lehettek volna egy ilyen találkozásnak.

Mert garázda harcosokkal volt tele a vidék.

Keczer Gábor nyugtalankodva ült a lány mellett s zaklatott gondolataival volt elfoglalva.

A hajnali órákban, amikor Újhelyi Erzsébet mélyen alhatott még, az üres nagy ebédlőben Kende Gáborné, a ház nagyasszonya találkozott a fiatal Keczer Gáborral s olyan dolgokat tárt föl előtte, amelyek döbbenettel töltötték el a külszágokból hazafelé igyekvő ifjút. A nagyasszony, akit atyafiúi kötelékek fűztek az eperjesi Keczerekhez, felindultan kérdezte ezen a hajnali találkozáson Keczer Gábort, mint tehetne gyűrűs mátkájává az ismeretlen leányzót, amikor Eperjesen úgy döntött már édesatyja, a puritán életű Keczer András és az öreg Rauscher, szintén eperjesi patrícus, hogy növekvő leánya, a Rau-

scher-család szemefénye és Keczer Gábor egy-pár lesznek.

Keczer Gábor olyan szemmel nézett a nagyasszonyra, mintha súlyos álomból próbált volna fölrévidni:

—Hány esztendő lehet az Edit leányzó?

—Tizenhetedikbe jár — mondta eltűnődve a nagyasszony. — Tavaly nyáron magam is láttam: a legékesebb hajadon egész Eperjes városában. Úrfiak egymással vetélkedve versengenek egy mosolyáért...

Keczer Gábor szerencsétlennek, csaknem nyomorultnak érezte magát. Alig volt ereje hozzá, hogy megkérdezze:

—És hol tartózkodik most Edit kisasszony, édes néném?

—A budai apácáknál tanul, utolsó esztendejében. Ősz elejére Eperjesen lesz ő is, húsvétra pedig főkötő alá kerül. Gábor fiam, te leszel az, aki be fogod kötni a fejét. Mert így végzett már efelől a két családapa. Hát mi lesz most, Gábor fiam?

Keczer Gábor két tenyerébe fogta a fejét s úgy mondta, csöndes szóval:

— Nem tudom, édes néném...

Hajlítható fiatalember volt még ekkor Keczer Gábor, aki legutóbb esztendőket töltött külországi univerzításokon, mialatt egyszer sem járt odahaza. És Magyarországra indulván végül, Erdély bérceinek vette útját, hogy meglátogassa az ottani szász rokonsaládokat, mert errenézve már így egyezett meg levélváltás révén az édesatyjával. Brassó városában botlott össze végül ezzel a szépséges hajadonnal...

— Aztán ki fia lenne? — tekintett rá összehúzott szemmel a nagyasszony.

Keczer Gábor tűnődözve beszélt ekkor. Elmondta, hogy kéthetes mátkája Sátor-Alja-Új-

hely városába való, szüleit a németek ölték le, mire a leány Erdély felé vette útját egyesegyedül, hogy az odaszármazott rokonmaradékoknál próbáljon oltalmat keresni. De mielőtt még elérhetett volna az atyafiak házához, Keezer Gábor olthatatlan lángra gyulladt a leány iránt és most vitte-vitte hazafelé.

—Cselekedni kellene itten, — szólt szigorúbbra válva a nagyasszony. — A leányt nem viheted magaddal Eperjesre ...

—Már pedig hazaviszem! — vágott vissza szemrezenés nélkül Keezer Gábor. — Nem társíthatom szerencsétlenségbe!

A nagyasszony éppoly határozottan mondta rá:

— Ám lásd a végét, fiam... Egyet azonban ne felejts el: nem tetszik nekem ennek a takaros hajadonnak szemenezése!

És úgy váltak el egymástól — nagyasszony és unokaöccse — nyughatatlanságban. Egyikük sem sejtette, mi van elrejtve a jövő méhében...

...Azóta is szekerезtek ketten. Keezer Gábor hallgatott, a leány összehúzódba ült mellette a hátsó ülésben. És nem volt egyetlen kérdése a vőlegényéhez: mintha megérezte volna, hogy nagy veszedelmek előtt áll. Ám úgy tett mégis, mintha nem¹ gondolna semmivel.

Szőrnyű vidéken haladtak át. Olyan volt a csend, hogy a kerekek zörgésén is tul szakadatlanul hallották a sziveik dobogását.

Köröskörül másvilági volt a hallgatás. Ember nem dolgozott a felburjánzott mezőkön, a gaz között itt is, ott is mintha emberi tetem vagy állati dög száradt volna a fényes napban. Mert szakadatlanul villództak a nyárvégi fények s felhő nem látszott semerre. Előttük, kissé északnak, nagy hegyek vonultak el a láthatáron: tudta Keczer Gábor, hogy azok megett van valahol Kassa városa s onnét jó hajtás még Eperjes...

Falvakon hajtottak át, de élő lelket alig látták. Gyerekek nem játszottak az ucca porában, a kéményeken nem szállt fölfelé a füst. Kéménye is alig volt minden ötödik háznak, mert a legtöbb épület leégett, fal-aljáig avagy hamu alatt hevert mindenestül. Néha-néha, de igen elvétve, mintha egy tagjaiban végleg elaszott jobbágy tekintett volna ki ijedten a nyitvafelejtett ajtón. De vissza is húzódott nyomban. Éhség és rettetet volt a tekintete...

Aztán egyéb tájak következtek. És ekkor történt, hogy kínos hallgatás után Újhelyi Erzsébet mozdult meg először:

—Hol járunk, kedves bátyám?

—A Latorca felé közeledünk, kishúgom, — nyugtatta meg Keczer Gábor s ugyanakkor a leány formás keze után nyúlt. S bánni kezdte, hogy reggel óta alig szólt valamit a védelemreszorult teremtéshez.

S mosolyt erőltetve magára, szeme közé nézett kedves mátkájának. Mert eszébejutottak ismét nénjének, Kende Gáborné nemzetes asszony-nak hajnali szavai, aki minden kendőzés nélkül megmondta neki, hogy nem sok bizalma van a leány szemenezése iránt. De ahogy most szembenézett Újhelyi Erzsébettel, a leány bátran állta a tekintetét. Mély és ártatlan volt az a két szem, akár a tapasztalatlan gyermeké.

Keczer Gábor megnyugtatta magamagát. S föltette előre, hogy harcolni fog a leányért, még kemény apjával szemben is. Utolsó lehelléig.

Igaz, egyéb is megfordult benne azonközben. Képzeletben maga elé varázsolta Rauscher Edit felhős szemét s elandalodott maga elé. Gyermekkori pajtása volt a kis Edit: alig öt évvel fiatalabb nála. Esztendőik óta nem látta s most annyit hallott róla mindössze, hogy az eperjesi polgár-úfiak esengenek szeme-piillan-

tásáért... Elhesegette magától különös gondolatait, mert attól félt, hogy meg talál bomlani az agya.

Sok-sok részvétellel hajolt a menyasszonyához:

—Nem vagy fáradt, kishúgom?

—Köszönöm, kedves bátyám — mosolygott reá zavartan a leány —, bírom az utat. Tartok tőle csupán, milyen lesz majd a fogadtatás Eperjesen?

Keczer Gábor nem felelt. Mert a mátkája odavetett megjegyzésén újból kavargogni kezdtek a gondolatai.

Akkor már vad erdőségben mélyedt el a bizonytalan út 3 a szekér csak lépést nyikorgott a rossz után. Égigoromló koronájú nyárfák figyeltek az enyhe csöndben, tölgyfák terebélyesedtek néhol s ezek között a szálfák üözött kusza növények útvesztő hálózata égett a közeledő ősznek színeiben. Később tocsogók jöttek, széleiken száz-színű virágokkal... A Latorca és a Laboré kiöntései közt igyekeztek előre, de a lovacsák alig vonszolták már a szekeret. Itt történt először, hogy a szótlanul gubbasztó kocsis hátrafordult félig, ostorhegyével meg a lovak fején túlra mutatott:

— Itt a víz, Gábor úrfi!

S valóban, a fák törzsei közül felcsillant váratlanul a Latorca, melynek hátán nyárvégi fények kergetőztek... Bús lassúsággal mendegél a Latorca, mintha halálosan (elfáradt voílma a vágatásban, melyet az ország határhegyeiből tett meg idáig... Ezen a részen széles kanyarja volt a viznek s az innenső parton megpillantották szerencsére a kompot. Korhadásnak indult jószág volt immár, mintha esztendőök óta senki sem ment volna át rajta a folyó hátán.

A parton megálltak. Élőlény nem látszott

semerre, a révész kalyibájának semmi nyoma sehol. Keczer Gábor odaszólt a kocsidnak:

— Nézzen csak körül, öreg!

Ámde az öreg nem sietett túlságosan a körülnézéssel, mindössze felállt az ülésben, két markával tölcseért homorított a szája elé s elnyújtva kiáltott, ahogy csak fért a torkán:

— Hé-é-é, ré-é-é-vé-é-é-ész!

Szállt-szállt a kiáltás, fölfelé a vizén s a távolabbi kanyar partjáról hosszan jött a visszhang:

— ... é-é-ész!

Vártak egy ideig, de mert senkisémet jelentkezett, másodszor is ordított az öreg:

— Hé-é-é, ré-é-é-vé-é-é-ész! Az anyádat...!

De a végét már lefojtott hangon mondta, inkább úgy magának.

Néhány szünettel rá zörgés hallatszott a bokrok mögül s pillanattal később kibukkant a révész. Fehérhajú, vén ember volt, totyogva iparkodott a szekér irányába s a félszeme hiányzott.

Aztán, ahogy odaért volna, tisztességtudón állt meg a szekér előtt s ősz fejét az urfira emelte.

Keczer Gábor részvétellel nézett a riadt emberre:

— Hát a révézskunyhó hová lett, öreg?

— Amoda beljebb vittem, — szólt rekedt hangján a félszemű révész. — Merthogy azelőtt itt állt a hidas irányába, de tavaly eccer vízbe hajintottak a német katonák, hát bellebb kötöttem. És ha hínnak, először kinézek a fák között, kik járnak errefele? Csak a németektől tartok, uram... .

Keczer Gábor így szólt hozzá ekkor, mialatt mátkája szemében mély sajnálat tükrözött:

—Hát a félszeme hol veszett el?

—A félszemem, uram? — kérdezte vissza

az ősz ember. — Még az idősebb Rákóczi György urunk csatáin hattam oda, mikor a németet kurgattuk magunk előtt...

Nézték az öreget, nézték, amint félszemével visszanézett rájuk. De mert szemben volt a nappal, szünetlenül pillogott s aközben könnytől volt nedves az az egy szeme.

— Hát idegenek járnak-é erre mostanában? — faggatózott tovább Keczer Gábor.

A vén ember eltöprengett:

— Erre, uram? Hónapba egy-két ember. De hát ki is gyönne? Tán mán nincsenek is magyarok Magyarországba. Igen magamba vagyok esztendőök óta, uram..

Óvatosan a kompra ereszkedett alá a szekér. S akkor megindultak át a folyón.

Elég széles víz a Latorca vize s erdőkben kanyarog ezen a tájon ... Vagyis hogy egyetlen erdő volt ez: a Nagyerdő, mely az ungi részekből belenyúlt mélyen Zemplénbe, az imregi hegyig, ahol végleg összeölelkezvén az öt folyó, ebből az ölekezésből a Bodrog születik meg. Állítólag hét mérföld hosszúságú volt ekkor még a rosszhírű rengeteg s az idősebbik Rákóczy György alatt kétszázharmincnál több konda táborozott még benne. Fenelegények lehettek a kondások, mert csupasz hassal járták a vadont téli fergetegek idején is, ha meg összekeveredtek valamin, pörgő balaskátoat dobáltak egymásra, amelyek fel-felvillantak a napban... Dehát ez régebben yolt még: azóta a kóbor császáriak kivertek minden disznót \$ Nagyerdőből, maguk a kanászok pedig elhúzódtak lassankint az Ecsedi-lápon túlra s nagy volt a valószínűsége, hogy rideglegényekből a Szepessy Pál kardjára esküdtek fel ők is. ..

... Ment-ment a szekér. Keczer Gábor és új jegyese messze maguk megett hagyták már

a Latorcát s a távoli hegyek színe a hamvas-kékből szürkés-zöldbe kezdett átmosódni, amint észrevétlenül közeledtek feléjük... De csak itt-ott merült föl előttük a távoli hegylánc vonulata, mert órák óta a Nagyerdő keskeny és elhagyott útján nyikorgott a szekerük... Szótlankodva gubbasztottak ismét a hátulsó ülésben, mert idegfezsztő csönd feküdte meg a vidéket. .. Élő lélek nem jött sehol szembe, ami nem sok jót ígért.. . Egy-egy téresebb tisztáson túl valami falu bukkant ki félpillanatra, de csorba volt a félig leégett toronytető és füst nem szállt föl a falu egyetlen kéményéből. Tekergő gyökérzetű tölgyóriásokat láttak helyenkint s a fiatal leány ilyenkor szorongva simult a vőlegényéhez. Keczer Gábor, noha az ő nyugtalansága is fokozódott egyre, csillapítani igyekezett a leányt:

— Csöndesedj, kishúgom. Meg foglak védeni minden baj ellenében.

Pedig ő maga is mind-sűrűbben riadozott már a szekérben.

Átkeltek aztán a szőke Ondaván, melynek két oldalán káka- és nádrengeteg süllyedezett az enyészett csöndben. A víz balpartján az elhanyagolt messzeségig terpedt ez a káka- és nádrengeteg, a jobbparton azonban dombos rész következén, ott egyszerre végeszakadt a Nagyerdőnek is. Ebben az évszakban sekély vize volt az Ondavának, hogy látni lehetett fővenyes ágyát s könnyűszerrel láboltak át rajta a lovak. Hasuk alját sem érte a víz.

Kissé balról, egy kéklő hegysoron túl, a sátoralaku újhelyi csúcsok néztek át a hervadásnak indult hegyláncon át. Még messzebből, de jobbfelől, egymásba torlódott magasabb hegyek következtek feléjük, hajnal óta már... Keczer Gábor elmagyarázta aközben szerelmes mátkájának, hogy a legmagasabbnak e hegyek közül Dargó

a neve, tele-van kóbor lappangókkal s amögött kell lennie valahol Kassa városának. S részvétellel hajolt a leányhoz:

—Nem vagy fáradt még, kishúgom?

—Ó, győzöm én az utat, — sóhajtott föl a Leány, nehéz lélekzettel. — Attól félek csupán, milyen lesz majd a fogadtatás Eperjesen?

Keczer Gábor nem felelt. Mert azok után, amiket Kende Gáborné asszony-nénjétől tudott meg a hajnali órákban, őt magát is sok kétség ejtette hatalmába, valahányszor a szigorú és kemény erkölcsű apjával való viszontlátásra gondolt.

Rég elhagyták az Ondavát, a Tót Kánaán nyugati részében zörgött már velük a szekér, (mert kaptatóra fogta a két ló), amikor Keczer Gábor annyit mondott a menyasszonyának:

— Csak Szilvásujfalut sikerüljön elérnünk estéig. Ott talán meghálhatunk családunk barátjánál, Ujfalussy András bátyánknál. Ha ugyan ki nem pörkölték még a házából..

A leánynak egyetlen szava nem volt reá. Hallgatott.

És mialatt lefelé sietett a nap, a kassai hegyek meg egyre nyúltak fölfelé, fokozódott a titkolt nyugtalanságuk. Mert egy-két olyan falun zörögtek át azalatt, ahol már embereket is láttak. De minden lélek csak az ablak vagy a házvége mögül mert kitekinteni reájuk, megrettent ábrázattal. Keczer Gábor megjegyezte ekkor, hogy közeledvén Kassa városa, hol a gonosz Spankau generális székel, hihető, hogy lakottabbak lesznek a falvak. Mert a zsoldosok inkább a hódoltság felé eső részekben vagy a Partium szegélyein dűltek.

Legkülönösebb volt azonban, hogy ámbár Szepessy Pálék ijesztő híre félelemmel töltötte el immár a félországot, sehol nem láttak egyet-

len császári katonát. Egyetlen valóságossága maradt csupán a magyarázatnak: hogy a kassai német generális minden katonájával Tokaj alá szállhatott, onnan akarván szembemerészkedni Szepessy Pál gyújtogató legényeivel.

Ám ez a föltevés is megdőlt hamarosan. Lát-szatra legalább.

Mert mikor közeljártak volna már az északnyugati hegyek lábához, váratlanul csaknem felkiáltott a külhoni iskolákat látogatott Keczer Gábor. Az úttól ugyanis nem messze kerek ligetes rozsdásodott s e ligetes szélén egy fölkelőt vettek észre.

Egyesegyedül állt ott.

Szabad szemmel is jól lehetett látni, hogy — noha a nyárvég enyhe melege lengett mindenfelé —, báránybőrből varrott toronysüveg volt fejébe nyomva a latornak s öles fringiájára támaszkodott a két markával, mely fringiának keresztvasa a hasa közepéig ért föl. Mahomet-alakja volt az istentelen lázadónak s Keczer Gábor, mialatt szemét le nem vette az ijesztő külsejű kurucról, felsuttogott magában:

— Bizonyára a részeges Majos Ferenc leselkedik ott a németre.

Mert Majos Ferencnek hire volt már ekkor a hét vármegyében. Tudta róla mindenki, aki nem látta is, hogy félőles lábszárai vannak, nagy talpaival pedig ha egyet rúgott a legyilkolt dán és vallon zsoldosokon, puffant a hasuk. Ha erre a tájra is volt bátorság fölmerészkedni immár Majos Ferencben, a német alighanem Kassa városáig húzódott vissza, hogy ott menjen döntő ütközetbe az átkozott fölkelők ellen. Mert annyi esze Majos Ferencnek is volt, ámbár ő maga pofa-bagót nem adott volna az életéért, hogy nem veszi be magát Spankau és Kobb Farkas

katonáinak hátába. Hiszen ki volt adva a parancs, hogy ahol érik, ott nyúzzák meg elevenen!

Csaknem a hegyek alá ért már a szekér s a nap utolsó sugarai végigsúroltak a hátuk megett hagyott Tót Lapályon. Keczer Gábor egyszer visszanézett még s hűledező szívvel látta ekkor, hogy a konok lázadó csak áll, csak áll a ligetes szélében, szörnyű fringiját szorítva a két markával s tekintete a messzeségben kalandoz. Mintha nagyon várna valakit onnanfelől. És míg ráestek a nap rézsut sugarai, elszánt alakja vörösre gyúlt ki a búcsúzkodó napözönben.

...Sűrű este burkolta be már a hegyitáját, amikor sikerült elvergődniük Szilvásujfaluig. Egy búsképű jobbágy igazította őket útba s így rövidszerrel behajtottak az Ujfalussy-kuria udvarába. A szekérszörgésre megjelent valaki a homályba-veszett ajtóban s barátságatlanul mordult fel:

— Kik vagytok?

Keczer Gábor a kedvetlen hangról ráismert a ház gazdjára s örömgöngyölve szólt vissza:

—Keczer András fia Eperjesről, aki hazafelé igyekszik most a jegyesével. És ott, nemde, az én Ujfalussy András bátyám, holtig-hú barátja az én apámuramnak?

—Az vagytok — mordult vissza ugyanaz a hang, de már barátságosabban valamivel. — Várjatok, amig kihozom a mécses!

S néhány pillanattal reá egy zömök ember közeledett a lovak irányába, gyengén imbolygó mécsessel a kezében. Levertnek látszott a ház ura, bajusza kókadtan lógott alá s éppen krárogott egyet. Ám ahogy meglátta és megismerte volna a fiatal Keczert, pillanatra mintha felhagyott volna kedvetlenségével s a kezét nyújtotta:

— Légy üdvözölve e magános házban, öcsém! Isten hozott, húgocskám!

— Hát bátyámuram egyedül van itten? — csodálkozott el Keczer Gábor.

Az öreg rábólintott:

— Jól mondtad, öcsém.

S mindjárt ott, a szekér mellett álltában, elbeszélte, hogy a familiát (mármint hitvesét és leányát) még három nappal előbb szekerekre rakatta s — három hajdú kíséretében — a lengyel végek felé küldte, valamely távoli atyafiához. Úgy volt, hogy másnap reggel ő is utánokmegyen egy lovászeremberével, de mindebből semmisen sem lesz már. Mert ma délben csak beállított hozzá a rosszhírű Majos Ferenc s úgy egyeztek meg, hogy másnap reggel elindul ugyan Ujfalusy András, de nem családja után, hanem kardot csatol övére s Szepessy Pál elé siet.

— Meg más dolog végett is jött Majos Ferenc...

De elharapta a szót Ujfalusy András. A leányra pillantott s szavát nem lehetett venni azontúl.

... Nagy éjszaka volt már, amikor Keczer Gábor mátkája is pihenni tért a részére kijelölt szobába s ők ketten maradtak az ebédlőszobában. A mécses siri árnyékokat lengetett a falon.

A ház gazdája közelebbhajolt ekkor a fiatalemberhez:

— Mi a neve ennek a hajadonnak?

— Újhelyi Erzsébet — válaszolta gyanútlanul Keczer Gábor.

Az öreg Ujfalusy hátrahőkölt, nyitva maradt a szája, aztán úgy — nyitvafelejtett szájjal — felállt, hátrált egy lépést s alig tudta kitagolni:

— Dehiszen épp amiatt lopta be magát hozzám ma délután Majos Ferenc... A fölzendült bujdosók utasításából halálrakeresi Újhelyi Erzsébetet, kinek a császári hadak közt Tábori Erzsók a neve...

S még halkabban suttogta:

— Öcsém, Keczer Gábor öcsém: Tábori Erzsók elvetemedett kéme Spankau generálisnak!.

Itt már Keczer Gábor hőkölt hátra székében s arcának színe holtáppadra változott:

— Nem lehet az, bátyámuram...

De Ujfalussy András, az elhagyott ház ősz gazdája ezt már nem hallotta. Ahelyett a hajába markolt s felhörgött:

— Hej, a Pilátusát!

Csönd támadt, rémült csönd. És mialatt az öreg még mindig marokkal cibálta az üstökét, Keczer Gábor kétségbeesve nézett el maga körül:

—De honnan veszi mindezt, bátyámuram?

—Honnan? — ordított fel Ujfalussy. — Onnan, hogy ma fényes délután lihegett be hozzám Majos Ferenc, öles fringiát húzott maga után a földön, úgy kereste Ujhelyi Erzsébetet, aki — a kardrakelt magyarok hátában — Erdélyig merészkedett alá s onnét siet most Kassa városába, hogy hírt vigyen Spankaunak...

Keczer Gábor megsemmisülten motyogta maga elé:

—Nem lehet az... Istenemre nem lehet...

—Hallgass, taknyos — üvöltött az öreg —, mert téged is széttaposlak!

Ezen az éjszakán iszonyú dolgokat kellett hallania Keczer Gábornak, amelyeket Majos Ferencről tudott meg futtában a vén Ujfalussy András. Azon-frissiben, a mai napon. Az egyik legelső eperjesi polgár fia hallgatott s ültében, baltenyerébe temette az arcát.

— Dehogy is ártatlan asszonyszemély a te mátkád, öcsém! — ordított tovább az öreg. — Fattyugyereke van egy bécsi magyar gróftól, a gyereket oszt zempléni rokonoknál hagyta vissza! Áspiskígyó ez, öcsém, így mondta Majos Ferenc énnékem, Majos Ferenc pedig nem állít valót-

lant! Akár most mindjárt mellédülhetsz az ágyba!... No, öcsém, szép asszonyt viszel te atyádnak házába!

Keczer Gábor tehetetlenül fogta a fejét s egyre azt ismételte:

—Hát most már mitévők legyünk?

—Mitévők legyünk? — kérdezte vissza a méregtől fűvő öreg. — Mint rabot visszük Szepessy Pál elé...

Keczer Gábor nem volt határozatlan többé. Felállt, szembefordult a vén Ujfalussy Andrással:

— Míg én élek, soha! Mégis a jegyesem volt... S feldúltan indult a leány hálólháza felé.

Úgy találta, félig felöltözve. Két nagy szeme rémületre rebhent s az ágyban felkönyökölve várta végleg magzavart vőlegényét, aki nagy bánattal nézett vele farkasszemet. Sokáig-sokáig. Akkor annyit szólt csöndesen:

— Miért tetted ezt velem, Erzsébet?

— Talán el akar hagyni? — sikoltott fel a leány. — Talán ki akar adni a gyújtogató parasztoknak?

Szomorúan válaszolt Keczer Gábor:

—Nem adlak ki, de menekülj! Mindjárt menekülj, míg be nem zörgetnek reánk a Majos Ferenc ordasai! Szerencsétlen leány, aki hazájának ügye ellen fordul...

—Hát elhagy? — sikoltott fel másodszor is a leány.

De itt már Keczer Gábort is elhagyta türelme s nagyot kiáltott:

— Szedje magát!

Alig félóra múlva ugyanazon a szekéren, amelyen jött, Kassa felé ment-ment tovább Újhelyi Erzsébet ifjú leányzó. Megszégyenítve, leverten. Ám ahogy a falu felső végére ért volna vele a szekér, megfordult hátulsó ülésben s a csillag-

talán éjszakában az Ujfalussy-ház felé fenyegetett apró öklével:

— Megállj, Keczer Gábor!

Keezer Gábor másnap hajnal előtt Tokaj felé indult Ujfalussy Andrással. A Szepessy Pál ordasai közé.

III.

Erdély felől megindultak a fölkelők.

Az 1672-ik esztendő augusztus havának vége felé járt az idő s Szepessy Pál és a Partiumból kitört vezértársai Tokajtól Nyirbátor irányának táboroztak s éppen azon voltak, hogy áttörvén a tiszai gázlókon, megnyomják Spankau generálist és szemtelen martalócait, akik Kassa alól idáig merészkedtek ellenükbe.

Méreg fűtötte a bujdosókat.

Azóta, hogy Nádasdyék feje porba esett alá s nem volt maradásuk saját hazájukban, Erdélybe vették utjokat, legfeljebb egy nyargalt szolgástul... S hogy a családdal, meg a szegénységgel mi történt odahaza azóta, nem is sejtették.

Ebben az időben még egy utolsó adót vetettek ki a sarkaiból kiforgatott országra: a fogyasztási adót. Egy akó bortól kilencven, egy akó sörtől hetven dénárt rendelt fizetni Lipót császár s az adók könyörtelen behajtásával a királyi kamarát bizta meg, melynek elnökévé Kollonicsot nevezte ki...

Méreg fűtötte a bujdosókat. Mert soha még a háromfelé szabdalt Magyarország nem volt oly bitangsoron, mint ebben az esztendőben. S a Partium felől előtört bujdosók öklüket kezdték rázni a Kollonics nevére s megesküdték az egy Istenre, hogy ott, ahol érik, ki fogják herélni!

És a szörnyű adók miatt hiába irt a császárnak Széchenyi György, a megöszült kalocsai érsek: »nyelvem megakad, midőn szólok, kezem reszket, szemeim könnybelábbadnak, midőn e tárgyról irok, látván, hogy az adókból a bajoknak Iliásza fog háramolni szerencsétlen nemzetünkre ...«

Nem hallgattak rá!

Azzal az ürüggyel, hogy a Wesselényi-összeskűvésben ludasok a protestáns papok is, irtóháborút kezdtek a prédikátorok ellen. E papok, miután mindenükből kiforgatták őket, túlnyomórészt úgy próbálták mentetetni meztelen életüket, hogy útnak kerekedtek az Erdélybe és Partiumba futott kálvinista és luteránus fölkelők után s feneketlen gyűlölettel vadították őket a császár, generálisai s a német, dán, morva és vallon zsoldosok ellen.

De kellett is azoknak lázítás!

És mialatt a Felvidéken iszonyú pöröket indítottak az elmenekült bujdosók ellen, Erdély nem mert nyíltan fellépni mellettük, mert nem engedte a Porta. A török pedig azért nem állt oda a fölzendült urak és parasztok mellé, mert egyelőre kötötte kezét a vasvári béke. Még nem akart háborút.

Átkozták is a fölkelők úgy Apaffyt, mint a nagyvezért, de ugyanakkor minden követ mozgattak, hogy maguk felé fordítsák a szultán szívét. A vén Szepessy Pál, akinek két esztendő óta az embertelen gondok miatt olyan színűre vált a szakállá, mintha kilúgozták volna, soha

nem szűnt meg zaklatni a nagyvezért. Mert őt meg hazája sorsa búsította.

Végre úgy látszott, ütött az óra!

Az 1672-ik esztendő augusztus havának vége táján a bujdosóvezérek: névszerinti a kopasz Szuhay Mátyás, hadadi Wesselényi Pál, a növekvő Thököli Imre nagybátyja: Petrőczy István, a sava-nysúzájú Ubrisi, úgyszintén Kende Gábor ungi bujdosó a kétségbeesésig hajszolva érezték, hogy nem lehet várniok tovább. Ugyanakkor valameny-nyiök közt a legeszélyesebb, a lengőszakállú Szepessy Pál, aki bosszút lihegett minden idegen ellen, kiadta a jelszót:

— Halál a császárra! Halál a császári generálisokra! Halál a császár zsoldosaira!

S legelői indult meg Szepessy Pál, utána hadilobogók alatt a többi vezér és vagy nyolc-száz könnyű lovas. S úgy látszott, ezúttal melléjük-szegődik a szerencse. Mert Husszein aga is oldalukra állt valami ötszáz váradi kontyossal.

Aközben a Hajdúságig értek el a fölkelők s fölverték az összes hajdúkat. S a hajdúk nem kérték magukat sokáig, hanem — üzelve a torkukban égő dühtől — seregestül álltak a Máriás-zászlók alá. Nem telt belé egész egy hónap s húszezernél több fölzendült magyar árasztotta el a mezőket s az őszi erdők széleit. S ugyanakkor nyers és szilaj erejével jajgatott fel a legszörnyűbb kuruc tábori dal, a Tyukodi pajtás éneke.

És Szepessy Pál, valahányszor meghordozta vénülő szemeit a táboron, szíve mélyéből megindult s csaknem könny buggyant ki a szeméből. És olyankor sóhajtott egy búsat:

— Istenem-Uram, be sajnálom a plundrás németjeit!

Mert bizonyos volt, hogy ahol ezek bukkan-

nak föl egyszer, a puszta külsejükkal kétségbe fognak ejteni minden császári katonát.

Nyár legvégébe hágott az idő, a csillogó mezőkön pókhálók kezdtek lengeni s Tokajtól nem messze, a tiszai gázlók felé törekedve táboroztak Szepessy Pál és legényei... Szerte-áradva a térségen.

Hanem ez sereg volt aztán!

Ott lehetett látni magát hányva-vetve Pika Gáspárt, az árvái földönfutót, akinek nem volt egyéb szórakozása e földtekén, mintha Lipót császár zsoldosait dughatta karóba. Keszeg és csontos ember volt Pika Gáspár, kurta sörteszakáll övezte az állát, mely szakáinak feierésze tövigpörkölődött valahol. De azért vígan húzott egyet a kulacsból Pika Gáspár, mialatt hangosat kiáltott:

— Vesztére a németnek!

Kulacsát egy hórihorgas s még fiatalabb éveiben álló bujdosó kulacsával ütötte össze s ivott fenéig minden csepűevő idegen pusztulására. A horgas alak, akinek kiszakadt bélésű kacabáj volt átvetve a vállán, öles fringiát húzott maga után a földön. S hallván, hogy Pika Gáspár a német vesztére iszik áldomást, olyat röhögött, hogy mindenki fölkapta rá fejét a táborban. A részeges Majos Ferenc volt az a horgas vezér, akit Kobb Farkas császári generális pátensekkel köröztetett halálra két esztendő óta a sárosi, abauji, zempléni, ungi meg a beregi erdőkben.

A Tokajtól nem messze nyüzsgő táborban ott lehetett látni a két nevezetes alvezért, a Dúló testvérpárt: Györgyöt és Gergelyt, amint embereiket vették sorba s biztatták valamenynyit a német ellen végbeviendő vérontásra... A tábor közepén akkor léptetett el lovával hadadi Wesselényi Pál, amint Teleki Mihály segít-

ségére volt indulóban és azok közül, akik megpillantották őt, sokan süvegeiket dobálták a levegőbe s vivátot kiáltottak a rokonszenves vezérre... A tér egy másik szegletében sokan lettek figyelmesek a vénülő Szuhay Mátyásra — amint nyergében ülve s nyergéből kihajolva némileg — a szőke és ráncoshomlokú Kende Gábor fülébe mondott valamit. Kende Gábor összeropatotta állkapcsait, amiből gyanították többen, hogy alighanem fondorlatos terveket forgathat magában úgy a kopasz Szuhay, mint az ungi hazájába elvágyakozó Kende...

Azalatt egy soványka fa alatt soványka s kissé bandzsál homlokú kapitány tétlenkedett szótalanul s mélán összefont két karral a mellén. Rangját a süvegéről alálengő három tolláról lehetett látni. Tulok György kapitány volt ez a veszett ember, akit átkozott hite előzött meg mindenfelé és ejtett rémületbe sokakat. Tulok György kapitánynak fenékbevágott tülök csüngött a jobbján, felszijjazva. Tudta mindenki erről a tülökről (Tulok György nem rejtette véka alá szándékait!), hogy felfogja benne az első németnek vérét s abból a vérből fog inni aztán, vesztére a haza ellenségeinek.

Am ugyanakkor egy cölöplábu s dugótermetű, de azért merész tartású fiatal fickó közeledett a táborhely közepe felé. Délcegen lépett ki, süvegét meg hátratosította némileg. Hetykeség és dac ült a képén s amerre elhaladt, fel-felkiáltottak a csapatok:

Tyukodi pajtás!... Tyukodi pajtás!...

Mások ellenben azt kiáltozták:

—Az anyját neki!

Voltak, akik csalmáikat lengették feléje, miközben torikaik megharsantak:

— Te vagy a legény!

Tyukodi pajtás aprószeg-bajuszkája körül ki-

esi mosoly suhant el. Jól tudta, hogy mindenütt lelkesednek érte. Mert senki oly legénykedve nem tudott viselkedni a csatákban, mint ő. Nyalka hírét azért is kapta szárnyára a kurucok ijesztő tábori-éneke.

Tyukodi pajtás el sem tűnt még a táborhely túlsó oldalán nyüzsgő csapatok között, mikor az egyik félrébbeső ponton nyers hahota robbant ki. Ordaskülsejű harcosok csapkodták ott a combjaikat, mások a füleiket verdesték, ismét mások a hasukat fogták:

— Micsoda hazug kutya, Teremtő-Urunk!

Az ordások félkaréja előtt Kuczug Balázs szótlanzkodott szerény búval. Csákóra-metszett lyukas csalma fityegett a fejbubjáról, piszkos kötés vonult el a félszeme fölött, hanyag bajuszkája a szája sarkába lógott s gombos tüszője mögé rövid és csupasz dákos volt betűzve. Szűk nadrágján két idegen folt, a térde fölött, lábán kunkorhegyű kitaposott csizma s beroszdált nehéz sarkantyúk zördültek meg a csizmái sarkán, ha egyet-egyet mozdult. Lekötött egyik szeme fölött vér ütött át a kötésen...

Kuczug Balázs csendes szóval ismételte:

— Csatából jöttem ide ...

— Micsoda hazug alak! Micsoda lóditó! — harsogtak föl a harcosok s pillanatokkal rá velük-hahotázott vagy tízezer ember. Mert szájról-szájra adták egymásnak, hogy a táborba vetődött el ismét Kuczug Balázs, a szemtelen hencegő.

Kuczug Balázs csak állt eközben a táborhely közepén s lehorgasztotta a fejét. Mintha a bú terhe húzta volna lefelé. Úgy látszott, súlyos oka lehetett erre az elszótlanodásra.

Mert ezúttal alighanem igazat szólt a sokat gúnyolt Kuczug.

Hiszen akinek szeme volt, láthatta az első pillantásra, hogy friss vér szivárgál a szegény

Kuczug Balázs nyakából, amelyet még bekötözni sem ért rá. Alighanem lompos császári gyalogosok csaphatták nyakszirten.

Mégsem hittek neki!

Tavaly egyszer, amikor valami csetepaté tört ki a bujdosók egy kóbor csapata és a nagybendőjű németek között, Kuczug Balázs állítólag nem keveredett bele az egymás csapkodásába, hanem a közeli boglyák mögé bújt volna meg a lovával. Olyan tanú, aki mindezt a szemébe merte volna mondani, mindmáig nem akadt egyetlen, mindazáltal menthetetlennek látszott a szerencsétlen Kuczug. Nevét fölkapta a dühtől-lihegő tábori dal s vitte-vitte mindenfelé a haza zugolyaiba.

Kuczug Balázs ott állt ezalatt a félkaréj előtt magatehetetlenül, nyomorultan. Nyakából még egyre szivárgált a vére, ez a vér bekeverte lyukas dolmánya bizonytalan színét. Látnivaló volt, hogy igazakat beszél a szegény Kuczug Balázs, miközben restelkedve motyogta maga elé:

—Csatákból jöttem ide ...

—Hej, ebadta hazugja! — kiabálták összevissza s valamennyien hasukat fogták a röhögéstől.

Kuczug Balázs mély búval horgasztotta le erre a fejét másodszor is. De ugyanmit is tehetett volna egyebet az árva?

Mialatt pedig a tábor legyrésze viharosan harsogott az ügyefogyott Kuczugon, a Tisza felől nyugtalanító mozgás kezdett mutatkozni. Nagy porfelhő állt a Tisza túlsó felén, mintha sok-sok ezer német marsolt volna errefelé, miközben a hadak eleje talán az összes átkelőket és gázlókat megszállta már. Sőt félni lehetett, hogy egyes németek az innenső parton nyomulnak előre immáron. Bizonyára azzal az ingerült szándékkal, hogy halomba gyilkolják Szepessy Pált és gyalázkodó ordasait.

Mint mikor a szél végigborzong a százados tölgyek koronáin s megmozdul reá az erdő, úgy mozdult meg a fölkelők tábora is a hirre, hogy közelednek a császáriak.

Spankau kassai generális ereszkedett alá ottan.

Lovasok nyargaltak onnanfelől a tábor irányába, csaknem a szélben úszva, mialatt repkedve csattogtak a lovak sörényei. Lovaik marján ültek ezek a hegyesfövegű lovasok, a lovaik nyaka fölé dülve és míg nagy zúgással nőttek és nagyobbodtak, már messziről azt kiáltották mind:

— Gyön a német!... Gyön a német!... .

A vészkiáltásra zörögni kezdett mind a húsz-ezer harcos. Fölkelőgyalogok vállukra emelték a nehéz kanócospuskákat, nyeregbevetették magukat a lovasok és míg a Tisza fölött magasán állt a por, nagy kiáltozások és fenyegetőzések közt megindultak.

Első csatájokba ereszkedtek a rongyosok.

Satnya lován, félig megpörkölt kurta szakállával ilegelől hajlongott a sovány és csontos Pika Gáspár s nyomban rikkantott egyet:

— Most oszt karózunk!

Mert dobogó szívvel reménykedett, hogy legalább hatvan darab bécsi zsoldost vonhat karóba még napszállatig. Utána rongyosai talpaltak a mezőn, egytől-egyig gyalogláb s széles talpaikkal csapkodtak a porban. Szállt a por s hetyke dalt kezdtek fújni az első csatájokba megindult rongyosok.

Jött utánok hadadi Wesselényi Pál, kényesen ülve meg fényesszőrű sárga lovát s balöklét a csípejéhez feszítette elbizakodottságában. Mögötte tótok kavarták lábaikkal a port, akiknek átható szaga messziről érződött s ezért is nevezte el őket bakbúzüeknek a nagyemlékű Wes-

selényi. A tótok egyrésze lyukas bocskorban vágta a lépést, mely bocskort fahánccsal szíj-
jasták össze, másrészüik rongyokba tekert lábbal
igyekezett a halál elé. S azalatt vontatottan s
mégis csintalankodva fújtak egy búskomoly harci-
éneket, amely oly leverőn hatott, hogy könny lo-
pakodott a szemébe, aki egyszer hallotta:

*Za hurami, za lyeszami
Tancovala Marianka
Z huszammi..*

(Akik hallották, sokan értették a magyarok
közül is:

*Erdőn-hegyen túl, amottan
Marianka táncot jár a
Husárokkal..)*

A hegyek irányába nyomultak elő most,
ahová visszasóhajtoztak szünetlenül. Talán ezért
is volt annyi mélabú ebben a hazavágyakozó dal-
ban.

S jöttek oldalvást a Dulók: György és Ger-
gely s kapitányi három toll lengett alá a süve-
gükről.. . Hátrább Tulok György tört előre a
széles homlokával s mögötte a »Bocskay angya-
lai« következtek, a keserűszájú hajdúk, akik lép-
ten-nyomon azt kiáltozták:

— Halál a császárra! Halál a császárra!

S az átkozotthirű Tulok György, aki legelői
düllöngött a lova hátán, minden kiáltásnál rá-
bólintott dülledthomlokú fejével, amiből körül-
belül sejthette kiki, hogy fenékbemetszett túl-
kéből német vért fog inni. Még a mai napon.

A hadsorok fölött messzire ellátszott a hor-
gas Majos Ferenc, amint fölemelkedve nyerge-

ben, nagyot húzott csutorájából s fenekedő kedvében annyit szólt hozzá:

— Vesztére a németnek!

Fegyverek súlyától zörögve indult meg vagy húszezer legénye Szepessy Pálnak, hogy megöljenek végül mindenkit, aki-idegen jött ide a magyarnak keserítésére. Megmozdult a tábor s az emberi talpak és lovak patkótlán patái alatt megdörgött a mező. És a mezőn a Tisza közeli gázlói felé dörgött mind a húszezer fölkelő... Híre járt, hogy Husszein aga és váradi kontyosai — messzebb jobbról — átkeltek már a folyón, hogy oldalról vágjanak bele Spankauba és gombakalapú németjeibe. És hátrább valamivel teméntelen tollak hullámozottak a magas süvegeken meg a lebbentyűs sapkákon. Tudta minden fölkelő, hogy ott jönnek dühtől elszürkült arcaikkal a vezérek: a kopasz Szuhay Mátyás, ia bánattól eltelt Kende Gábor, a baljós csillagzatu Petrőczy István és legkitartóbb társa, ama nevezetes Ubrisi...

És ott kellett lennie valahol a lengőszakállú Szepessy Pálnak is.

A Tisza két partján magasan állt a por s e porfelhőből itt is, ott is lövések csattantak.

Abban a szempillantásban húszezer ordasa ordított fel a vén Szepessy Pálnak, hogy meg rázta a mennyboltot:

— Halál a németre!

Tokaj fölött alkonyodni próbált, mikor az öreg Ujfalussy András meg a fiatal Keczer Gábor fáradtan ereszkedett alá a Bodrog vizének.

A nap megállt mégegyszer a Hegyalja ormai fölött s vörösre gyulladt szemmel nézett szét a Bodrogtőzön.

Halottá dúlt, nyomortól kiégett tájakon kocogtak el a lovaikkal. Útközben annyit hallottak valakitől, hogy Keczer Gábor édesatyja, az ősz Keczer András eperjesi patricius is rég felcsapott a Szepessy Pál legényei közé. És Keczer Gábor, elvénült apjának sorsát hallván, megindultan sóhajtott egy mélyet.

Túl a Bodrogon pedig, túl a sás- és nádrengetegen, túl a messzeségen is égigtört porfelleg kergette magamagát a Tisza felől Ujhely felé.

Megálltak egy szünetre.

Annyit hallottak már, hogy Spankau kassai generális a Tiszának indult Szepessy Pál ellen... Remegő szívvel figyeltek mindaketten abba az irányba, merről a porfelhő menekült észak felé. Repült a porfelhő Ujhely irányának.

És akkor felsóhajtott Ujfalussy András:

— Veri már a németet Szepessy Pál!

S arrafordították lovaik fejét.

IV.

Egy napról a másra magasan állt a fölkelők csillaga. S a fölkelők legeién maga Szepessy Pál tört Kassa ellen lengő szakállával meg a két marokra járó kardjával. Kesorú ember volt Szepessy Pál, aki talán egyszer sem mosolygott addigi életében. Mert a nemzet miatti gond búsította a kemény bujdosót.

Most tehát Kassa ellen tört előre.

Egy napról a másra maguk alá teperték a németet s aki csak tehetett, szánandó életét rejtetve futott a bujdosók csattogó kardjai alól. Isten tudná, honnét, honnét nem: de ijesztőn növekedett az ordasok tábora, amelyben soha nem hallott, vad harciénekek zendültek még. Az Alföld süllyedt mocsárvilágából a Tiszahátig hu-

zódtak föl a rideglegények, a Nagyerdő zezzugosaiból ingerült lihegéssel Özönlöttek elő a kanászok, akiknek minden kondáit kipusztították a kóbor katonák falkái... Jöttek a bakbúzü tótok és a beregi rusnyákok, akik bokáztak örömben, hogy végül rakásra-gyilkolhatnak minden németet... S a táborban riasztó gyűlölettel lázítottak a császár ellen a felsőmagyarországi részekből kipörkölt prédikátorok, kik a világ végének közeledését hirdették a csapatok között... Néhány lobogóhajú sárospataki deák is vadított a táborban, miközben meztelen kardjukat maguk után vonszolták a földön.

Jaj volt a németnek!

Az ordasok minden lépését jószerencse kísérte.

Spankau generálist, ki a tiszai révekig mérészkedett a fölkelők ellen, szétverték a folyó két partján s Imiaga a gyűlölt parancsnok is félig megbomlott ésszel menekült vissza Kassa várába, ahol alighogy bevánszorgott volna a kapun, néhány megmaradt lompos katonája utánalihegett még nyomorult állapotban, miközben összevissza kiáltoztak:

— Gyönnek a kurucok!... Gyönnek a kurucok!

Lélegzet-elállító hire szállt az ordasoknak. Szájról-szájra adták a zsoldosok és a császári hiten levő magyarok, hogy Spankau halott lancknehtjeiből — valahol Vencsellőnél — garmadát raktak az eretnek zendülők, miközben egy Tulok György nevű megátalkodott kapitány felállt a holtgarmada legcsúcsára s német vért ivott a kupájából. Majd még nagyobb kazalba hányták az összes császáriakat s máglyát gyújtottak alájuk. Minden német sercegeve lobogott akkor a máglyatűzben.

Észak-Magyarországon elállt a szívek verése,

olyan hírek kergetődtek a kardrakelt urak és parasztok előtt!

Mindenekelőtt megrohanták Tokajt. Lovasokkal nyargaltak először Tokaj falai ellen, mikor azonban a császáriak közéjükverték az ágyukkal, a lovasok szétrebbentek. Am akkor a talpasok indultak meg a falakra s nehéz kanócospuskáikkal tüzeltek az ágyuk ellen. S nekimentek a falaknak sűrű feketeségben, miközben Szuhay Mátyás fenyegetődzve vadította őket:

— Kiherélni minden büdös németet!

Zúgott, csattogott és dörgött Tokaj vára...

A dülledthomlokú Tulok György fényes szekercéjével úgy csapkodta a várkaput, hogy forgácsok suhogtak ki az éles szekerce csapkodásainak nyomában. A halálraremült németek eszeveszetten puskáztak le Tulok György kapitányra, akinek hátán és vállain pattogtak a golyók, mire fogsikorgatva kezdett üvöltözni a kapitány:

— Hej, ti disznók, mind meg fogtok dögleni!

De akkor már a falakon felfelé és a falakról befelé omoltak az ordasok fekete tömegei s egyetlen császári zsoldos és egyetlen magyar nem maradt ott élve, akinek nem volt Istene, hanem a császárt szolgálta ahelyett. Minden halott s még-élő várvédőt a bástyák tetejéről hajigáltak bele a Tisza vizébe s halottak és megélők éleset cuppantak hasukkal a folyóban... És Tulok György kapitány egy boldogató sóhajtott, miközben tenyerével egyet mázolt a csaták kormaitól bekevert képen:

— Nem kár a bestiákért!

Ugyanakkor pedig ijesztő füst emelkedett az ég tetejéig Ónod vára irányából. Rezesorrú Majos Ferenc indult meg két nappal előbb Ónod vára ellen a kálvinisták egyrésszével s veletartott Pika Gáspár is. Pika Gáspár nyomban munkához látott s amerre elvonultak egyszer, haldokló neme-

tek pislogtak felkarózva mindenfelé... Mert lép-ten-nyomon akadtak császári katonák, akik a Spankau csatájából csellengtek el s cél és irány nélkül kalandoztak a tájon. Most aztán karóba dugva száradtak az őszi napocska alatt, megbillent fejfel... Szállt-szállt a füst Ónod vára irányából s bizonyosra lehetett venni, hogy a részeges Majos Ferenc most is megtette a magáét. A rezesorrú kapitányról tudta mindenki, hogy díjat tűzött ki fejére a kassai generális, akinek nevére mindig köpött egyet röhögve a kapitány:

— Hogy vesznél meg!

Az égre emelkedett Ónod várának füstje s Tulok György — megpillantván a füstöt — helyeslőn bólongatott maga elé:

— Most pirítja tűzön a toposokat Majos komám!

Három nappal később újabb ujjongás rázta meg a Hegyalja-tájt csatázó bujdosókat. Hire érkezett, hogy Dúló György meg Dúló Gergely a fiatal hadadi Wesselényi Pál parancsára megvette Szendrő várát s kaszára lelkesítvén a népet, felkoncoltak minden utjukba akadt jezsuitát, de nem állván meg, most már a kaszás hadi- néppel együtt rohanták meg Fülek várát, egy éjjel meghágták a falakat s kardélre hánytak minden nagybendőjü németet. Petrőczy István vezér és Ubrisi vezér, úgyszintén az ungi hazája után sokat búslakodott Kende Gábor Regécz vára alá szálltak. Mert biztak benne, hogy Rákóczi Ferenc is eléjük-siet Patak vára felől.

A fölkelők kardjai villogtak a hét tiszai vármegye földjén, miközben a zendülők lovasai benyargalták Szepest, Turócot és Árvát, az ellenség hátában gyűjtogattak mindenfelé, sőt a legvakmerőbbek közülök be-be-saptak Csehföldre és Morvába, rémületet gerjesztettek a népben s ha-

nyatthomlok-menekülésre kényszerítették a császári csapatokat.

Utolérhetetlenek voltak e lovasok!

Nyurga lovaik kifeszülve szinte úsztak a levegőben, sörényeik repkedve csattogtak. Magas süvegekben bukkantak föl e nyurga lovasok, kik a lovak marján ültek nyereg nélkül s ha vágatásba fogtak, mélyen hajoltak lovaik nyaka fölé. A császári vértések mire egyet mozdultak volna utánuk, e nyurga fölkelő huszárok a hetedik határban nyargaltak már a széllal s lovaik patái alatt tompán dobogott a föld. Bravúrt üztek a gyújtogatással s amerre átrepültek egyszer, nyomukban falvak, majorságok és kazlak lobogtak az őszi éjszakákban.

Szepessy Pál fölkelte legényeinek híre a félvilágot rémítgette már.

De akkor történt valami!

Hírvivők jöttek a Partium felől, akiknek hírei tombolásra fakasztottak minden keserű lázadót. Szóltak ezek a hírek arról, hogy — Szepessy Pál csatáitól megrendülvén belsejében — a ravasz Teleki Mihály is kiindult utánok Erdélyből s a bujdosók egyrészével, erdélyi urakkal s kontyos törökökkel Szatmár vivására megyén. S a kopasz Szuhay Mátyás, értesülvén Teleki hadbaszállásáról, lelkesülten ujjongott fel:

— Pipadohányt nem adnék már a császári trónusért!

De nem sokáig tartott az ordasok ujjongása. Mert ötödnappal reá olyan hír jött, hogy Teleki hadait pozdorjává törték a németek s rémült kegyetlenséget vittek végbe megbomlott soraikban. Hajnaltájt ugyanis — így tudták e hírek — a várvédő császáriak kilopakodtak a mezőre s ágyúzni kezdték Teleki táborát. Csaknem mindenki odaveszett. Maga a fondorlatos Teleki olyan menekülésbe kezdett, hogy félcsiz-

májának aransarkantyuja is odaveszett s csak megmaradt fősarkantyuját vághatta bele lovának oldalába, miközben szélbenúszó mentéjében vágatva loholt vissza Erdélybe.

A borús hírekre a kopasz Szuhay Mátyás leemelte süvegét s megvakarta fejbubját:

— Akkor mindnyájunkat megesz a császár... Isten irgalmazzon nyomorult leikeinknek!

Csak Szepessy Pál nem ijedt meg. Ahelyett kiadta kemény parancsait, hogy minden bujdosó siessen Kassa alá, a táborba. Mert ott akart megütközni még egyszer Spankau generálissal, akinek segítségére a gyűlölt Kobb Farkas sietett lóhalálban.

Kurta volt a Szepessy Pál parancsa:

— Legyilkolni minden németet!

Őt magát alig látta valaki az utolsó hetek alatt, csak itt-ott bukkant föl olykor messzebről, amint szélbenúszó szakállával egy-egy kisebb lovascapat élén vágatott valamerre. Ám érezte minden ember, hogy az öreg lázasan készülődik az utolsó leszámolásra a német ellen. Ha a német győz, akkor nem lesz többé Magyarország!

... Azalatt pedig villogva csillogtak a fények s zuhatagban ontotta búcsúzkodó fényét a nap. A tiszaháti tájakon emberemlékezet óta nem volt ennyi verőfénye az ősznek. Pókhálók eveztek a kék levegőben s messziről-messziről mintha ágyúszó dongott volna el a Hernád völgye fölött. Lehetséges lehetett azonban, hogy csak rémlett úgy. Eveztek a pókhálók s aközben mindlejebb sülyedtek a mezők fölött.

A csodálatos fényű őszben Kassa felé igyekezett egy kisebb fölkelő-csapattal Keczer Gábor meg az ősz Ujfalussy András. Gonosz napok mentek el azóta, hogy nekivágtak az útnak Szilvásujfaluból, de mindmáig nem volt alkalmuk rá, hogy Szepessy Pál vagy valamelyik

vezér előtt jelentkezzenek. Mert a lengőszakállú Szepessy Pál oly fortyogó indulattal kergette maga előtt a németet, hogy csak kifulladásra tudtak a nyomában haladni. Ma *délelőtt aztán* egy kisebb kóbor csapattal ütődtek össze Telkibánya alatt s azt követték azóta. A lovasok szintén a Szepessy Pál táborába igyekeztek, aki — úgy mondták — doboltatni kezdett már Spankau és Kobb Farkas ellen.

Fáradt volt már a lova Keczer Gábornak.

E néhány nap folyamán annyit hallott mindössze, hogy édesapja nem jött ki a Partiumból Szepessy Pállal, hanem visszamaradt Erdély földjén. Ujabban hírek ütötték meg a fülét, hogy az eperjesi házából elbujdosott Keczer András Teleki Mihály mellé csatlakozott, amikor Szatmár vára alá ereszkedett hadba az eszélyes erdélyi vezér... S Keczer Gábornak leesett a feje. Mert emészteni kezdte az amiatt való bú, hogy talán nem is látja életben többé az apját, miután ott talál veszni esetleg a Szatmár alatti nagy lápok között... Édesanyjára gondolt aztán. Mi lehet most szegény asszonnyal az elhagyott Eperjesen? S csaknem a könnyei estek ki... Zaklatott esztét Újhelyi Erzsébetre fordította később, ámde minden erejével menekülni igyekezett még az emlékétől is a csinos leánynak... És végül Buda felé szállt a képzeletével, melynek zárdájából talán éppen most kél messzi útra a kis Rauscher Edit... Eperjes városa lenne a cél, de mint fog elvergődni odáig a gyöngye és védtelen leányzó? És az ifjú Keczer Gábor nehéz sóhajjal suttogetta maga elé:

— Szegény húgocskám...

Álmodozásából az ősz Ujfalussy András rezzentette föl, aki nagyot kiáltott:

— Te vagy az, Majos Ferenc? No Isten hozott akkor, rossz hírű öcsém!

Héj, nagyot rikkantott erre Majos Ferenc, aki alig néhány nappal előbb fordult meg csak az Ujfalussy-portán és akinek már ebben a fiatalabb korában is rezes színbe kezdett átmenni a csutora-orra, azért is hívták rezesorrúnak:

— Hát András bátyám is csatákra szánta rá magát?! Mert csatára doboltat immár Szepessy Pál vezér is Regeteruszka felett valahol!

S megállván a másik két lovas oldalában, üdvözlésre nyújtotta széles markát mindkettejüknek. Ujfalussy András széles mellel mondta:

— Eltaláltad, öcsém, te lator: azért gyöttem, hogy megtámogassam kevésbé Szepessy Pált...

S csendesebb szóval tette hozzá:

—Ez meg itt az én Keczer Gábor öcsém. Verekedni gyött ő is...

—Az eperjesi Keczerekből? — kérdezte közböbsre vált hangon rezesorrú Majos Ferenc.

— Úgy van, bátyám, — bólíntott reá sok tisztelettel az ifjú Keczer Gábor, mert az ő fülét is megütötte immár a Majos Ferenc bitang hire. — Fia vagyok Keczer Andrásnak...

Rezesorrú Majos Ferenc megértőn bólogatott:

— Értem, értem... Sok időket töltöttem már atyádnak, az ősz harcosnak társaságában.

S az öreg Ujfalussy nézett:

—Van valami újság, bátyám?

—Hát van! — szakadt ki az öregből a sóhajlás. — De jól fogózz meg a lovad sörényébe, lator-öcsém!

És míg haloványra vált az arcszíne Keczer Gábornak, az ősz nemes elmondta, mint toppant be ujfalusi házába Újhelyi Erzsébet, vagyis hogy Tábori Erzsók, akit néhány órával előbb éppen ő (rezesorrú Majos Ferenc) keresett ott halálra, mint aludt békésen a házban s mint küldte tovább engedékeny lélekkel az ő Keczer Gábor

öccse. Mert jegyese volt immár a tudományokkal telített ifjúnak...

Majos Ferenc nagyot hördült a lován:

— Jegyessed volt az a lotyó? Héj, öcsém, de sajnállak, mert most fejedre kéne csapnom a csákányommal, hogy holtan esnél le abban a pillanatban! De nem ölhetlek meg, mivelhogy atyád holtig-hü harcosa a nemzet dolgának!... He-e-e-e-jh!

Arca eltorzult a dühtől, hogy Tábori Erzsók ennyi szerencsével siklott ki fojtogatásra görbült marka elől s szökött át a kassai generálishoz. S köpött:

— Jaj, csak elkaphassam egyszer azt a cédat! Hajánál fogva húzom a lovam után!

Keczer Gábor halottfehéren hallgatott.

Megsarkantyúzták lovaikat: nem volt ideje most a tépelődéseknek. S a kis lovascsapat is borús homlokkal szegődött a sarkukba. És igyekezniük kellett nagyon, mert Regeteruszka fölött, az Ósva vize völgyében doboltatni kezdett immáron Szepessy Pál. Hamarosan le is csaptak jobbra a Hernád vizének mentéből s a Zemplén felé nyúló hegyeknek irányították lovaik fejét, hogy azok között a hegyek között bujkálva érhessék el valami módon az Ósva völgyét, ahol utolsó csatájára fúvatott riadót a lengőszakállú Szepessy. És sietni kellett, nagyon sietni, mert hire szállt mindenfelé, hogy Spankau generális új hadakkal ereszkedik alá Kassa városából Szepessy Pálra, rettentő leszámolás végett... Sietni kellett, nagyon sietni! Hisz valamennyi fölkelő tudta, hogy a Szepesség felől lóhalálában veri előre zsoldosait a gyűlölt Kobb Farkas, hogy — egyesülvén Spankauval — legyilkoljon minden eretnek zendülőt s halomba hányván holteteimeiket, égigrepkedő máglyát rakasson alájuk.

De nemcsupán a császáriak csikorgatták a

fogaikat, hanem az ordasok is lihegve törtek elő minden irányból az Ósva völgye felé, hogy ott rárontván Magyarország megnyomorította, gar-madában verjék át őket a másvilágra.

Isten tudná, honnét kerültek elő e szegény zendülők sötét tömegei, akiknek nem volt már egyéb vágyuk, mint a bosszú? Az iszonyú bosszú minden átkozott idegen ellen. Hiszen az ország népét — a pozsonyi Fehérhegyektől a Partium szegélyéig — tízszer is végigöldösték már a német, dán és vallon kóborlók. És Szepessy Pál legényeit most mégis ontották a sziklák odvai meg a burjánt-vert mezők. Jöttek toldott-foldott rongyaikban a világbamenekült jobbágyok s görbe szablya táncolt az oldalaikon, a tomporukat verdesve, ingük azonban nem volt. Vedlett bocskorban verték az utak porát avagy meztelen talpaikkal talpaltak a hegyi-ösvényeken. Jöttek az urirenden lévő földönfutók, akik vak-szemre vágták mégegyszer és utoljára lebbentyüs csákósüvegeiket, magukra húzták csákóraszegett s molyrágta dolmányaikat, mialatt a fölkelők könnyű lovasai Csehöld és Morva széléről vágattak vissza lóhalálban Szepessy Pál segítségére. Hegyestőrüket a nyergük széle alá dugták, kampós csákányaik pedig fel-felvillogtak a délibb tájnak takarodó napban... A puskások kanócos puskáikat vitték vállon s aközben sűrűn sóhajtoztak, mert igen nyomta vállukat a puska.

És az Ósva patak völgyének törték magukat mind-mind. Mert messziről is hallani lehetett már, amint csatára doboltatott Szepessy Pál.

Ott folydogál az Ósva vize ma is Regeteruszka fölött, nyájas völgyecskében, északról lefelé, kétoldali ujjongó erdőktől övezve. Kassa városától keletre búvik meg ez a völgy, melynek északi vége a dargói-hágó emelkedőben hal el. Mendegél az Ósva, jobbfelől egész közlől szegi

be a meredek, balfelől lapályba kerül ki a völgyecske, melyen égőszínű virágok fesledeznek. Az ósva vizétől nem messze Györké falucska, annak hátában peregetek riasztón a Szepessy Pál dobosai. És szerte a mezőn csatára álltak fel immár a Szepessy Pál legényei: lovasok és gyalogok mind-mind.

Voltak húszezen legalább. Jobbról Husszein váradi aga kontyosai lestek szorongva a csatajéire: szpáhik és janicsárok.

Ősz volt már s a dérbefordult mezőkön elhalt ekkorára minden virág. Gyenge kis szél lengett a Dargó mély völgyei felől s ettől a hűvösödő szélről meg-megborzongtak vásott rongyaikban az ordasok. Felhők repültek az égen, árnyékaik pedig a földön menekültek Kassa felé, amelynek irányából, az Ósva völgye délnyugati kijárójában megmutatkoztak immár Spankau katonáinak gyász-színű tömegei. Úgy hatottak meszsziről, olyan ijesztően, mint a földi-borulat.

Délidő után kevéssel lehetett az óra.

Szepessy Pál ott ült már ekkor lovának nyergében a csapatok hátában, alacsony emelkedőn. Mögötte keserűszájú lovasai. És akik hátratekintettek ekkor, láthatták őt egész nagyságában, amint magasra kilátszott a lovasok fölött.

Ott magasodott Szepessy Pál, egy fejjel nagyobbra mindenkinél s úgy rémlett, hogy kengyelbe állva tekint szét kopottszerű lovának nyergéből, mintha jobban át akart volna pillantani a csatahelyen. Messzebről is jól lehetett látni, hogy domború mellén tompa fényben csillannak meg a páncéling lemezei, hosszú szakállá meg-meglengett az ereszkedő szélben. Nyeregben ült Szepessy Pál, magasabban mindenkinél, vezéri hármastolla röpködni kezdett már és akik a közelében voltak ekkor, állították később, hogy Szepessy Pálnak e pillanatban remegni kezdett

a szájaszéle s remegtek az orrcimpái a német ellen való feneketlen indulattól...

Mert Spankau lovasai átkaptattak már az ösva vizén, valamivel lejjebb délnek, ahol laposba halkult át a meredek túlsó part. És ekkor egyszerre sivító csönd csendült meg a Szepessy Pál húszezer legényének meg a segítségül sietett kontyosoknak fülében.

Szabad szemmel is jól lehetett látni az ellenséges vértések mozdulatait s szabad füllel is hallani lehetett csattanó kommandóikat, amint a fölzendült magyarok ellen kezdtek fölkanyarodni s észrevétlenül remegni kezdett alattuk a föld.

Sisakjaik s mellvértjeik megvillantak a napban, miközben fölfelé emelték zászlós lándzsáikat. A buggyos-nadrágot magasszáru csizmák szorították le. Tudták a fölkelők, hogy a mellvért alatt még bőrruha is védi az ebadtákat.

Egyre nyugtalanítóbban reszketett az Ósvapatak völgye s a lovasok hátában, meg szemközt, a meredélyen, akkor már ereszkedni kezdtek lefelé a német gyalogok is...

És ekkor magasra-emelte jobbkezevel kampós csákányát Szepessy Pál és olyat kiáltott szívremegtetőn, hogy hangja elszállt a csatahely fölött s minden legény megborzongott:

— Rája a németre, lovasok!

És balfelől felsorakozott fölkelőlovasok abban a pillanatban méregtői-vörösén kiáltottak föl:

— Hej, rá a németre!

És ugyanabban a pillanatban dobolni kezdtek a dobosok, a régi kürtök pedig csatára harsantak meg.

Minden dübörgött... S a balszárnyról előrezúgott könnyű lovasok soraiban ott dobogott legelői rezesorrú Majos Ferenc, aki előbb egyet ivott kulacsából az átkozott németnek vesztére. Hátsó két lábával magasra rúgott ki rezesorrú

Majos Ferenc lova s nyerítése átnyihant lovak és lovasok feje fölött. Majos Ferenc, akit élő-állapotban pörköltnek volna meg a németek, ha elkaphatják valahol, váratlanul kirántotta nyergének balszéle alól ölhosszu hegyestőrét, erre a jelre kirántották töreiket az összes lovasok, miközben a vértések mellnek-szegzett zászlóskopjakkal rohantak szembe velük. Miként a fergeteg!

És ekkor egymásbamentek. És elsötétedett a világ.

Töröktől felnyársalva, véres szájjal hulltak porba megrémült lovaikról a vértések s lándzsáktól átdöfve sóhajtottak utolsót a Szepessy Pál legényei közül sokan. Akkor görbe szablyát rántottak a zendülők, egyenes kardot rántottak a vértések s vértéken, pajzsokon, páncélok lemezein, csákóbaszegett dolmányokon, nyergeken, süveges főkön csapkodtak és csengtek szablyák és kardok. És a szemvakító kavargásból váratlanul Majos Ferenc ordítása vert ki a dulakodáson:

— Nesze, német!

S kampós csákányának egyetlen csapásával sisakon csapta a vértések kapitányát. Reccsenve törte át a sisakot a csákány kampója, kettévágta a kapitány sisakját s szétverte a kapitány agyvelejét. Élettelenül zuhant le nyergéből a kapitány, a lova gazdátlanul vágatott ki a dulakodás legközepéből. Fújva csapkodtak rémült haragjukban a vértések, de Majos Ferenc ugyanakkor egy másodikat lendített ki a csákányával s nagy tágasságot vert maga körül, miközben dühtől remegve kiáltotta el magát:

— Nesze, német!

Döglött lovak s haldokló lovasok véreztek az őszi fűben, mialatt a többiek vértől elborítva vágták egymást, Rezesorrú Majos Ferencre va-

lami heten vetették rá magukat a lovaikkal együtt, ám ugyanakkor Pika Gáspár rúgta rá a Majos Ferenc ellen fenekedő németekre s cikázó szablyája két suhintásával két császári lovasnak metélte le a fejét. S közben lelkesen kiáltott oda az ellenség véréből bekevert-képi kapitánynak:

— Itt vagyok már, Majos komám!

Majos Ferenc az öldökléstől fölhevülve kiáltott vissza a megbomlott tömegek feje fölött:

— Rája, rája, Pika komám!

Mi volt ott?... Mi volt ott?... Váratlanul megzavarodtak valamitől a császári lovasok, mert megfordultak s lovaik nyakai fölé kinyúlva kezdtek menekülni visszafelé. Az örömtől megremegve ordított erre Majos Ferenc:

— Vágjátok, legények!

Hát vágták őket, roskadásig.

És mialatt a vértések Regeteruszka irányának dobogtak el, Majos Ferenc megfordult váratlanul s tajtékos lován visszafelé kezdett vágatni. Éppen idejében. Mert a lengőszakállú Szepessy Pál — lova hátáról, a dombon, — másodszor is megemelte jobbkezevel kampós csákányát s olyan indulattal kiáltott fel, hogy az indulattól kivörösödött a nyaka:

— Rája a németre, kontyosok!

Abban a pillanatban a hadak jobbán felállított ozmán lovasok és gyalogosok megmozdultak, mint egy színes virágerdő. Gomolyogni kezdtek a turbánok, ám akadtak közülök számtalanon, akik süveget viseltek, magyar-módra s valamennyi lovasnak balkarján pajzs zörgött. És dobogni kezdtek talpaikkal a földön a török gyalogok is, fejeiken turbánerdő, hosszú köntös lobogott a lábszáraik körül, mások viszont fölmetélt-karimájú süveget viseltek... A lovasok lándzsáin csattogni kezdtek az apró zászlók, mert meg-

ereszkedtek a lovak is. És akkor egyszerre Allah!-t kiáltottak nagy fenszóval lovasok és gyalogok, hogy összecsapván a lingár németekkel, nagy vérengzést vigyenek végbe soraikban.

Mert akkor már szemközt, az Ósva partjának tulfelöli meredélyéről s az Ósva vizén át csak úgy dült elő a teméntelen német és vallon s miközben csúnyán fenyegetőztek, kanóeos-puskáikat a vállaikon cipelték. És lekapván puskáikat, tüzelni kezdtek ropogva. Azon a részen pedig, ahol lovasaik szaladtak meg előbb, két halál-orgonája kezdte szórni a vasat.

És Szepessy Pál lengő szakállával, lovon-ültében, megint kiáltott a dombról s ez a remegő kiáltása messzire elszállt a csatahely fölött, átvervén csákányok csapkodásán, szablyák csen-gésén, hegyestőrök süvítésén:

— Minden magyar rája a németre!

Megindultak erre a középén felsorakozott hajdúk s egyéb talpasok csattogó talpaikkal s azt ordították mind:

— Hej, rá a németre!

Megdöngött a mező. A kavarodásban kiáltó-zás szállt erre a lancknehtek fejei fölül is, mintha Jézust hívták volna segítségül a török Allah meg a Szepessy Pál lator legényei ellen.

Egymásbamentek!

A déli szélen Majos Ferenc lovasai aprították az újból nekiközönlött német lovasokat, mialatt középén, a talpasok és hajdúk halálbaindult soraiban gyászos méreggel forgatta a baltát két féligcsupasz lődörgő. A kordovánképű Buga Jakab, egy éleset rikoltott:

— Csapd őket, Demeter testvér!

Zöld Demeter viszont egy vallont terítvén nyakszirten, szintén rikkantott a kappanhang-jával:

— Vágd őket, Jakab testvér!

Tombolt már minden... A kontyosok hadonászó tömegeiben ott fujt és dulakodott Tulok György kapitány s valahányszor egyet sújtott a csákányával, csákányának kampója egy-egy plundrás német gombakalapját lyukasztotta át s reccsent bele a német agyveleje. S Tulok György ferde ábrázatján látni lehetett az amiatt való feneketlen örömet, hogy végül kedvére verekedheti ki magát...

De a német sem pihent azalatt!

Ontotta őket az Ősva vizének tulpárti meredélye, dél felől a völgy-benyíló, észak felől pedig, a ritkás erdő szélein Spankau generális lovasai kezdtek megmutatkozni magas-száru csizmáikban, miközben sisakjaikon és mellvértjeiken fáradtan csillant meg a nap. Egész lándzsaeerdő szúrt föl lovak és lovasok fejei fölött, míg a gyalogok közeliaskodásban vágták-metéltek a fölkelőket, egyenes kardjaik csengve csapkodtak, alabárdjaik zuhogva csépeltek.

Ott forgott a derékhadban, a hajdúk lihegő tömegeinek legközepén a két Duló-testvér: György és Gergely s mindenkit maguk alá tapostak, amikor Szepessy Pál a dombról meglátta az észak felől gyülekező Spankau-lovasokat s elkiáltotta magát harmadszor is. Ez a kiáltása tulvert a csata dörgésén is:

— Piszok németek indulnak ránk jobbról! Petrőczy vezér, Ubrisi vezér, menjetek a büdösökre!

S erre a kiáltásra jobbról, egy kerek liget mögül felcsörrentek a fölkelők lovasai, amint hegyestőreiket rántották ki suhogva a nyergeik mellől. És a dührefakadt fölkelőlovasaik élén kibukkant ugyanakkor Petrőczy, a baljós csillagzata bujdosóvezér, csákórametszett csalmában, vezéri három tollal a csalmájánál. És a lovasok élén kibukkant ugyanakkor a se-színű Ubrisi vezér, ve-

zéri három tollal a lebbentyűs csalmájánál. Ugyanegy pillanatban fogtak vágatásba s ugyanegy pillanatban kiáltottak egy nagyot:

— Hej, de ráz a mérég!

A nekiindult lovak patái alatt megdobbant a mező. S az északi erdőcske alól ugyanakkor döngve repültek eleikbe zörgő mellvértjeikben a német lovasok.

A nap gyenge fénnel csúszott már lefelé, a tornai hegyek alá, fölzendült magyarok s nagyszájú németek vére csordogált az őszi avaron, holtak, teméntelen holtak heverték már minde-nütt, rezesorrú Majos Ferenc, akinek csutora-orra az ellenség vérétől volt bekeverve, talán negyedszer rohanta meg immár vékonynyaku lovasaival a velük szemben vagdalkozó császári huszárokat, mikor a csatahely közepén, hol a kopasz Szuihay Mátyás csákánya zengett német zsoldosok koponyáin, váratlanul nagy kiáltozás tört át a csata zúgásán. Vagy ötszázan ordítottak föl lelkesülten, mások meg ujjongásuknak jele gyanánt csalmáikat lengették meg:

— Héj, Tyukodi! Héj, Tyufeodi!

Mert Tyukodi pajtás legénykedett ott a közepen, nagy térhelyet verve ki maga körül. Hanem azt látni kellett volna! Gyalogláb volt szokása verekednie a zömök Tyukodinak, cölöp-lábait nekifeszítette a legelőnek s megkapván egy kimúlt németnek tetemét, a lábánál, azt zúgatta maga körül, tágasságot csapván mindenfelé s a halott németet forgatván, dütögette a lábáról a még élő többi németet. És akik látták ekkor a hetykén csatázó fiatal kurucot, a csata zengése közben is elragadtatva kiáltoztak. Legalább ötszázan kiáltottak föl egyszerre:

— Te vagy a legény, Tyukodi pajtás!

Hullámozott és dörgött minden. Hirtelen ágyúk dörrentek meg s láncosgolyók kezdték szaggatni

Szepessy Pál földönfutó legényeinek feketén gomolygó tömegeit... Ez még nem lett volna baj! Ámde a kelet felől előgomolygó esti-borulattal szemközt, Kassa irányából váratlanul megérkeztek a csatahelyre Kobb Farkas generális segítőcsapatai: egyeneskardu vértések, alabárdos vallon gyalogok s tüzes bombáikkal a morva tüzerek... És Szepessy Pál megpillantván a gyűlölt Kobb Farkas sűrűn felhömpölygő csapatait, fölemelte jobbkezevel súlyos csákányát s olyat ordított, hogy ez az ordítása elszállt az Ósva-vizén túli meredek dombokig. Úgy ordított Szepessy Pál, hogy nyakán pattanásig feszült az ütőér, arcának ráncai pedig reszketni kezdtek:

— Lovasaim, minden lovasaim! Gyerünk rája e ganéj alakokra!

Erre a mérybánatú ordításra Szepessy Pál bujdosók vezére mögött megmozdult az erdő s eddig eltakart lovasai sűrű feketeségben kezdtek omolni kifelé a fák mögül. Szepessy Pál maga akkor már nagy félkörben zúgott át balkézről a téres mezőn, lovasai pedig, ugyancsak nagy félkört futván be utána, dermesztő sűrűségben kezdtek dörögni és csattogni a nyomában és csak neki, neki a Kobb Farkas hadainak oldalába! Szepessy Pál deres szakálla hosszan nyúlt ki a magakavarta szélben s őmaga, miközben zúgva repült az ellenség sötét tömegeinek oldalába, magasra tartotta nehéz csákányát s az alatt egyre kiáltozott, dühtől fuldokolva:

— Vágjátok a német ebeket! Ne legyen most irgalom a veszettkutyaéknak! He-e-ej!

S belezúdulván az ellenség legközepébe, csákánya egyetlen csapásával két vallont vert át a másvilágra. Meglóbálván másodszor is a csákányt, egy morva sisakját és koponyáját reccsan-tette szét számtalan forgácsba, mialatt gyötrel-mesen káromkodott:

— Istenit a gazoknak!

És Szepessy Pál lovasai egyetlen nekirohással szétverték a Kobb Farkas hadainak legközepét. Szepessy Pál magaptt fujt és csapkodott legelői s gyilkolta garmadába a császári zsoldosokat. Verejték ömlött már Szepessy Pálról, ömlött Petrőczyről s a lenszínű Ubrisíró, izzadt és káromkodott rezesorrú Majos Ferenc, Tulok György s a két Duló-testvér. .. Úgy tetszett már, hogy a németek kezdenek *végig-végig* megingani, amikor mégis a kardrakelt zendülőknek kellett menekülniük. Szepessy Pál¹ maga esze nélkül vágatott a hegyeknek, szélben-lengő szakállával.. .

Mert amikor már-már hátrálni kezdtek volna császári lovasok és gyalogok, hirtelenül vad kavarodás tört ki Szepessy Pál csatázó legényeinek legközepén. Az előnyomuló alkonyat leple alatt annyit lehetett látni csupán, hogy a derékhadban viaskodó hajdúk megfordulnak s eszeveszetten futnak hátrafelé. És abban a pillanatban elsörnyedve kiáltottak fel Szepessy Pál legényeinek ezeréi:

— Árulás!... Árulás!

És otthagyván a császáriakat, most minden dühökkel a hajdúkat kezdték metélni s az újból feldühöngött kavarodásban vágni kezdték őket, mint a répát. Ám ugyanakkor észbekaptak Spankau meg Kobb Farkas katonái is és ők meg az egymást vagdaló zendülőket kezdték kaszabolni.

Elmondhatatlan mészárlás következett.

S Szepessy Pál ráriadván, hogy *élete* egyik legnagyobb szerencsétlensége szakadt reá, magasra-emelte csákányát s olyan szívbemarkoló hangon ordított fel, hogy még haldokló legényei is felzokogtak tőle:

— igenek üljetek, katonák! A Partium felé, katonák!

S átzúgott a csatahelyen, miközben csatogó félkört vágatott be az áruló hajdúk körül. Akkor már szerteszét futott mindenki. Menekült Petrőczy, a baljós csillagzatú vezér, torkábfúlt méreggel száguldott Majos Ferenc, száguldott Ubrisi és Tulok György, lihegve csörtetett Dúló György és Dúló Gergely... S futottak, megbotolva futottak a többiek is mind...

Szepessy Pál maga a dargói-hágónak kapta lova fejét. Szakadt róla ia veritek, vén szakálla csattogott a levegőben. Ám a dargói-hágó alatt megállt és visszafordult mégegyszer utánavágatott néhány legényével. És mialatt a csatahely felől utánaszállt haldokló katonáinak jajgatása, az ellenség felé fordította ijesztőszínű arcát. S rájuk fenyegetett ökölberoppant markával:

— Megálljatok, kutyák!

V.

A menekülés világgá verte Szepessy Pál legényeit.

Neki-magának hetekig kellett bujkálnia, amíg menedéket tudott találni a Partiumban. Mert Spankau és Kobb Farkas ingerült parancsot adott ki, hogy élve vagy, (halva, de el kell fogni a rlasz öreget. Még azt sem sikerült megtudniok, merre is vette bujdosó-utját szélben úszó szakállával? Először a dargói-hágónak fordult a lovával s napok teltek belé, míg át tudta verni magát az Abauj és Zemplén közti sűrű vadonban. Később a lazonyi erdőségek szélén hallották dobogni a lovát s még később a Laborc, Latorca, Ondava és Tapoly piszkos áradásain úsztatott át. Mert ekkor már ömlött az őszi eső... Ismét

később híradással voltak többen, amint — aggasztó búval a homlokán — a Nyírség buckái közt száguldott délkeleti iránynak s tova magasra verte föl maga után a homokot. Aztán végleg belemerült a messzeségbe s csak mende-mondák jártak róla a messzi világban.

De barátságtalan hírek kószáltak a bujdosók többi vezéreiről is.

Eszerint Petrőczy István, a baljós csillagu hadvezető s kenyerező, amaz Ubrisi a Verhovina útvesztőinek vágatott volna lóhalálban s csak a mármarosi bércek alatt állapodtak meg elsőizben, hogy kifűjják magukat keveset. Hadadi Wesselényi Pál és csapata még a csata előtt visszafordult s Szatmár vár alá indult, hogy segítségére legyen a vár ostromára indult Teleki Mihályt, aki Erdélyből szállt ki hadakozási szándékkal. Pika Gáspár abban a dőre hitében, hogy éppen ott nem fogják keresni, Árvában rejtőzött el, de — mint hetek múlva hallották az újból egybeverődött ordasok — a császáriak megfogták. És őt, aki annyi lancknehtet karózott fel, most ugyancsak karóba dugták a császáriak. Ott száradt a gyenge őszi napocsán Pika Gáspár, karón lovagolva s hályogszínre változott a két szeme... És sokáig nem tudott senki semmit a dülledthomlokú Tulok György kapitányról sem, ám beszéltek egyesek, hogy látták, amint egyet ivott haldokló németek véréből. Egész hónap is belemult talán, amig sikerült felbukkannia a Partium védelme alatt s megfordulván akkor a lovával Tulok György, csontos öklével abba az irányba fenyegetett, merre — a messzeségen túl — Kassa városának kellett lennie valahol, miközben csúnyán káromkodott a németek ellen:

— Héj, ti disznók, leszámolunk még veletek!

A györkei vérengző csata után, ahol sok lá-

zadó s még több kontyos hagyta ott az életét, nagy zűrzavar képét mutatta a Hegyalja tája. Elesatangolt fölkelők s a főcsapattól lemaradt zsoldos martalócok zörögtek mindenfelé fegyvereiknek súlya alatt és ha egymásra bukkantak itt-ott, kaszabolni kezdték egymást halomba. A nyomorult nép, hogy legalább pusztá életét menthesse meg, erdőkbe, sziklák' megé vonta meg magát vagy a Bodroghöz lápvadonjába bujt meg s ott lappangott, kétségbeesett Jelekkel várva szabadulását. A Hegyalja tája átvonuló terepe lett szegénylegényeknek, a Szepeßy Pál elcsatangolt ordasainak, kegyetlen vallonoknak s fegyvereik ahol felcsörrentek egyszer, még a kóbor kutyák is lihegő nyelvvel futottak onnét. Esteledő őszi napokon hol itt, hol ott égett egy falu s a tűz véres fénye messzire bevilágított a közeledő ködökbe.

Késő október hava volt már, amikor Majos Ferenc a rezesorrával, azonkívül Keczer Gáborral meg egy kisebb lovascsapattal a Harangod-pusztán csatangoltak, ugyancsak a Partium felé kocogván a lovaikkal. Mert Szepeßy Pálnak Spankau és Kobb Farkas ellen vívott csatájából északi irányba kezdtek vágtatni a kavarodásban, ám a zűrzavarban csak az északi hegyek alatt álltak meg először, hogy hátranézzenek végül. Attólfogva közel egy hónap telt el, mire az ellenség garázda csapatain a Harangodig sikerült átvérniök magukat. Az őszi Ujfalusy András még a csata elején eltűnt az oldalukból s azóta a színet sem látták.

A harangodi országúton szótlanul ereszkedtek alá a Taktaköz déli mocsárvilágának, ahol beláthatatlan nádas zörgött az őszben.

És Keczer Gábor — sanyarú gondolataival — végigfutott az utolsó két hónapon, mialatt irány nélkül tekergett a világban.

...Látta magát a Kende-kuria nagy ebédlőjében s beleborzongott most is, valahányszor Kuczug Balázsra gondolt, amint az ajtóban áll keresztbefont két karral s hangja átzúg a szobákon és termeken, akár a vészkiáltás... Látta magát a szekereken, Újhelyi Erzsébettel igyekeztén hazafelé. S beleborzongott másodszor is... Mert a hírhedt leányzó pusztá emléke, akinek nevét azóta is nem-egyszer átok közt emlegették a táborban, úgy jött neki, mint a lidércálom s kényelmetlenül érezte magát olyankor „... Látta magát aztán, amint hadiruhát ölt az Ujfalussy András házában, fegyvert övez magára s attólfogva hosszú időn át keresik a fölkelők táborhelyét. Amikor — Tokaj előtt — elérik már-már, arra kapják föl a fejüket, hogy Szepessy Pál messze-messze, a Bodroghköz túlsó szegélyén valahol, szélesebben hajtja maga előtt Spankau katonáit... Megindulnak erre, mert az a hír éri őket, hogy Kassa felé tör Szepessy Pál s Újhely fölött, hegyi-utakon, a Hernád völgyéig kocognak el, ahol rezesorrú Majos Ferencbe s egy kisebb lovascapatába ütköznek bele... Kurucok özönlenek minden irányból az Ósva-völgyébe s éppen arra érkeznek meg, hogy riadót fúvat Szepessy Pál...

Ifjú Keczer Gábor ott volt a csatában, csapkodott serényen s véres nyakkal kezdett vágatni elfelé ő is, mikor a hajdúk rút árulásán kétségbeesve ordította el magát a nemzete sorsán búsuló Szepessy Pál:

— Meneküljetek, katonák! A Partium felé, katonák!

Nyaka még most is be volt kötözve mély sebe miatt. És miközben szóltanul mentek tovább s lovaikat lépésre fogták akaratlanul is, Keczer Gábornak elsötétült férfiasodó arca... Mert édesanyja jutott eszébe, aki esztendőök óta

elzárva élt Eperjes városában. Ha ugyan életben volt még!... Később atyjára gondolt, akiről annyit hallott mindössze, hogy Erdélyből — a Teleki Mihály kardja alatt — ő is megindult Szatmár vára ellen s mikor egy kora-hajnalon rájukrontottak a várbeliek, keserűen vagdalkozott lova hátáról, ősz haja pedig lobogott a szélben. Isten a megmondhatója, mi van vele azóta?

Akkor meleg érzés támadt Keczer Gábor szíve körül. Mert — az elérhetetlen messzeségen át — maga elé varázsolta a kis Rauscher Edit búskomoly arcát... Ugyan Budában van-e még? És ha mégis hazafelé merészkedett volna, sikerült-e bántatlanul jutni el szülei házába e megbomlott időkben?

És sóhajtott egyet Keczer Gábor. Rezesorrú Majos Ferenc, aki szótlanzkodva lovagolt mellette mindedig, kedvetlenül zörrent rá:

— Mit fuvod a levegőt, öcsém?

Keczer Gábor nem felelt azonnal. De később gondolhatott valamit, mert így kezdte:

—Fölötte bánt egy dolog, amiről szót tettem egyszer már Majos bátyám előtt...

—Tudom, tudom, — bólongatott maga elé rezesorrú Majos Ferenc s fokozódó indulat kezdett előmleni rajta. — Az bánt fölötte, hogy Tábori Erzsókot szabadon engedted útjára Kassa városa felé... Nemde?

Keczer Gábor hangtalanul bólogatott maga elé, Majos Ferenc kapitány pedig torkábfult hangon ordított fel:

— Szerencséd, kedves-egy öcsém, hogy atyai pártfogómnak, Keczer Andrásnak vagy a fia, különben kettéhasítanálak most a kardommal! Mert olyan ember Keczer András, akit hazája miatt való hév melenget minden tagjában! Azt a szajhát pedig a tulajdon-két kezemmel fogom megfoj-

tani, az Isten adjon nekem szerencsét hozzá!
Héj, az undok! — és leköppött a lováról.
Aztán csillapultabban kérdezte valamivel:

—Hallottam, hogy atyád egy takaros hajadonleányzót nézett ki a számodra hitvesedül...
Mi a neve?

—Rauscher Edit, — mondta csöndesen Keczer Gábor.

Majos Ferenc itt már mintha végleg megbékélt volna. Bólongatva szólt, mintegy magamagának:

— Ott leszek a ményegződön. Addig talán sikerül halálracsapni minden trotykos németet.
Az Isten segítse hozzá a kardunkat!

Közeljártak már a Taktaköz déli láptengeréhez s letérni készültek éppen a Harangod zugófás pusztájáról, mikor észrevették, hogy Miskolc irányában éppenakkor borult tűzbe valami falu. Majos Ferenc a mocsárvilágon át ismert minden csapást és gázlót s azon volt éppen, hogy elsőnek lép be lovával a tocsogók közé, amikor...

Amikor megütődve rántotta föl szemöldökeit.

Mert nem messze tőlük történt valami!

A nádas széléhez egészen közel zavart kiabálás vert át egy kerek erdőcske alól. S női sikoly hasított át az összevissza-kiáltozáson, mint ha könyörületért esdett volna valami gyöngye aszszony vagy még védtelenebb leány. Sőt az erdő szélén mintha két-három¹ kóbor német is kibukkant volna. És rezesorrú Majos Ferenc, cseppet sem késve, a csapat elé ugrott mostan s magasra suhantván fel öles kardját, nagyot kiáltott:

— Hej rá, legények!

S a lovasok mind azt kiáltozták:

— Hej, rá!

A vékonyhasú lovak egyszerre kinyúltak a mező fölött, sörényeik úszni kezdtek a maguk-

csapta szélben s patáik alatt tompán dobogott meg a föld... Kardok suhantak ki hüvelyekből, csákányok kampóhegyei szürkén rikkantak föl az októberi napban. S mire a gémlábu németek észhez tudtak volna kapni s a nyeregbe szuszogtak volna föl, már sepet közöttük a csákányával rezesorrú Majos Ferenc s csapkodott a kardja Keczer Gábornak, miközben a bujdosók többi lovasai káromkodva és prüsszkölve vágták a németet. Nem telt belé három szünetnyi idő, vagy tiz német üvöltözött már kilyukasztott fejével az avaron, a többi pedig lovának nyaka fölé hajolva próbált menekülni a Gesztelynek porosodó országúton. Három rab azonban élve szorult vissza a Szepessy Pál kódorgó lovasai között ...

A lovasok végezni akartak a három rút alakkal, de akkor feljűk-kiáltott Majos Ferenc:

— Hagyjátok meg a latrokat! Előbb megfagatjuk őket, akkor oszt kutyáknak haj intjük oda a beleiket!

Csak azután néztek körül először. És ahogy körülnéztek volna, nagyot csudálkoztak valamennyien. Mert oldalt, az erdőcske szélénél, urihintót láttak meg félig-kifosztottan, a három kísérő hajdú közül kettő szétütött koponyával hevert a hintó megett, a harmadik hajdú véres fejét kötözgette, a kocsis pedig az erdőben bujt meg valahol...

De nem ezért csudálkoztak el valamennyien.

Hanem a hintó mellett egy fiatal leány állt halottfehéren, megtépett atlaszmentecskében, ahogy a kocsiból ráncigálták ki éppen s meghasogatott ruhafoszlányait ijedten fogta össze a feszülő kis mellén. Nézték-nézték a szép teremtest, a leány pedig visszanézett reájok elrettent, de könytelen szemével. Keczer Gábor megrendülten nézte néhány pillanatig a felindult leányt,

akivel — szemlátomást — gonosz szándékai lehetnek a zsoldosoknak s akkor lépést indult lovával a leány felé. Hanem amint közeledett volna a remegő teremtéshez, zsibbadzni kezdett a szive. Visszafogta a lovát s alig tudta kimondani:

— Edit... húgom...

A leány arcát észrevétlen pirosság öntötte el s akkor sirvafakadt. És mialatt két apró tenyerébe temette az almavirágszínű arcát, fuldokolva ismételte:

— Gábor bátyám!... Kedves Gábor bátyám!

És most, hogy ismét jó emberek között érezte magát, úgy sírt, de úgy, hogy még az odaléptetett Majos Ferenc is kénytelen volt összébbhuzni szemöldökét, ha csak nem akart féljajgatni maga is, tapasztalván a gyenge hajadon riasztó állapotját. Keczer Gábor ugyanakkor lecsúszott lovának nyergéből s résztvevő szívvvel sietett a leányhoz, mialatt sárga csizmáján megmegcsörrent az apró sarkantyú. És odaérván a leányhoz, lehajolt hozzá s megcsókolta a homlokát:

— Mi történt veled, kishúgom?

— Nem tudom magam sem, — nézett föl reá a csinos teremtés, miközben könnyek omlottak szürkés-kék szeméből. — Rossz emberek támadtak reám e helyen s el akartak vonszolni a fák megé... De nem hagytam magamat!

És ahogy ezt mondta, nem tudott uralkodni magán többet. Liliom-két-karjával megölelte a fiatal Keczert, takaros fejét a mellére hajtotta:

— Isten hozta e helyre édes bátyámat...

Akkor lépett hozzájuk rezesorrú Majos Ferenc, akit hazája miatt ifjabb férfiesztendei ellenére is annyi bú rágott szüntelenül, hogy szürkülni kezdett már a kétfelől varkocsba-font haja. S megütődve kérdezte:

— Hát te ki-fia vagy, leányom?

De a leány helyett Keczer Gábor válaszolt:

—Kishúgomnak Rauscher Edit a tisztességes neve, édesatyja derék eperjesi patrícius s legjobb barátja bujdosó atyámnak. Szüleink már úgy végezték egymás között, hogy mához esztendőre hitvesem lesz a kishúgom... Igaz-é? — s szerelmesen nézett a leány szeme közé.

—A hitvese leszek, — felelt bátran a leány.
— Az Isten hozta élőmbé kedves bátyámat...

Hej, kirobbant erre a dühe rezesorrú Majos Ferenc kapitánynak, amint a három összekötözött, remegő rab felé intett a szemével:

— Hozzátok élém a kutyákat!

A fölkelők lovasai maguk előtt kezdték taszítani ekkor a halálravált három németet, miközben olyanokat rúgtak rajtuk, hogy minden rúgásuk nagyot puffant a fenekükön. S a méregtől szétfújta a bajuszát, ahogy rájukordított Majos Ferenc kapitány:

— Ki bérelt föl benneteket, ti disznók?

Nem sokat kellett faggatni a három nyomorultat, vallottak azok maguktól is. Az első német kezdte:

— Tábori Erzsók leányasszony, excellenc Spankau kedveltje küldött alá bennünket, hogy öljük meg Rauscher eperjesi tanácsnok úr leányát, aki Budavárából atyjának értékküldött hintáján igyekszik Eperjes város felé...

Keczer Gábor megrémült e szavakra, a magáhoztért leány kíváncsian figyelt föl, rezesorrú Majos Ferencnek pedig egymásbareccsenetek a fogai s nem kiáltott, de üvöltött:

— Beszélj, kutya! Mert ha egyetlen szót elhallgatsz előttem, a legközelebbi fára vonatlak föl!

A halálravált német beszélni kezdett:

— Tábori Erzsók leányasszony adta ki ne-

künk parancsba és excellenc Spankau helyeselte a parancsot...

Majos Ferenc körülbelül mindent tudott már.

Újhelyi Erzsébet, aki legutóbb — mint Spankau legvakmerőbb kéme — Erdélybe merészkedett alá s onnét, jórészt Keczer Gábor társaságában, vakmerően lopózott vissza Kassáig, iszonyatos bosszút fogadott Keczer Gábor ellen. Könnyű dolga volt. Eperjesen megtudta, hogy a külföldi egyetemeket járt patricius-fi számára a fiatal Rauscher-leányt szemelték ki hitvestársul odahaza, akinek most kellett hazaérkeznie Budáról, az eléjük küldött hintón. A kassai német generális tehát parancsot adott egy kóbor német csapatnak...

És mialatt Keczer Gábor suttogva vallott be mindent a kis Rauscher Editnek, aki összerázódott az Újhelyi Erzsébet említésére, Majos Ferenc másodszor is ráordított az előtte karattyoló zsoldosra:

—Elég, te kutya!

Aztán lovasaira kiáltott:

—Húzzátok fel őket!

A három német térdre roskadt, Rauscher Edit összekulcsolt kézzel könyörgött a három nyomorult katona életéért, ámde rezesorrú Majos Ferenc nem ismert irgalmat:

— Hadd fogyjanak a bélpoklosok!

S a lovasok már hurcolták is az erdő felé a három zsoldost. De akkor tisztelegve állt meg Majos Ferenc előtt az egyik sebhelyektől elbontott lovas:

—Kapitány uram, kár reájuk a kötél! Talán felkaróznánk a latrokat...

—Hát akkor karót beléjük! — intett Majos Ferenc kapitány.

Kevéssel reá szívremegtető üvöltés tört fel az erdő sűrűjéből. És míg a kis Rauscher Edit iszonyattal eltelve fogta be a fülét, Keczer Gábor

úgy állt mellette, hogy minden pillanatban védelmére lehessen szegénynek. Majos Ferenc fölémelvén rezesorrú arcát, annyit mondott, olyan hangon, mint akinek régtőlfogva nem élet már az élet:

— Így jár minden idegen, aki hazánk és nemzetünk rontására jön ellenünk!

A nap fémszínű felhők megé rejtezett már a Harangod-pusztá felett, az üvöltés pedig egyre gyengült az erdő mélye felől. Akkorára az elszürkült kocsis szintén előkerült valahonnét, az életben maradt kísérő-hajdu is bekötözte vértől megitatott fejét, a másik kettő azonban szétvetett lábbal terült el a hintó megett.

Majos Ferenc odaszólt a kocsisnak:

— Temessétek el a két magyart!

A lovasok sebtiben sírt kezdtek kiemelni az erdő széle alatt s félóra múlva el is hantolták már a két szolgát. Akkor a rezesorrú kapitányra nézett Keczer Gábor...

—Hát ezekkel a szerencsétlenekkel mi lesz?

— s az elhullt németek tetemeire mutatott.

—Ezekkel, öcsém? Ezeket a dögmadarak fogják megenni!

S rátekintvén a kimúlt németekre, olyan indulat kezdte rázni, hogy nagyot rúgott az első tetem hasába. Tompán puffant és féloldalt fordult a tetem.

A megtépett mentécskéjü Rauscher Edit elszörnyedt ekkora kegyetlenségre. Jegyese mellére rejtette meggyötört arcát s annyit kérdett suttogva:

—Hát velem mi lesz most, kedves bátyám?

—Téged hazáig-kísérlek, húgocskám. Ne félj, épen fogsz megérkezni atyád házába.

Meghallotta ezt Majos Ferenc kapitány is és annyit mondott kedvetlenül:

— Hazakísérünk, leányom. És ha ránk jönnek

valahol a lomposok, a bendőjét tépjük ki valamennyinek! Lehetséges persze — tette hozzá még-rosszabbra fordult kedvvel —, hogy engemet is megfognak netán és maguk alá tepernek. De inkább tűzön pörkölődni meg, mint ilyen dög-lődve élni tovább!

A Taktaköz felől akkor már sűrű gomolyagban nyomult előre az este.

Keczer Gábor hintájába ültette vissza a kis Rauscher Editet, betakargatta féltő gonddal s megsimogatta.

S akkor megindultak.

Elöl néhány lovas, hátul a többi lovas, jobbról a hintó mellett Keczer Gábor, balról Majos Ferenc kapitány. Csaknem lépést mentek, nesztelenül. Nagyon kellett vigyázniok a sűrű estében.

— — Egy hét múlva megálltak Eperjes város déli kapujától nem messze. Egy hétig erdők és hegyek között bujkálva közeledtek Eperjes felé s azalatt százszor is a hintóba hajlott be Keczer Gábor:

—Nem vagy fáradt, kishúgom?

—Bírom az utat, kedves bátyám, — mosolygott rá vissza az almavirágszínű arcocska.

Most, hogy Eperjes déli kapujától nem messze megállapodtak végül, Keczer Gábor leszállt a lováról, a kis Rauscher Edit kiszállt a hintájából.

S akkor megálltak egymás előtt.

—Várni fogsz reám, kishúgom? — kérdezte a csatákat megjárt fiatalember.

—Mindig várni fogom, kedves bátyám, — könnyezett föl a fiatal leány.

Megölelték, megcsókolták egymást.

A leány visszaült a hintóba s a lovak megindultak. És Keczer Gábor, Majos Ferenc meg a néhány-szál lovas addig-addig nézett a hintó

a nyeregben, de azért, ahogy meglátták a vezért, a lelkesedéstől rekedten kezdtek kiabálni, süvegeiket magasra emelvén:

— Vivát, Szepessy Pál!

Szepessy Pál ilyen esetekben bizakodni kezdett újból s jobbjaival magasra tartván éjszínű kucsmáját, visszakiáltott:

— Garmadát rakunk még a németek testeiből! Vivát ez a nyomorult kis Magyarország!

Először Kalló irányába húztak el szélesebben s lovaik patkótlan patáitól toronymagasan libgett a homok... Vágtattak-vágtattak a haldokló őszben.

Mert kietlen ősz lett ekkorára.

A homoktól telefűtt Nyírségen át igyekeztek hajszolt lovaikon. Egy-egy lehellelnyi halmon sovány nyirfácska búsongott s messziről valami csonkára-pörkölt tanya nézett vissza reájuk ködszinben. Mert ködök gyülekeztek már a szemhatár peremén s úgy tetszett, mintha minden lépésnél egy lépést távolodtak volna tőlük... Kerülték az olyan helyeket, ahol emberekkel találkozhattak volna, hogy legalább egyelőre ne sejdítse a német, merre vették vándorútjukat. És ez a taktika megint csak az ősz Szepessy Pál nagy esze mellett vallott. A németet ugyanis azért nem lett volna észszerű a hátukkal húzni magok után, mert mögöttük Szepessy Pálnak legalább tizenötezer lovasa és gyaloglegénye csatagolt céltalanul vagy bujkált dobogó szívvel, hogyha négykézláb is, de elérhesse egyszer a Partium szegélyét. Ott már, az erdélyi fejedelem kardja alá eső részekén, biztonságban érezhették legalább a pusztá életüket.

Kalló alatt újabb irányba fordította lova fejét Szepessy Pál, hogy onnét hamarabb elérje Közép-Szolnokot.

Ugyanakkor felsötétlettek jobbról az alföldi

mocsarak és lápok, de oly messziről, hogy alig sejlettek föl csak az éghatár alatt. Ámde amint poroszkálni kezdtek volna feléjük, az a sötét vonal emelkedni kezdett s egyben terjeszkedett is jobbra és balra s délutánra kelve elbontotta már a szemhatár egész hosszát...

Ugyanakkor egy galytalan erdőcske szélén visszarántotta lova kantárát Szepessy Pál s a vezér mögött megállt a csapat is.

Az őszi hidegbe burkolt erdő legszélén ugyanis két bojnyik-külsejü alak heverészett a hátán, tarkó alá dugott tenyerekkel. Rongy és cafat volt a két csavargó s csak keshedt csal-májukról lehetett gyanítani, hogy magyar részre állt bujdosók lehetnek.

Szepessy Pál szigorúan szólt reájuk:

— Kik vagytok?

A két bojnyik fölkecmergett erre s az egyik közülök, akinek olyan volt a bőre, akár a kordován, így szólt határtalan mélabúval:

— Buga Jakab nemzeti harcos vónék...

Társa, akinek csüngő haja, szemöldöke és serkedő bajuszkája csepűszínű volt, rámondta:

— Én meg Zöld Demeter vónék...

— S honnan kerültök ide? — kiáltott rájuk a vezér.

Buga Jakab adta meg a választ nagykurtán:

— A györkei zenebonából, jóurunk...

Szepessy Pál felkapta seprűszemöldökeit: nem hitt a fülének. A lovasok is összenéztek s hitetlenkedve csóválták a fejüket. Most már Szepessy Pál is enyhültebb hangon faggatta tovább a két rút kóborlót:

—S hogy tudtatok ily messzire kerülni el annyi idő alatt?

—Hát, jóurunk, — ingatta a fejét Buga Jakab, — kiléptünk némileg.

A további kérdésekre kitudódott, hogy úgy

Buga Jakob, valamint Zöld Demeter nevű kenyerespajtása valóban ott rengette csákányát császári katonák kobakjain, miközben őket is megcsévelték, ezt már nem lehet tagadni. És ,míg Buga Jakob mély búval adta elő, mint sikerült megmenteni szánandó életüket, (éjt-napot lapangva), Zöld Demeter szótlanzkodva lógatta szikladt koponyáját. Mint egy kehes ló.

— És most hova szándékoztok? — érdeklődött a vezér.

Buga Jakob köhintett a markába, mintha előzetesen át talált volna fázni Jíveset:

—Most, jóurunk? A Partium felé haladnánk, ha igaz vóna.. . És ki kell lépni esmeg, mert két nap múlva itt terem a német s akkor parázsban hentergeti meg nyomorult tagjainkat...

—Egén... egén... — helyeselt rá kétszer is Zöld Demeter. Azontúl azonban hallgatott.

Szepessy Pál megrántotta fáradt lovának kantárát, de — féloldalt — visszaszólt még:

—Közép-Szolnoknak tartsatok.. . Az elkövetkező héten ott fogok doboltatni gyülekezőt.

—Ott leszünk, jóurunk, — mondta utána Buga Jakob, mialatt Zöld Demeter is mintha vakkantott volna valamit. De olyan fahangon, hogy aki hallotta, még a nemzeti csapás ellenére is kénytelen volt hangosan kacagni egy nagyot.

A közeledő nádasok irányába húzódtak tovább a lovasok, ám akik visszanéztek közülök, jól látták, hogy Buga Jakob visszaereszkedik a hátára, Zöld Demeter ugyanúgy. Buga Jakob fesztelenül kezd pöffékelni egy száratlan pipán, melyet krumpliból vájt ki, Zöld Demeter viszont kapkodó szájjal igyekszik elszippantani egy-két nyeletet a füstből. Mert neki még pofabagóra sem tellett.

Aztán szem elől veszett a két kóbor legény.

Szepessy Pál és lovasai továbbhúzódtak a

nádasok irányába, melyeknek nem volt végük.

Talán csak az Alibunári-mocsaraknál.

Mentek az őszben. Csak néha horkant egy ló. Másnap hajnalra már locsogok, morotvák, mélykutak, úszólápok és zöldszigetek közt tocsogtak végtelen sorban a lovak. Minden légmozdulásra felzörgöit a nádas s ez a különös zörgés kietlen állapotukat juttatta eszükbe. Bús hangulata volt mindennek a nádas birodalmában és ha egyetlen lépést vét oldalra a ló, lovasával együtt örökre elmerült volna a feneketlenségben. Szerencsére azonban nem volt szükségük vezetőkre: hisz csaknem minden bujdosó ismerte a lápvilág titokzatos rejtekeit s láboltható csapásait. Ősz volt, havatváró ősz.. . Jobbról is, balról is megcsillant a víz s a komorodó mennybolt alatt halottszíne volt a tükrének. Olykor, de mindigér ülőbben, egy elkésett vadmadár húzott el fölöttük, lomhán lengő szárnyakkal s aközben rekedten kiáltozott a messzebb hályogosodó ködök irányába.. . Ment-ment Szepessy Pál teménten búval meg a lengő szakállával, mentek utána hallgatagon a lovasai, a lovak patkótlán patái pedig tocsogtak.. . Később téres tisztások váltották föl a morotvák, tocsogák, mélykutak, úszólápok és zöldszigetek hináros világát s e tisztásokon magasra burjánzott föl a gazdátlan fü. A tisztásokon tul s a nádtenger fölött olykor mintha valami falu tornya ködlött volna föl. Messze.. . messze. .. Láttak aztán egyebet is. Láttak vékonyhasu és szíjjashusu marhákat, melyek szőre lompos csimbókokban s borzolódottan csüngött alá. Ridegmarhák voltak. Később felbukkant egy rideglegény is a félig elvadult marhák mögött. És míg a gulya szélén magasbaszúró villaszarvakkal csudálkozott el a néma lovasokon a bika, a gulya túlsó végében lecsüngő ingujjban támaszkodott furkósának a ridegle-

gény, valamivel odébb egy másik... Kalapjaiknak elálló és széles karimája fel volt tűrve keveset, ingük azonban csak a mellbimbóik magasságáig ért le, azon alul csupasz volt a hasuk, minélfogva valóságos szarupáncél rakódott le e puha testrészükhöz. Zsíros hajuk két farkocsa fonva s csimbókokban végződött alul. Álldogált egymás mögött a két szilajpásztor, bunkónak dőlve, mialatt az előtérben hangtalanul húzódtak el Szepessy Pál és lovasai. .. Tudták jól a lovasok, hogy ezek a félvad pásztorok — féktelen szilajságukban — szembemennek a farkasokkal is. Ha ugyanis öles hó esett alá a befagyott lápokra, a butyini hegyek szakadékaiból éhes farkasok ereszkedtek alá idáig s kinzó éhségükben nekiestek a gulyáknak, hogy szétfalják őket. Ámde kéznél voltak a rideglegények, akik tántorodás nélkül mentek neki a zöldnyálu toportyáknak, súlyos bunkóikkal csattogó harcba szálltak e felborzolt szőrű dúvadak ellen s csapkodó fütyköseikkel darabokra verték szét a bestiákat. A szemehéja sem rebbent meg a szilajpásztoroknak, olyan legények voltak egy től-negyig!

A Királyhágó felől jött-jött az alatt a szürkület. És a szürkületben egy nagyobb gyalogcsapat ödöngött a lápok közt téresedő egyik tisztáson. Igen-igen csigázottak lehetnek már.

Jöttek. Szepessy Pál visszafogta lovát. A többi lovas is megállt.

Szép kiállítású fiatalabb emberek voltak még, tógájuk alját felcsavarták a derekuk köré. Egyesek kézikocsikat húztak magok után, roskadásig, az apró kocsikon pedig könyvek között elemózsia volt felhalmozva. Legelől természetes fiatal legény lépkedett, nagy bottal a kezében. Szemlátomást vezére volt a többinek.

Ahogy Szepessy Pál elé értek volna, a vezető levette szegeletes kalapját s mély meg-

hajlással köszöntötte a bujdosóvezért. Szepessy barátságosan szólította meg:

—Kik vagytok?

—Pataki deákok vagyunk, jóúrunk, — válaszolt a daliás alak, — s nevem Szekeressy István. Szeniorja vagyok a földönfutó oskola muzsafiaiinak...

—Tudom, tudom, — szólt félhangon Szepessy Pál s felhő vonult el a két szemében. — És most honnét jösztek?

Szekeressy István szenior így felelt ekkor:

— Gyulafehérvár városából, mély — a jószágos fejedelemmel egyetértőleg — hajlékot nyújtott nekünk. És most Patak felé, a mi örök Jeruzsálemünk felé törekszünk, hogy leszüretelvén az Alma Mater szölleiben, némi vagyunkát vihessünk magunkkal vissza. Mert az oskola szölleit meghagyták nekünk nevetve a jezsuiták. Azt hitték ezek a mi nagy ellenségeink, hogy elüldöztetvén a kollégium kebeléről, úgysem vehetjük hasznát a szölleinknek...

A lovascsapat egyhelyben állt, nesztelenül. Szepessy Pál sóhajtott, melle legmélyéből s akkor így szólt Szekeressy István szeniorhoz:

—Tudós tanáraitok merre széledtek el e világban?

—Tudós tanáraink ketten vannak: Buzinkay Mihály és Pósházy János. Ők azonban elélemedvén tagjaikban, nem indulhattak el velünk, akik minden esztendőben kétszer megyünk a pataki szöllekbe s kétszer ereszkedünk alá Gyulafehérvárra. Tavasszal megkapáljuk a szöllet s őszidőben felvándorolunk a termés mustjáért. Buzinkay apánk meg Pósházy apánk megáldottak bennünket és noha siratták kis csapatunkat, legrosszabbul mégis az esett nekik, hogy ők nem láthatják meg, ha csak a határból is, a mi kis Jeruzsálemünket...

A pataki deákok csoportja ekkor már, mialatt távolabbról rohanva tört előre az éjszaka setétje, nagy félkaréjban vették körül a vezért, aki váratlanul meglepetve kiáltott fel:

— Hát te mint kerülsz ide, öcsém?

Egy egészen apró, tizenkét-tizenhárom év körüli diákfíú volt, akit megszólításával tüntetett ki Szepessy Pál. Szemenézése nagy szomorúság volt az apró deáknak, de azért bátran állta a vezér tekintetét:

— Sallay Pál vagyok, jóurunk...

— S mivégett indultál meg gyenge lábaidal Pataknak? — firtatta a vezér.

— Mert két esztendeje nem láttam apámat-anyámat, — felelt a kis Sallay Pali. — Mondják egyesek, hogy nem él már sem apám, sem anyám, miután német gyilkolta meg őket.

Szepessy Pál egyszerre fölkiáltott, talán, hogy föltolakodott megindultságát álcázva vele:

— Kisöcsém, rakásra fog még dögleni minden német, morva, dán és vallon! Mindenkit leölünk, aki idegen s édes nemzetünk hóhérolására jött ide... Halál a németre! Halál a császárra!

Abban a pillanatban fölzendültek az összes lovasok:

— Halál a császárra!

Ijedt csend következett, miközben setét hajával már-már körülfonta őket a Királyhágó felől vágtató éjszaka. Akkor felütötte borús homlokát Szepessy Pál s Szekeressy István széniorra rántotta seprűszemöldökét:

Mikor jöttetek el Patakról?

Az elmúlt esztendő, nevezetesen 1671 október havának huszadik napján láttuk utoljára a mi kis Jeruzsálemünket. Mert Báthory Zsófia fejedelemasszony és fia, az ingatag Rákóczi Ferenc reánkhozta a császári zsoldosokat...

S elmondta a sokat szenvedett szenior, hogy Báthory Zsófia fejedelemasszony, férjének hősi halála után, a katolikus hitre térítván meg Ferenc fiát, ez a fiú — megfélekezvén atyjának és nagyatyjának emlékéről — türelmetlen anyjával tiz nehéz esztendőn keresztül a legrosszabb indulattal volt a viharos multu Alma Mater iránt. Patakra behozta a jezsuita-atyákat, akik lihegő méreggel gyűöltek mindent, ami protestáns volt. A nyughatatlan fejedelemasszony és akaratsírküli fia a tanulóifjúságot kitiltotta a várbéli templomból, amelyet még Perényi Péter emeltetett az iskola muzsafiainak, elvették a tudós tanár urak lakásait s megvonták a város és a vár ura által több, mint egy évtized óta beszolgáltatott segélyt, a várat német katonaságnak adták oda s ezek a nyomorult lancknehtek a templomot és az iskolát, melyet az ország fényének mondtak mindenfelé, fegyverrel támadták meg és ejtették hatalmukba...

Itt közbeszólt Szepessy Pál, akinek nyakerei dagadni kezdtek az indulattól:

— Mint vonultatok ki Patakról?

A köröttük sóhajtozó nádasra éjszaka próbált rátelepedni immár. Némi küzködés után akadozva kezdte a daliás Szekeressy István:

— Az elmúlt esztendő október hava huszadik napjának délelőttjén egész várbeli ezred jött ki ellenünk, fegyvereik súlya alatt zörögve. Ostromágyukat vontattak magok után, hogyha nem engedünk, romhalmazzá lövik szét oskolánkat és mi ott halunk mind a romok alatt. És jól számítottak a császáriak, mert esküt tettünk egymásnak, hogy halálunk pillanatáig védelmezni fogjuk a régi falakat... Dehát nem úgy lett, — és elcsuklott a hangja. — Buzinkay apánk még Pósházy apánk széttárt karokkal könyörögtek nekünk: ne szálljunk szembe fegyvertelenül a fegy-

veresek ellen. És mi hallgatni voltunk kénytelenek két ősz apánkra s mikor a császáriak az oskola homlokának, a »Trója«-nak szegezték az ágyukat, bús énekszóval kiindultunk a mi második anyánk nyújtotta hajlékunkból s odahagytuk a »Fazekas-sor«-t, melynek ablakai az újhelyi hegyekre nyíltak s odahagytuk a »Huta« nevű déli oskolarészt is... De nem hagytuk ott az oskolai bibliotékát, amelyet szekereken húztunk magunk után s szekereken húztuk a könyvnyomtató-műhelyt is. Aközben siralmas énekeket zengedezett kicsiny csapatunk...

Itt elakadt félszünetre Szekeressy István, mintha a megindultság elfojtotta volna a szavát.

De akkor rászólt Szepessy Pál:

— Folytasd, szenior! Ettől fogok én csak megvadulni!...

Szekeressy István folytatta hát:

— Velünk jött Buzinkay apánk meg Pósa házy apánk is, ámde a két jámbor öreg nemsokáig birta a súlyos utat s ezokból szekerekre raktuk őket. A Bodroghöz útvesztői között bukdácsolunk előre, keserves lihegéssel s egy-egy téresebb tisztáson bús vággyal néztünk vissza az Alma Mater felé...

Megakadt, egyet fűjt:

— Csak Kenézlőn állapodtunk meg, közel a Tisza vizéhez. Hónapokat dideregtünk át itten sárban, hidegben és hóban, miközben sok deáknak lefagytak a lábujjai. Tapasztalván mindazáltal, hogy innen aligha lesz hazatérésünk, Debrecen városába indultunk meg nyomorult szerrel, ahol testvéri vendégszeretet közepette élhattünk. Utoljára mégis Erdélybe ereszkedtünk alá, a gyulafehérvári kollégiumba, ahol szeretnek és táplálékkal látnak el mindannyiunkat...

S elcsukló hangon tette hozzá Szekeressy István:

— Eddig van, jóurunk...

Szepessy Pálnak ekkor már remegett a szája-széle. Féktelenül kiáltott fel:

— A császár és cinkosai, a jezsuiták irtják nemzetünket s magyar hitünket! Haljon meg hát a császár! Haljanak meg az összes jezsuiták!

S a bujdosó lovasok fölzendülve kiáltották utána:

— Haljanak meg az összes jezsuiták!

Csönd támadt utána.

Hanem ekkor már szénszínű hajával végleg befonta őket a setétség. Szerencsére valamivel később fölrémlett a hold s reszketeg fénye ott táncolt a nyugati ég alj fölött. A deákok végleg megállapodtak a mocsarak közti rétségen, nagy tüzeket gyújtottak és ettek valamit...

Akkor feléjük szólt Szepessy Pál:

— Isten vezéreljen utatokon! Megfogadom néktek a kardomra, hogy mind hazamentek egyszer!

A bujdosó deákok pedig azt kiáltották vissza reménykedve:

— Vivát Szepessy Pál!

Mert lengő szakálláról mind ráismertek a vezérre.

Messze járt már a lovascsapat, amikor zsoltár hangjai ütötték meg őket hátulról. Az örök Isten dicsőségének halhatatlan éneke volt ez, amelyet égneek emelt arccal harsogtak a tüzek körül:

*Az embereket te meg hagyod halni
És ezt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá, kik porból lettetek!
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapnak ő-elmúlása
És egy éjnek rövid vigyázása...*

Meghallotta a zsoltár hangjait Szepessy Pál

s lecsuklott tőle a feje. Később az éjszakába foszlott el az ének s csönd volt már köröskörül. Csak a lovak csobogtak.

VII.

Hosszú idő múlt el ettől fogva.

A császári generálisok: Spankau, Strassoldó, Kobb Farkas és Karaffa Antal véres hajtvadászatot rendeztek az elégületlenek ellen s azokat, akiket el tudott érni a kezük, karóbahuzták, kérekbetörték, elevenen nyúzták még avagy a halál más undok nemeivel végeztettek ki. A magárahagyott nép kegyetlenséggel torolta vissza a kegyetlenséget és ha sikerült elfognia egy-egy kisebb labancsapatot, e labancok egytől-egyig a legszörnyűbb kínzások közt multak ki a világból.

Úgy látszott, végleg elveszett a fölkelők ügye!

Mert a császár és tábornokai válogatott kegyetlenkedéseire a Partium felől nem zördültek meg többé az ordasok kardjai, hogy kitörvén nyurga lovaikon s a talpasok is utánok-kerekedvén, rémülettel töltsenek el minden idetolakodott idegent.

Elmebúsító hírek érkeztek Erdély és a Partium felől. Ám ezek a hírek is úgy tudták, hogy van még némi remény. Mert Szepessy Pál, miután egyelőre le kellett csatolnia kardját, az eszét vette elő és soha nem apadó bizakodással zörgette a Porta kapuit.

És noha messze jártak ekkor az ordasok, mindent tudtak róluk azért a rémület csöndjébe süllyedt hét tiszai vármegyében. Pontos értesüléseik voltak róla, hogy a Partiumba vissza-

húzódott fölkelők embertelen nyomorban tudták kihúzni csak a legutóbbi telet.

Az 1673-ik esztendőre csaknem a szegénylegények rendjébe csúsztak le a fölkelők. A Partium hidegtől kiszívott falvaiba s e falvak paticsfalu házaiba szétszórva tengődtek az istenadták. A lovasok lovaiban zörgött a csont, szőrük lomposra nyúlt s felborzolódt a szélben, a talpasok viszont darabideig kapcarongyokba göngyölték mezítelen lábukat, ámde idővel elkopott talpuk alól a kapca s akkor csupaszláb húzódtak meg a vékonyfalu viskók padlásaira és a faluszéli górékba. És mialatt odakint hófergeteg visongott, a szerencsétlen harcosok a tiz ujjok körme alá próbáltak némi meleget lehelni avagy versenyt jajgattak a széllel.

A bujdosók vezérei: a kopasz Szuhay Mátyás, a baljós csillagzatu Petrőczy savanyuszáju vezértársával, Ubrisival egyetemben, úgyszintén a szőke Kende Gábor s Dúló György és Dúló Gergely szakadatlanul ostromolták Apaffy fejedelmet meg Teleki Mihályt: csak tízezer fegyvert adjon s meg van mentve Magyarország! Ebben az időtájban bukkant föl az ordasok reménytelen sorai között egy vakmerő fiatal kapitány, bizonyos Petneházy Dávid, aki ötezer katonával is vállalkozott volna reá, hogy a pozsonyi Fehér-hegyeken túlra ver át minden császári zsoldost, ámde a Szatmár vára alól tavaly oly csúfosan megszaladt erdélyi kancellár mukkanni sem mert, mivel kemény parancsa volt a nagyvezértől, hogy tudta és engedelme nélkül ki ne induljon többé Magyarországra. A fejedelem viszont, valahányszor a bujdosók vezérei kardjaikat csattogtatva sürgették a segítséget, a fejét fogva rohant fel és alá a palotán, mialatt kétségbeesve ismételte maga elé:

— Szívem vérzik a magyar nemzet kínló-

dásán, de mit tegyek? Jaj, mit tegyek, amikor kezeim kötvék?

És mert tanácstalansága tökéletes volt, bort hozatott fel az udvari szolgálkkal s inni kezdett. És a magyar nemzet végpusztulásán érzett teméntelen bújában mindennap tökrészezen tántorgott a palotában.

A fölkelővezérek, valahányszor elhagyták a, fejedelem elfogadótermét, odakint köptek egyet.

Úgy látszott, ezúttal mégis vége van Magyarországnak. Az északi részeket s a hét tiszai vármegyét Lipót császár kóbor katonái csatangolták be, égetve és dúlva, Erdély moccani nem mert, remegve a nagyvezér kardjától, a régi ország egyéb területei meg ozmán járom alatt raboskodtak.

Egyedül Szepessy Pál nem csüggedt egyetlen pülanatra sem. Akik látták őt ezekben a hónapokban egyesegyedül tépelődni, azt beszéltek, hogy szakállába számtalan ujjab fehér szál keveredett és hogy Szepessy Pál többször beszélt bele a szakállába.

És Szepessy Pál, amikor pihentetni volt kénytelen félöl-hosszú kardját, elhatározta, hogy maga fogja megzörgetni a nagyvezér kapuját. S nyomban készülni is kezdett a nagy útra.

De nem egyedül indult el.

Mert az ordasok melléjeadták a nagyszakállú vénnek tanácsá<-t, amelyben benne volt másokon kívül a méregtől búskomorságba esett Kubinyi László meg az ungi udvarházába visszavágyakozó Kende Gábor. Sokat reméltek, de kétségbeesve kellett visszatérniük a Partiumba.

Utolsó filléreiken ajándékokat vásároltak a nagyvezér számára s a lehetetlennel áltatva magukat, Drinápolynak vették az utat. Ha tudták volna pedig, hogy hiába minden kába reménykedésük, még Erdély határhegyeiről visszafordul-

tak volna. Mert időközben az történt, hogy a lengyelek fölmondták az előző évben kötött békét s a nagyvezér minden katonáját a lengyel határra rendelte mostan. A nagyvezér óvatosan vigyázott ezekből, hogy legalább Lipót császárral tarthassa meg a békességet.

De Szepessy Pálék mindezt nem sejtették még akkor.

Az első felocsúdás Drinápoly előtt érte őket, hol a nagyvezér tartotta szállását azidőben. Mivel Drinápolyban ott volt a bécsi császár biztosa is, a nagyvezér egy Drinápolyhoz közeleső faluban szállásoltatta el nagy-nagy titokban Szepessy Pált és a nagyszakállú vének tanácsát. Harminchat napig kellett várniok kétségbeesetten, amíg egy éjfélkor a nagyvezér színe elé járulhattak. Szepessy Pál beszélt. Villámló szemekkel kiabált a nagyvezér előtt, hogy elkövetkezett az idő, mikor a Partiumban rongyaik között sýnylódó fölkelte kálvinistákkal meg az erdélyhoni csapatokkal, úgyszintén a szultán verhetetlen hadaival tűzbe lehetne borítani Maradék-Magyarországot s Bécsig verni vissza örökre a császári generálisokat. A nagyvezér szelid békével hallgatta végig a fölzendült magyarok vezérét s enyhe mosollyal megígérte támogatását arra az esetre, ha előbb leverte Szobieszky János lengyel királyt. Mert akkor bizonyos volt már, hogy a növekvő hirű uralkodó meg fog indulni a szultán ellen. Kevés türelmet kért tehát a nagyvezér, ugyanazzal a megértő mosolyával. Annyi időre csak, amíg végezni fog Lengyelországgal. Akkor minden bizonnyal sor kerül Lipót császárra is.

A bujdosók nagyszakállú vénei szétvert reményekkel, feldúlt lelkiállapotban vergődtek vissza Erdélybe, a fejedelemhez és Teleki kancellárhoz, akik megbizott emberük révén már jóval előbb tudtak mindent.

Úgy határoztak erre közösen, hogy várni kell a lengyel király meg a nagyvezér összecsapásáig.

A nagyszakállú vének ezután csaknem roskadtan tértek vissza az ordasok közé a Partiumba. Senkinek nem volt hite többé Magyarország talpraállításában, csak Szepessy Pál nem vesztette el a lelkét. Sőt éppen most, a legnagyobb szükség napjaiban tornyosult föl az alakja. Amennyire telt a szűkös módból, meg a fejedelem és kancellárja suttyom-segitségéből, nekilátott az ordasok szervezésének.

Áközben pedig dobogó szíwel figyelt a lengyel szélek felé, ahol ekkor már feldühöngött Szobieszky János meg a nagyvezér háborúja.

Ez esztendőnek késő őszen olyanok lettek az állapotok ismét, hogy az ordasok vezérei a leghizlalóbb reménységekkel kecsegtették egymást. Apaffy fejedelem meg Teleki kancellár komoly erőket rendeltek melléjük s eleséget küldtek a bujdosóknak. S mihelyt jóllaktak egyszer a szánandó harcosok, magasra lobbant bennük a hév. A talpasok a kanócos puskákat kezdték tisztogatni, a lovasok fényesre kefélték vékonyhasu lovaikat s újból kitörni készültek a hét tiszai vármegye földjére, amikor...

... amikor újabb csapásba tántorodtak bele az összes bujdosóvezérek. Egy késő-őszi napon — mint a vészkiáltás — verte föl a Partiumot a lengyel határról felujjongott hír, hogy — a keresztény Európa diadalkiáltásaitól kísérve — Chorim mellett a lengyel király pozdorjává verte szét a szultán haderejét s e haderő roncsai megbomolva menekülnek most Havasalföldének.

Szuhay Mátyás, Kende Gábor, Petrőczy István, Ubrisi, a részeges Majos Ferenc, a daliás hadadiWesselényi Pál, a két Duló-testvér: György és Gergely, úgyszintén a düledthomlokú Tulok

György kapitány, akinek átkozott híre ekkor már behatolt Erdély területére is, sötét reménytelenségben kiáltottak fel:

— Végünk van! Végünk!

Ám Szepessy Pál túlkiáltotta kétségbeesésüket:

— Nincs igazatok, mert csak most jött el a mi időnk! Isten a szenvedéseinket nem nézheti tovább!

És a lengőszakállú vezérnek lett igaza ezúttal is. Mert olyan utolsó próba következett el a védtelenül-hagyott Felvidékre, amely után csak a végítélet jöhetett már, avagy minden magyarnak: kálvinistának, katolikusnak, luteránusnak hadrakelése. Gyenge fiataloknak és hajlott véneknek egyaránt.

Mert mialatt Volkra gróf, a szepesi kamara elnöke dragonyosaival csörtette végig Felső-Magyarországot s a hét tiszai vármegyét, elszedve a protestánsok templomait és iskoláit, s megkötözött kezekkel kergetve maga előtt a prédikátorokat, — Szelepcsényi primás, ez a tébolyult tót, perbefogatta a protestáns szuperintendenseket, papokat és tanítókat. Érezte mindenki, hogy a perbefogatas egyértelmű a gályákkal. És felhörgött a nép Felső-Magyarországon meg a hét tiszai vármegye földjén.

Csak Szepessy Pál bólintgatott a szakállába, leírhatatlan kárörömmel:

— Jól van ez így! ... Egészen jól van!

Közel az északi határszélhez, Bártfától nyugatnak, kicsiny tót falu vonul meg egy elrejtett völgyben. Úgy hívják: Gerla. Kertecskéi alatt a keskeny Tapoly-patak folydogál. Olyan keskeny még ezen a tájon, hogy át lehet lépni. Továbbmegy később a Tapoly, zempléni földre, hogy egyesülvén a kenderszínű Ondavával, végül a

Bodroiban haljon el s magyar partok füzeseit tükröztesse vizében.

E falu közepetáján állt eldugva a világ elől Rauscherék egyik öreg kőháza.

Szokatlanul nagy kert fogta közre a vén kőházat: a kert egy kisebb része park volt, a többi veteményes, ameggett a gyümölcsös. Méhek döngicséltek a virágok fölött, a gyümölcsös alatt a Tapoly sietett tova.

E gyümölcsös széléből jól el lehetett látni keleti irányban Bártfáig. Most pedig aranyszínű nap fénylett az augusztusvégi táj fölött. S ebben az aranyfényű koradélutánban a gyümölcsös végében ottállodogált utrakészen a fiatal Keczer Gábor még fiatalabb hitvesével, a kis Rauscher Edittel.

Néztek, sokáig néztek Bártfa város felé, melynek tornyai idáigcsillogtak a völgysszorulat végéből. Akkor annyit mondott nehéz búval Keczer Gábor:

—Megyek atyám után a Partiumba. Félni lehet, hogy máris a nyomomban vannak.

—Isten vezérelje vissza, édesuram, — szólt a komolyarcú fiatalasszony, akinek tekintetéből kitetszett, hogy készen áll minden szenvedésre, mely talán már közeljövőben leselkedik reá. — Minden hű szívvel fogom visszavárni az én édesuramat ...

S egymást átkarolva maradtak továbbra is a Tapoly vize partján, mialatt óvatosan figyelgettek a Bártfa felől idáignyúló poros országútra.

Ötödik hónapja múlt már, hogy halálos észrevétlenségben hűséget esküdött neki a kis Rauscher Edit. Alig volt valaki az esküvőn: csak a közeli rokonság néhány titoktartó tagja. Azóta a kis menyecske oldalán húzta ki fájdalmasanboldog napjait Keczer Gábor. Csak édesanyja, a

sokat szenvedett Keczer Andrásné tartózkodott a szelid fiatalasszonynál s olykor-olykor az öreg Rauscher nézett ki Eperjesről. De elvértve csupán, hogy gyanút ne keltsen. S olyankor újdonsült vejétől apróra érdeklődött nagy barátja, a megöszült Keczer András után.

Mert Eperjes tiszteletreméltó egykori városbírája, aki alaposan ludas volt a nagy Wesselényi összeesküvésében is, még mindig a Partiumból sóhaj tozgatott sárosi hazája felé. S reménykedő szívvel hitte, hogy megcsodált vezére, a lengőszakállú Szepessy Pál egyszer még kivonja félőles kardját s általános doboltatást parancsolván, nem állnak meg, csak a morváí széleken valahol.

Az ifjú Keczer Gábor, ha csillagvilágos nyári estéken hitvesével, édesanyjával és apósával kiült a nagy hárs alá, éjfélü tanig beszélt atyjáról, a kardot kötött s tiszteletreméltó Keczer Andrásról, aki a hadak útját járta két esztendő óta s derekasan csatázott Szatmár vára alatt is, ahonnan Isten csodája, hogy meg tudott menekülni. Most a Partiumban éldegélt vékony koszon maga is, ahol olyan Ínségbe süllyedtek a földönfutók, hogy lovaik a kapufélfákat rágszálták. De mégsem békültek a némettel.

Ezekén a nyári estéken késő éjfelekig beszélt elragadtatva Keczer Gábor, miközben gyöngéden karolta át ifjú nejét. A gerlai Rauscherházban legendák keltek életre ezeken az enyhe estéken, ha az ordasok vezéreiről mesélgetett a fiatal férj. Édesanyja meg a felesége lelkesedni kezdett, valahányszor Szepessy Pálról emlékezett meg, a vezérek fejről, akit olyan utálat rázott össze a németek pusztá nevére, hogy halántékain csaknem pattantak az erek... S megemlékezett a kopasz Szuhay Mátyásról, akit már csupán a titkolt reménykedés tartott életben, hogy egyszer körmei közé kaphatja a jezsuita-

kat s akkor elbánik velük érdemük szerint ... Szó esett ilyenkor rezesorrú Majos Ferencről, aki rendes körülmények között italosán duhajkodott a csaták özönében s csak olyankor borzongott meg édesen a kis menyecske, ha a dülledthomlokú Tulok Györgyre tért a beszéd, aki a györkei dulakodásban, noha a talpasok lába alatt égett már a föld, szakított magának annyi időt, hogy fölfogta túlkébe néhány halállal vivődő németnek vérére s egyetlen hajtással lenyelte .. . S kigyúltak a szemek, valahányszor Tyukodi pajtás neve került elő, aki legénykedve vagdosott át a túlvilágra minden mocskos németet s akinek említésére mosoly rándult át még a búravált Szepessy Pál bajusza sarkában is ... Mert a Tyukodi elrémitő énekét akkor már mindenfelé fűjték titokban a kriptái csöndbe merült Felvidéken: Szendrő várától Késmárk váráig, sőt azon is túl a hranyicáig, hol már a Jablonkai-hágó van.. . S Tyukodival ellentétben mindenki bosszankodni volt kénytelen az ebadta Kuczug Balázson, akinek rút csatakerülő hírét költötték és aki szünetlenül azon siránkozott, hogy korog a hasa ...

A kis Rauscher Edit ilyen estéken összetette a kezét s az égre pillantott föl:

— Atyánk-Istenünk, segítsd meg őket!

Keczer Gábor egy-egy ilyen mély sóhajtásra megsimogatta a fiatalasszony haját, aki elértvén a gyöngédséget, annyit mondott komolyra-válva:

— Hiszen magyar asszony vagyok, kedves uram!

Itt már közbeszólt édesanyjuk is, ez a viruló korára összeroskadtt nagyasszony:

— A magyar asszonyok végzete, hogy alig lássák a férjeiket ... Mert a férjek bujdosásra kénytelenek adni megzavart fejüket.

Hallgattak.

Ötödik hónapja rejtezkedett már ifjú hitvese udvarházában Keczer Gábor. Pillanatig nem volt nyugodt lelkiállapotban, noha ide, az ország határhegyei alá dugott falucskába, még véletlenül sem tévedtek el kóbor császári katonák. De ő mégis nyughatatlan maradt mindvégig. Pedig alig sejtette valaki, hogy a györkei csatában ott vagdosta a németet kemény elszántsággal. És ha tudta volna is valaki, hogy feleségénél van, azt hiszi vala, hogy éppenakkor tért meg külföldi univerzitásokról. És mégis, különösen estetájt, szorongó szívvel fülelgetett a bártfai országút felé, hogy nem csattan-e meg közeledő lovak patái alatt? Egyetlen teremtet lélektől tartott csak ösztönösen: Újhelyi Erzsébettől. Mert tudta róla, hogy az ujfalusi éjszaka óta halálos ellensége. Újhelyi Erzsébet pedig közel volt: hír szerint Eperjesen lakott ezekben a hónapokban s — mint Spankau szeretőjének — keze messzire elért.

S ezeken a nyári éjszakákon, mialatt fölötük sokszáz éves hársfa neszegett a csöndben, a hársfa fölött pedig a csillagok vándoroltak kifürkészhetetlen pályájukon, Keczer Gábor egyre többször ismételte maga elé:

— Megyek atyám után a Partiumba. Minden magyarnak ott a helye ma Szepessy Pál kardja alatt.

S felesége, a kis Rauscher Edit, nem marasztalta. És bár fájdalom látszott csinos arcán, erőt vett magán s annyit mondott búrávalva:

— Isten vezérelje az én édesuramat!

— De ott van már az atyád, — remegett össze a nagyasszony. — Hátha egyikőtök sem tér haza többé!

Keczer Gábor így beszélt ekkor:

— Lehet, anyám. Ám az Isten arra rendelt

minden magyart, aki kardot tud emelni, hogy meghaljunk édes szüleinkért, feleségeinkért, hűgünkért, gyermekeinkért s egykor mindnyájunkat eltakaró anyánkért: Magyarországért!

A nagyasszony felzokogott..

... Most tehát, ezen a búsfényű augusztusi délutánon, ott álltak ketten a gyümölcsös - kert végében, a Tapoly-patak szélén: Keczer Gábor és négyhónapos hitvese. És míg a fiatal férj a kis Rauscher Edit derekát karolta át, Rauscher Edit urának nyaka köré fonta a két liliomkarját s nyugtalanul nézett el a Bártfa felé porosodó országútra, melynek egyik fordulója mögül könnyű hintó bukkant ki most és közeledett, sebes vágásban. Az öreg Rauscher igyekezett ottan lélekszakad tan a leányához meg a vejéhez.

A kocsi porosan fordult be a gerlai udvarházba.

Titkos látogatásra indult az öreg Rauscher^ de észvesztő meneküléssé vált a csendes poroszkálás. Lihegve dobbant be a portára és súlyos aggodalmak között hadarta el, hogy miközben a bártfai nagypiacon hajtatott volna keresztül, az egyik ablakból mélyen kikönyökelve és hosszan nézett utána senki más, mint Tábori Erzsók. És ahogy találkozott volna pillantásuk, a szépséges és laza hű leányzónak parázslott a szeme...

Keczer Gábor itt közbeszólt, erőszakolt nyugalommal:

— Nyomomban van!

Az öregot alig tudták marasztalni. Könnyű kocsijába vágta magát, az útra fordult ki már a hintó, mikor az öreg Rauscher visszakialtott Keczer Gábornak:

Menekülj, kedves fiam!

—Keczer Gábor ifjú hitvesére nézett:

—Indulok a Partiumba!

A kis menyecske hittelt nézett az ura szemébe:

—És amire hazáig vezérli jövő tavaszra az Isten, ketten fogjuk visszavárni. A kisfiúnkkal együtt.

—A neve pedig András legyen, — mosolygott föl alig észrevéve Keezer Gábor s lehajolt a feleségéhez és megcsókolta a homlokát. — Mint bujdosó nagyatyjának.

—Tudom, — válaszolt engedelmesen a kis Rauscher Edit s lehajtotta a fejét.

Azon az alkonyaton nyeregbevágta magát Keczer Gábor, a nyeregből kihajolt mégegyszer édesanyjához s kedves feleségéhez. Az udvaron búcsút vett tőle a néhány szolgáló is családotul. Nyugalmat, békét kívánt mindannyioknak. Hitte, hogy ebben a hegyek alá vesző faluban talán mind-mind kihúzzhatják addig a napig, amikor Szepessy Pál lengő zászlai alatt hazatérhet ő is sokat tépelődő atyjával.

S elindult, háta mögött két szolgálóval. De nem a bártfai országútra fordult ki, hanem a hegyeknek irányította lova fejét.

... Ugyanakkor hire hatolt mindenfelé, hogy Szelepcsényi primás, ez a gonosz tót, mint törvénykezésekben királyi helytartó, Pozsonyba idézett meg három evangélikus szuperintendenst, harminckét evangélikus papot s a helvét hitvallás egy papját.

S borzadály szállt meg mindenkit.

VIII.

Amikor Erdélyig hatolt volna a hír, hogy a bécsi udvar protestáns papjaink ellen indult meg, a Partiumtól Ungvármegye széléig megzördültek a kardok. Szepessy Pál árva legényei-

nek húszezer kardja zördült meg ugyanegy pillanatban.

Keserves idők múltak el, mire Erdélyig sikerült átvennie magát Keczer Gábornak. Hisz ellenséggel voltak megrakva városok szélei, falvak, utkeresztezők, hágók és folyó-átkelők, a nép pedig erdőkbe és kősziklák megé bujt meg s ott tengette kilátástalan életét... Hónapok multak bele, mire a Partiumig tudott elvergődni Keczer Gábor, vigyázva a reá leselkedő lancknehtekre, búval emlékezve vissza ifjú hitvesére s gyászolva fegyverbe-öliözött vén apjának riasztó állapotját.

Neki magának is elegendő oka volt reá, hogy horgadt fejfel üljön a lova hátán, miközben két szolgálombere szótlanul kocogott mellette. Hisz alig hitte többet, hogy visszavigye még az Isten fiatal feleségéhez, akit — a szíve alatt — ébredező étellel hagyott vissza.

Csak bujkálva merte a Partium felé lopni magát, de így is az éjszakák leple alatt tudott csupán előbbrehatolni délkeleti irányba, miközben gazdátlan csillagok mutatták neki az utat.

És noha élő lélekkel alig találkozott, mert kerülte a lakottabb tájakat, hírek az ő füléhez is elértek azért.

A zempléni hegyek között, Homonna táján valahol, értesült róla, hogy Lipót császár, ám-bár három esztendővel előbb kegyelméről biztosította a Wesselényi-összeesküvés minden életben-maradt tagját, most mégis véresen akart leszámolni valamennyi lázadóval... Úgy látszott, könnyű dolga lesz, mert nem éltek már a régi vezérek, akik rendületlenül szállván szembe mindenkor a császárral, odacsaptak volna most is a kardjuk markolatára. Az egész nemzet megsiratta Zrinyi Miklóst, amikor — állítólag! — vadkan agyarei szaggaták föl a nyakereit. Ször-

nyü kimúlása századokra kiható csapás volt a hazára... S rég porbahullt a feje öccsének, Péternek, aki pusztá megjelenésével ozmán dandárokat szalasztott meg Szlavóniában és Bosznia hegyei között... Kimúlt a büszke és nagyhatalmú Nádasdy s tizenegy apró árvája kegyelemkenyéren tengette bús napjait... Haját tépve siratta az ifjú és utolsó Frangepánt tébolyult jegyese és sokan sóhajtottak föl az öreg Bónis nevére, akinek pozsonyi hóhér csapta el a fejét.

És Keczer Gábornak, ahogy mindezt megforgatta magában, még mélyebbre bukott a feje.

Hiányzott a régiek emlékéhez méltó vezér, mert Szepessy Pálék verekedni tudtak legfőljebb és dúlni a Tisza háttól Morváig, valahányszor feléjükf ordította arcát a jó szerencse. Most azonban, hogy Szepessy Pál és bujdosótársai újból a Patriumba szorultak vissza, a borzadály kiáltása hasított végig Munkács várától Árva váráig. A még-megmaradt nép lelkendezve futott a sűrű erdőkbe, a magukra-hagyott prédikátorok pedig védtelenül álltak a császári hordákkal szemben.

Szelepcsényi primás, mint királyi helytartó, visszanyúlt most a Wesselényi-lázadáshoz.

Lelesz táján bujkált még Keczer Gábor, amikor megtudta, hogy két elfogott levél alapján idézik Pozsonyba a protestáns lelkészeket és tanítókat. A két levelet a nyughatatlan Vittnyédy fiskális írta volna, akiről még életében köz tudomású volt, hogy ördögi tervet kovácsolt Lipót császár meggyilkolására. A két levél közül az egyik Bethlen Miklóshoz volt intézve, a másik Keczer Andrásnak szólt olyan időben, amikor Eperjes város birája volt még ez a puritán ember. S Keczer Gábor megsejtette, hogy édesatyja aligha fogja viszontlátni többé városát, megtört feleségét, régi barátait és ifjú mennyét,

a kis Rauscher Editet, akit annyira kedvelt, úgyszólván ölbeli kora óta.

Ám egyéb riasztó valóságot is megtudott még Keczer Gábor.

Maga mögött hagyta már a Bodroghöz lágvilágát s a záhonyi révnél épp a Tiszán készült átkelni, amikor értésére esett, hogy a két Vittnyédy-levél, amelyekből az összeesküvésben való bűnrészséget olvasták rá a protestáns papok és iskolamesterek fejére, koholt s bizonyos Tábori Erzsók keze van a dologban.

És itt megrémült Keczer Gábor. Érezte ugyanis, hogy ez a szörnyű teremtés bosszútól remeg minden idegszálában s előbb-utóbb vérpadra viszi a Keczer-nemzetség férfinemen levő valamennyi tagját.

Beleborzongott!

Ősz volt már s Keczer Gábor a Tiszántúl bujkált és törte magát nagyvígázva a Partium felé. De még mindig hatottak el hozzá hírek, az elhagyott Felső-Magyarországról, amelyek keserűséggel árasztották el őt elméjében. Mintha a jövőbe látott volna el hirtelenül. És látta magát elszakítva övétől, esztendőig bujdosva és henyélve, miközben mulnak-mulnak fiatal esztendei. S még mélyebbre csuklott a feje.

Mögötte szótlankodva kocogott két szolgálégye. Olykor-olykor hátraszólt:

— Rossz csillag jár Magyarország fölött, emberek...

— Igenis, úrfi, — szólalt meg az egyik.

A másik pedig rámondta:

— Valahogy mindig leszünk, úrfi...

Újabb hallgatás után felsóhajtott Keczer Gábor:

— Megfordul még a katonacsillag, meglássatok, emberek!... Mert van Isten, a szenvedé-

seinket pedig ő sem nézheti tovább... Csak sose veszítsük el a hitet benne és önmagunkban!

A két szolgálégénynek úgy tetszett azonban, hogy a bútól elborított úrfi maga-biztatására állítja csupán mindezeket.

Jó-mélyen jártak már a Tiszántúl, amikor névtelen hírnököktől megtudták, hogy a törvénybe idézett szuperintendensek, papok és oskolamesterek közül harminchárman jelentek meg Pozsonyban. Vádolták őket, hogy nemcsak a pápista hiten lévöket, hanem az ország királyát is bálványimádónak s a pápa kutyájának csúfolták, szemtelen szókkal illetván a szenteket s gyalázták a Boldogságos Szüz imádatát. Egyéb gyatraságaik is fel voltak róva császári részen. Eszerint újabb lázadást készítettek elő s e lázadásnak ők voltak legdühöttebb apostolai... Vád volt ellenük, hogy annakidején pénzt adtak Viítnyédynek, azonfelül Petröczy fölkelövezérnek és rabiátus társának, amaz Ubrisinak ... Ráadásul e papjak megbíztatták volna a kontyosokat, hogy csak jöjjenek s közös erővel kipörkölvén a császári zsoldosokat, a várakat megtarthatják maguknak. Mert örömet tesznek a fejükbe turbánt ők is: inkább Allah, mint a Wer da!

De voltak egyéb vádak is...

Vádolták őket külhatalmakkal való fegyveres szövetekezéssel, titkos lázadó-gyűlések tartásával, katolikus papok meggyilkolásával. A szerencsétlen prédikátorok körömszakadtig védekeztek: — hiába! Kollonics és társai halált mondtak fejükre, csupán azért, hogy megkegyelmezessen nekik a császár.

De nagy ára volt a kegyelemnek!

Közeljárt már a Partiumhoz Keczer Gábor, de még mindig érték utól újabb baljós értesülések. Mert ezek a hírek végigsüvítettek az országon, nyugattól-keletig. Az ő fülét is meg-

ütötte szánandó bujdosása közben, hogy kegyelmet kaptak a szerencsétlen papok és iskola-mesterek, miután egyikük, egy bizonyos Suhajda, már az első vallatások során katolikusnak tért ki. Kollonics föltette nekik a kérdést, hogy választhatnak: vagy lemondanak tisztokról s aláírják a nyilatkozatot, hogy újabb lázadás előkészítésében voltak részesek s akkor maradhatnak addigi lakhelyükön; vagy veszik a vándorbotot s külföldre bujdosnak el. Néhány magatehetetlen öreg mindent szubszkribált erre, a többiek azonban nyakasán vágták föl a fejüket s Istenükért, hazájukért, hitükért megkezdték az özönlést a Partium felé, hogy mennydörgő hangjukkal a tébolyodásig vadítsák tovább Szepessy Pál méregtől-fuvó legényeit.

De még mielőtt megkezdték volna nyomorult vándorútjukat a hazátlanságnak, végső próbát tett Kollonics, hogy az Egyedül Üdvözítő Egyházba térítse be őket. Illésházy Györggyel együtt ő maga lépett a meggyötört szerencsétlenek csoportja elé, akik egyakarattal válaszoltak:

—Ártatlanok vagyunk! Nem cselekedhetünk másként!

—Dehiszen Ádámban mindenki vétkes! — vetette ellene Illésházy.

A szuperintendensek, prédikátorok és iskola-mesterek egyakarattal szóltak másodszor is:

— Ádám mindnyájunknak atyja!

Itt már türelme fogyott Kollonicsnak is és ingerülten csattant föl:

— És Vittnyédy atyja minden lázadásnak!

Nem maradt hátra egyéb: meg kellett indulni a Partiumnak. Ott várakoztak csikorgó foggal az ordasok, lesve az óra ütését, hogy meginduljanak a hét tiszai vármegyének és a bányavárosoknak s halmokba rakhassák a császáriak és a császáriakkal cimboráló magyarok tetemeit.

Ezek voltak az utolsó hírek, melyeket még a Partiumon innen hallott Keczer Gábor. Mert közeledtek már a puszták tájai, melyeken kétség és önáltatás közt tengették napjaikat a fölkelők, csüggedetlenül bízva mindazáltal a katonaszerencse fordulásában.

Keczer Gábor háta mögött hagyta már az Alföld hináros ingoványvilágát s szárazabb részen poroszkáltak a lovaikon. És egyet sóhajtott a fiatal Keczer. Mert igaz, hogy védett helyen volt már, de minden aggódó gondolata abba az eldugott hegyifalucskába szállt vissza szerelmesen, hol a kis Rauscher Editet kellett visszahagynia édesanyjával, Keczer Andrásnéval meg néhány régi cseléddel.

Késő ősz volt, mikor a Partium területére léptek rá. Olykor vadludak húztak el fölöttük s nagy kiáltozással menekültek az Alibunárimocsarak irányába. Elvértve hátraszólt a fiatal Keczer:

— Mit gondoltok, emberek, mikor kerülünk vissza kis felvidéki hazánkba?

Az egyik azt mondta rá:

— Sok hónap fog elszállni addig, úrfi!

— És sok vér fog elfolyni, — toldotta a másik.

Keczer Gábor súlyos gondolatoktól zaklatva szólt maga elé, félhangon:

— Nagyon sok vér...

... Édesapját kereste mindenfelé.

Keserves tekergés után annyit tudott meg, hogy az ősz Keczer András — más vezértársaival egyetemben — a váradi basa oltalma alatt húzza vén napjait, s reménykedő szívvel várja az órát, amikor megfent kardját kivonhatja újból és megindulhat a hét tiszai vármegye, a bányavárosok s a rég nem látott Eperjes felszabadítására.

És amíg ősz apját kereste volna a fiatal Keczer Gábor, mindent látott és hallott a Partiumban szerteszórt lovas és gyalogfölkelők között.

Mert szét voltak szórva a Partium szélében. De micsoda nélkülözések között, Egeknek Ura!

Egy falu utcájában, mely csillogott a hideg sártól, véletlenül össze talált botlani a dülledt-homlokú Tulok György kapitánnyal. Mióta Pika Gáspárt, a nagy karózót, német zsoldosok karóba húzták Árva földjén, az ordasok kapitánya között szinte egyetlennek maradt, aki nem akart békülni senkivel, ahelyett szakadatlanul morgott. Most is, ahogy a hideg és sáros falu utcáján meglátta volna Keczer Gábort két szolgalegénnyel, nagyot rikkantott:

—Hé! Hát te honnét kerülsz ide, szánandó egy öcsém? Csak nem északi hazánkból?

—De onnét jövök, Gyuri bátyám! — kiáltott eléje már messziről s kissé félszeg mosollyal a fiatal Keczer.

—Tulok György kedvetlenül forgatta a fejét:

—Oszti mi hirlik arrafelé, szánandó egy öcsém?

—A fölkelőket várja minden magyar, akit életben hagyott még a német, — válaszolt fennhangon Keczer Gábor, miközben lovával szembe ment az ugyancsak lóháton közeledő Tulok Györggyel. — És Gyuri bátyámat várják vissza a legnagyobb nyugalansággal.

Tulok György — közeledtében — visszakiáltott:

— Én már rég letettem minden megindulásról, szánandó egy öcsém! Belénkesett a szű, itt fogunk szétrágódni és soha többé nem fogjuk látni felsőmagyarországi hazánkat!

Csak akkor találkoztak. És — úgy lóhátról — derekasan rázták meg az egymás kezét.

— Német vért szeretnék inni, szánandó egy öcsém, — morgott Tulok György a félig-kikopott bajusza alól. — Hév kívánsága ez még hátralevő életemnek...

Keczer Gábor annyit szólt rá bizonytalanul:

— Egyszer még talán hazavisz mindnyájunkat az Isten.

— Haza? — ordított föl váratlanul Tulok György kapitány. — Csakhogy a basa az orunknál vezet, Erdély fejedelme mindennap tökrészeg, kancelláriusában pedig gatyaszárba szállt alá a virtus. E-e-e-eh!

Legyintett hozzá, kezét rázott a fiatal Kezzerrel s a sáros és hideg utcán továbbhaladt a lovával. Isten volt a mondhatója, merre? S aközben morgott. Mert ezen a késő őszen alig volt emberi hangja többet Tulok György kapitánynak. Dörmögött, mint a medve.

Apját keresvén, minden irányba végigkóborolta a Partiumot Keczer Gábor. És gyengülni kezdett a szíve verése attól, amit látnia kellett!

A fölkelő gyalogok lábáról akkorára lekopott bocskor és kurtaszáru csizma s maradék kapcarongyaikba tekergetve kötözgették be a lábukat. Legtöbbje így is a maga talpán járt, amely ráncos volt a lucsoktól és az őszi vizektől. Elvásott rajtuk az abaposztó, hónaljuk alatt megsűrűsödtek a tetvek, minélfogva tiz körmükkel vakaróztak, azonközben pedig búsan kordult egyet-egyet a hasuk. Mert betevő-falatjuk is alig akadt már. A váradi basától ugyan cseppent-csurrant valami elvétele, ám a basa óvatos volt, mert a vasvári béke óta vigyáztak a kontyosok... Apaffy és Teleki viszont, ha a nyomorult földönfutókkal érzett is, mielőtt egy lépést mert volna tenni bármelyikük is, előbb a basa szemöldök-rándulására figyelt. Látni lehetett előre, hogy

hamarosan világgá mennek szét Szepeßy Pál és legényei.

Kiáltó nyomorúságban tengődtek a Partium szélében s gebe-lovaikba is csak hálai járt már a pára.

Szöze megnőtt akkorára e csontbőr-állatoknak s össze-vissza-gubancolódott. Gondolni rá is képtelenség lett volna, hogy harcosember felüljön valaha e beszívottszemű gebékre. Hisz a lovas alatt fenekükre ültek volna le száalmas erőtlenségükben. És mióta kivonultak az északi országrészekből, szakadatlanul a paticsfalu házak paticsait, az ólak ajtófélfáit s a még megmaradt kerítéseket rágták. És míg búskomoly szemeik beestek mélyen, ezt a szünetlen rágást lehetett hallani éjjel-nappal Szatmártól Váradig. Némi hó-pénz kellett volna az ordasoknak, némi zabocska a lovaknak s a legvadabb méreggel lángolt volna föl újra a németek gyilkolására úszító tábori-ének.

De így?

Az egyik falu alján, miközben lomha őszi fellegek eresztették le uszályaikat csaknem a házak ereszéig s hideg szélben sikítottak a mezők, két különös alak heverészett az egyik maradék-boglya alatt.

Még e nyeleveszett-fejsze állapotban is annyira furán hatott a két kóbor bojnyik, hogy Keczer Gábor kénytelen volt fölnevetni s mögötte ugyancsak hangos hahotára fakadt a két kitartó szolgaegény.

A két kóborló közül ugyanis olyan volt egyiknek az arca, akár a nubiaiinak s elvetvén magát a boglya alatt, gondtalanul pipázgatott egy száratlan pipából. És mert süttött a pipa, észvesztő-gyorsán kapkodta ki a szájából s fújta a füstöt, miközben társa egy-egy nyeletet igyekezett elkapni a levegőben elszálló füstből. Ennek

a másik girhes alaknak csepű volt a haja és cérnabajuszkája s két talpa meztelenül bujt ki a szalma alól, melyet ráhajigált előzetesen.

Ösmert nemzeti harcosok voltak ők ketten. Nevök szerint: Buga Jakab és Zöld Demeter.

Keczer Gábor a nagy vigasztalanságban is mosolyogva kiáltott oda a kordovánképűnek:

—Telik még a dohánykából, Jakab testvér?

—Mán csak az üledékje vagyon, — kiáltott vissza Buga Jakab, — de teszünk hozzá némi aprított lóherét is!

A fiatal Keczer most a savószemű felé bólintott:

—Te is megvagy még, Demeter testvér?

—Egén, — vakkantott vissza Zöld Demeter a kappanhangján s közben minden erőfeszítéssel azon volt, hogy egy újabb nyelet-íüstöt sikerüljön magábaszippantania.

Irtóztató nyomor alatt senyvedtek az ordások, akik nemrég még Spankau generálist kergették maguk előtt, mint a szél a port. A tiszai révtől föl, Kassa alá.

Váradtól nem messze tekergett már a világban Keczer Gábor, meg két szolgálégénye, amikor úgy értesült, hogy a szomszéd faluban, vén kőház oltalma alatt éli kilátástalan napjait édesatyja, Eperjes városának volt főbirája... Ám az utolsóelőtti faluban, minden lehangoltságuk ellenére is, kénytelenek voltak föllelkedni kurta időre.

Mert Tyukodi pajtással esett némi találkozásuk.

Lépést mentek a sárban, mely fémszínben fénylett az őszi felhők alatt, amikor szemközt velük egy cölöplábú, dugótermetű hetyke fölkelő jött s olyanokat lépett az utcán, hogy csizmái alól élesen csappant kétoldalt a sár. Vigasztaló jelenség volt, hogy az általános kedvetlenség-

ben is ez a hetyke és szélesvállu apró alak adott magára és külsejére. Csákóbametszett csal-májának lebentyűje meglebbent minden lépésére s ugyanakkor halkan csordult meg a félsarkantyúja. Mert a másik elveszett valahol. Nem tért ki a három lovasnak: azok tértek ki ó-előle. Annyi önérzettel jött.

És Keczer Gábor meg nem állhatta, hogy utána ne szóljon gyönyörködve:

—Ki vagy, testvér?

—Tyukodi! — szólt vissza a legény foghegyről.

Hej, erre nézett csak! Mert Tyukodi pajtás nevének híre akkor már dermesztőn szállt-szállt a tébolyult tábori-dalban. S Keczer Gábor meg két szolgálégénye ugyanegy pillanatban kiáltott föl elragadtatva:

— Az anyádat!

Ám Tyukodi pajtás nem nézett vissza rájuk: ment tovább nagypeckesen. Ez a nyalkaság s a velepárosult hetyke dölýf jókedvre ragadta mindhármójukat.

Azalatt pedig közeledett az utolsó falu is... S a fiatal Keczer Gábor egyszerre csak ott állt az ősz Keczer András előtt. Alig tudta visszafojtani a könnyeit:

— Édesapám!

Mert igen összeesett az öreg, mióta nem látták egymást. Ezüsthaja leomlott a fülére és sárgaszinbe kezdett átkopni. Megölelte a fiát:

—Isten hozott, kedves fiam! Él-e még szegény anyád?

—Isten megtartotta máig, — válaszolt elfogódva Keczer Gábor. — Ifjú hitvesemmel, a kis Rauscher Edittel hagytam vissza Gerla faluban, ipamuramnak birtokán...

—Hát hitvesed immár az a szívemnek anyyira kedves leányzó?

— Ötödik hónapja, édesapám.

Keczer András maga elé révedezett:

— Én már nem igen látom meg őket... Sem anyádat, sem kis menyemet, sem Rauscher barátomat, sem ... Eperjes városát...

Keczer Gábor vigasztalni szeretne volna az apját, amikor — csillagos-sarkantyusan, lengő szakállával — váratlanul belépett Szepessy Pál. Búsan csüngött a szemöldöke s ingerülten kiáltott rá az ősz Keczerre:

— András! András!... Tegnap parolámat adtam néked, hogy mihelyt nyílik az idő, húzezer legénnyel indulok ki Magyarországra!... András! András!... Minden németből kifordítjuk a bendőt!

IX.

Elmondhatatlan szenvedések között múlt el az a tél.

Olyan hideg volt, hogy az épületek szarufái csikorogtak a dermetegben, a varnyuk pedig tömegesen potyogtak le a hóviharban zengő fákról. Iszonyat volt, mit szenvedtek a Partiumba szorult fölkelők! Akiknek már nem jutott hely a vékony falu házakban, nyomorult ólakban, górék alatt húzták ki az Ínséges időt, mialatt fogaik versenyt vacogtak a szél visitásával. De ugyanakkor egy bujdosóverssel vigasztalgatták egymást, hogy derűnek kell következnie a borúra. Mert a Tyukodi pajtás fenyegető tábori-dala mellett a kutya télben megszületett a Buga Jakab éneke is, mondván a többi között:

*Kinyílik az idő majd a gyenge fűre,
Hová két szemünk lát, odamegyünk ketten...*

S a továbbiak során előadta a tábori vers-
író (valamelyik árva pataki vagy érsekújvári
deák), minő állapotra jutott e komisz időben
Buga Jakab kóborlegény meg kitartó társa, a
csepűszínű Zöld Demeter... Hogy lovaik szegy-
csontjai szinte átvágnak a bőrön, szemeik mé-
lyen pislognak a koponyájukban, rólok-magok-
ról régesrég lekopott az abaposztó. E rút álla-
potban folyvást vakarózni kénytelenek a hónuk
alján, ahol is tetvek hancúroznak jókedvükben.

Ebben a dermesztő télben végleg elveszett
számukra a külvilág ... Ám a német kardja
alatt fohászkodó felsőmagyarországi részekből
hírek így is eljutottak hozzájuk hébe-hóba s ke-
zükhöz került egy gúnydal is, amelyek császári
hitre állt magyarok költöttek és terjesztettek
mindenfelé Szepessy Pál mocskos futásáról.

Ilyen részeket deklamáltak belőle Árvában,
Gömörben és a felsőtiszái tájakon:

*Ezt régulta én szememmel láttam,
Rákóczi mint járt, megtapasztaltam,
Teljességgel látom, ugyan megbolondultam:
Egér módra
Elefántra
Hadat fogadtam.*

*Jaj már minekünk, rebelliseknek,
Nagy híveinek Pál Szepessymk,
Keczer András hosszuhaju, árva fejtnék,
Nincs ereje,
Semmi bére
Bőjtöléseknek.. .*

Egy másik közibükjutott gúnyos gajd viszont
nagypipáju, kevésdohányó lázadónak csúfolta

Szepessy Pált, a kopasz Szuhay Mátyást, úgyszintén a velüktartó magyar nemzetet.

A hamar-fortyanó Szuhay Mátyás válaszul megemelte buzogányökleit:

— Leszámolunk még minden császári hiten lévő keszeg magyarral! Herélek még én németeket!

A lengőszakállú Szepessy Pál, amikor füléhez érték el e nyelvöltögető dalok, semmitsem szólt. Mindössze rándult egyet a csüngő szemöldöke..

Elmondhatatlan szenvedések után egyszer mégis csak nyílni kezdett az idő. Az erdők és ligetek színe olyanra vált, mint a gyenge libácskák bundája s a felfakadt vadvizek csillogtak a hazafelé indult napban.

Tavaszz szellője lengett végig a Partiumon is.

De akkor meglepetésszerűen olyan hírek jöttek hozzájuk, amelyekre — mivel tehetetlenek voltak egyelőre — csak a fogaikat csikorgathatták az ordások s a kardjaikat kezdték csattogtatni. Váradtól az Ecsedi-lápok szegélyéig.

A némaságba süllyedt északi részekből hírvívek érkeztek a fölkelő-vezérekhez. S ezek a hírek megdöbbengették valamennyiöket.

Mert szörnyű dolgok mentek végbe a császár kardja alá kényszerült országrészben!

Újabb prédikátorok és protestáns oskolámesterek érték el lihegve a Partiumot, csak pusztá életüket hozván magokkal. És odaálltak Szepessy Pál elé:

— Indulj meg, vezér, az Istenért, indulj meg és gyilkolj ki minden idegent szegény orszá-gunkból!

Iszonyúak voltak e híradók hírei!

Eszerint Kollonics és társai március havának első napjaira Pozsonyba idéztek meg minden prédikátort és iskolamestert. Néhány luteránus

reverzálist írt alá és megmenekült, a hódoltságok egytől-egyig a basáknál találtak oltalmat, de a többieknek menniök kellett. Meg is jelentek négyszáznál többen, köztük őszbefordult szakállával Selleyi István pápai szuperintendens. Époly szájalomraméltó külsőben, mint a többi szerencsétlen hitvalló. Huszonnégy bíró előtt kellett felelniök... Fejükre olvasta Majláth vádló, hogy az egész pápistaságot, köztük a királyt is, bálványimádónak kiáltották ki a prédikálószékből, káromolták a Boldogságos Szület, a meghalt szenteket s Krisztusnak képeit; hogy (megtaposták a szentséget, pénzzel, tanáccsal és eleséggel segítették a rebellis hordákat és hogy a hitetlenek igájába akarják görnyeszteni Európa minden keresztény népeit... Selleyi fölemelt homlokkal hallgatta végig a vádat s remegő hangon annyit mondott:

— Ha eme vádak igazaknak bizonyulnak, örömet elszenvedem a halált!

Négyszáznál több prédikátor és iskolamester kiáltotta utána:

— Mind elszenvedjük a halált!

Szepessy Pál vezértársaitól környezve hallgatta meg a szörnyű híreket. Ám mielőtt szólhatott volna, Szuhay Mátyás kopasz homlokán pattanásig feszültek az erek:

—Halomba ölni minden labancot!

—Azt mink nem tehetjük! — szólt vissza a szőke Kende Gábor s hangosan helyeselt neki az ősz Keczer András, úgyszintén a délceg Petneházy Dávid, miközben a dülledthomlokú Tulok György kapitány mellén keresztberakott karokkal révedezett az ablakon át a kékes messzeségbe.

A kopasz Szuhay Mátyás megütközve nézte végig Kende Gábort, Keczer Andrást meg a hetyke Petneházyt és rájuk akart csattanni. De őt is megelőzte rezesorrú Majos Ferenc, aki ökle-

vel az asztal sarkára sújtott le s ugyanakkor fortyogva robbant ki eddig visszafojtott dühe, hogy üvöltése végigzengett az udvarházon, mely a Szepessy Pál tanyája volt:

— De én is azt mondom, a Máriáját neki, hogy elég volt a megtartóztatásból! Nem lesz itt addig nyugság, míg garmadákat nem rakunk a labanc-magyarok tetemeiből!

Riadt szünet állt be. És akkor Majos Ferencre emelte szikrázó szemeit Szepessy Pál:

— Meggondoltam magamba a dolgot s úgy vélem, hogy azt mink nem tehetjük mégse... Mert katonáink között feles-számmal vannak a pápista-hiten lévő magyarok!

És akkor még riasztóbb szünet állt be. Mert Szepessy Pál mondta ki először a nagy igazságot.

Hisz a fölkelő lovasok és gyalogok között egyenlő dühvel csatáztak zendülő kálvinisták, pápista tótok és görögkatolikus rusnyákok. Való ugyan, hogy Szepessy Pál és vezértársai a hitért is szálltak első csatáikba s a protestáns hit védelmében haltak meg pápisták és görögkatolikusok is tömegestül, de mégsem ezért volt a harc. Hanem a nemzet jobbvoltaért s a megélhetésért... *

Szepessy Pál közben görnyedten nézett maga elé sokáig és amikor felsuttogott végül, olyan volt a hangja, mintha kriptá mélyéből beszélt volna:

— Mit csináljak velük?... Mit csináljak?

Senkisem válaszolt neki. Vagy csak nem mert talán.

Azalatt méginkább kinyíllott az idő. Tavasz párák szálltak-szálltak az éghatár peremén, a magasban költözőmadarak húztak el sűrű vonalakban a Tiszahát felé s meleg déli szél lengett végig a Partiumon. Ugyanakkor lovasok és gyalogok is kiszálltak a sík mezőkre. S egy napról a

másikra felörömlött a harcikészség. Mert az ordasok embertelen kínlódásán megdőbbent a váradi basa is, Apaffy is Teleki Mihállyal együtt. És — kézalatt — abaposztót osztatott ki a basa s hópénzt küldött a fejedelem. Új ruhákba öltöztek ki a legények, rövidszárú csizmát kaptak a kálvinisták, bocskort a tótok és rusnyákok. Ugyanakkor pedig nagytitokban kiüzent a basa, hogy tavasz vége táján rá fognak menni a császáriakra. Mind-mind!

Régi erejével tört fel a katonavilág!

A legények kiözönlöttek a mezőkre s újból megzendült a Tyukodi pajtás fenyegető tábori-éneke és töröksípok rikoltoztak mindenfelé. A gyalogok kanócos puskáikat tisztogatták, a lovasok lovaikat csutakolták, melyeknek szőre (némi zabocskához jutván!) fel-fel fénylett a napban.

Akkoriban esett — április havát irták — hogy embertelen viszontagságok után hirtű érkezett Keczer Gáborhoz és atyjához, Keczer András egykori eperjesi városbíróhoz, e tisztáéleltű emberhez. Sárosvármegye földjéről jött a hirtű, régi szolgálomere a Keczer-családnak.

Apa és fia egyszerre fogadta a cselédet. Az pedig elfűjta fél-lélekzetre, hogy Gerla községben megvannak békén mind-mind. Meg hogy fia született Keczerne nemzetes ifjasszonynak.

Keczer Gábornak csaknem könny esett ki a szeméből:

—Hogy hívják a fiamat?

—Andráska a neve a nemzetes urficskának, — mondta a szolgálomere.

Keczer Gábor fölnezt az égre:

— Istenünk, mikor vezetsz el már a szabad Eperjes városába?

Apa és fia egy nagyot sóhajtott ekkor. S aztán kezét fogtak régi cselédjükkel.

Hanem ugyanakkor rémült hírek száguldtak végig Felső-Magyarországon. S ezekre a hírekre megzördültek a kardok. Váradtól az Ecsedi-lápokig.

Ennek az esztendőnek, az 1674-iknek tavaszán újabb négy százhat prédikátort idéztek meg Pozsonyba, akik közül meg is jelent száztizenhárom. Újabb lelki nyomorgattatás következett. Azokat, akik nem mentek föl Szelepcsényi és Kollonics elé, lázadásban vétkesnek marasztalták el, ugyanakkor pedig megkezdődött a száztizenhárom szerencsétlennek szörnyű zaklatása. Hármaskikötésük volt a mindenkitől elhagyott protestáns papokkal szemben: vagy reverzálist szubszkribálnak, melyben elősmerik, hogy — Szepessy Pállal és Szuhay Mátyással egyetemben — rebelliót szítottak a császár személye ellen s katolizálnak. Ezesetben békén maradhatnak a jövőben. Vagy lemondanak papi tisztségükről s további bántódásuk nem leszen... Avagy legvégül nem hajolnak az atyai szóra s akkor el kell hagyniuk hazájukat.

A prédikátorok gyötrelmeiről való híradások, mire a Partiumig jutottak volna el, megnagyobodtak körvonalaikban és így semmi csodálnivaló benne, ha megdöbbsentették az új csatáikra készülő ordasokat. Ámde ugyanakkor még dühödtebb elszántságba verték bele nemcsak a protestáns, hanem a tót és rusnyák fölkelőket is... És Szepessy Pál, aki szinte csattant a méregtől, nagyot csapott tenyerével a széles kardjára:

— Most már én is azt mondom, legények, kiherélni Szelepcsényit és Kollonicsot! Leszámolunk még a császárral s minden papjaival!

A vezértársak ugyanazt kiáltozták:

— Leszámolunk még a császárral!

Ugyanakkor azt kiáltották a csapatok is mind, magyarok, tótok és rusnyákok nagy-fenszóval:

— Haljon meg a császár s haljanak meg a zsoldosai! És haljanak meg a német hiten lévő papok!

A Pozsonyból aláérkezett hírek pedig mind-nagyobbodva jutottak el a fölkelők füleihez. Mikor Szelepcsényi és társai minden lázadás bűnét olvasták a tehetetlen prédikátorok fejére, ezek a megnyomorított protestáns hitvallók vallották, hogy a rebelliónak egyik oszlopa éppen Lippay György érsek volt, aki nem élt már ebben az időben... Hiába volt minden kiállásuk! Továbbtartott a nyomorgattatás, maga Szelepcsényi is többször leszállt közéjük, atyai szándékkal intvén őket, térjenek magukba s térjenek meg a király hitére, az egyedül üdvözítő hitre. Biráik közül mások is elővették szegényeket: így Zichy, Széchenyi, Majthényi (őfelsége perszónálisa), úgyszintén Ghillányi János is, hogy ismerjék el bűnös voltukat... Egyesek meginogtak s a három pont közül szubszkribálták valamelyiket, ám a többség rendíthetetlen maradt a hitvallásban. Kollonics erre börtönbe hányatta az ősz Sellyei Istvánt s bátor lelkésztársát, Bátorkeszi István veszprémi prédikátort.

Mégsem törtek meg!

Elérkezett aztán az ítéletmondás napja s az ítélőszék tagjai ekkor még egy utolsó puhításnak fogtak neki. De mert ennek a felszólításuknak sem mutatkozott eredménye, felszólították az új hit papjait, hogy akik közülök aláírják a reverzálist s száműzetésbe hajlandók menni, azok álljanak fel balról; akik hivatalukat megtagadván, a hazában szeretnének maradni, álljanak fel jobbról; akik pedig oly megátalkodottak, hogy egyik kikötésről sem akarnak hallani, menjenek hátra, az ajtó megé...

Az ajtó mögé mentek mind-mind! Ez az elszántság elrévítette a törvényszék tagjait, de

csupán első pillanatra. Némi lélekzetre kapván azonban, halálra-ítélték valamennyiöket. Három nappal később ugyanilyen ítéletet mondtak az összes iskolamesterekre is, Kollonics ugyanakkor vasraverette Sellyei Istvánt, a megvénült szuperintendens, kivüle még a veszprémi, lévai és füleki prédikátorokat s három nappal reá Lányi Györgyöt.

Hirt vettek az ősz szuperintendens béklyós-rabságáról a zendülők vezérei is és bánkódva csóváltatta meg a fejét Szepeßy Pál:

— Nem baj, Sellyei apánk!... Minden prédikátorért hét labanc papot forgatunk meg a parázsban!

S kardjuk markolatára csaptak a vezérek:

— Minden papot megpörkölünk!

És úgy volt már, hogy minden pillanatban kitörnek a Partiumból a császári részen maradt vármegyék és bányavárosok rémítésére...

Aközben pedig egyre érkeztek még a hírek a prédikátorok szakadatlan nyomorgattatásairól. Megtudták, hogy a császár kegyelmet adott ugyan boldogtalan életüknek, ámde mindazoknak, akik konok hajthatatlanságban maradtak továbbra is, tömlöcöt szántak. Ebben a legislegutolsó pillanatban ismét akadtak többen, akik megrendülvén hitőkben, szubszkribáltak. Ezek legalább a csupasz életüket mentették meg, ám annál riasztóbb napok vártak a többi szerencsétlenre. Először negyvenhat luteránus és két kálvinista hiten levő papot dobtak börtönbe, néhány nappal később azonban napvilágra hozták őket s részint dunai hajókra, részint szekerekre gyömöszölvén valamennyiöket, a nép hangos zokogása közben elindíották a boldogtalanokat újabb börtönök felé: kit Komáromba, Mt Sárvárra, kit Berencsre, kit Lipótvárra.

De még ez sem volt elég!

Nyárba fordult az idő, mikor a Pozsonyban visszamaradt reformátusokkal is végeztek végül. Kollonicsék még mindig a reverzálisokkal jártak a nyakukra, de mert nem bírtak velők, megindították ezeket is a legiszonyúbb börtönök felé: kit Sárvárra, kit Kaposvárra, kit Eberhardra vagy Lipótvárra.

Azonban itt sem hagytak nyugalmat megzaklatott lelkeiknek!

Szelepcsényi, ez az ingerült tót, válogatott kínzásokat eszelt ki a számukra. Árkokat húzattott, sáncokat emeltetett velük télen és nyáron, ami — különösen januári fergetegek idején — csaknem elviselhetlenné vált, mert féligcsupaszok voltak piszkos rongyaikban s a téli orkánok napjaiban versenyt vacogtak a szelekkel. Meghallották e szörnyű vacogást a Partiumban is s Szepessy Pál olyankor szinte hörgött maga elé:

— Jól van, papok, jól van! De sokan fognak még sírni itten, Seregeknek Ura!

S ökleikkel az asztalba sújtottak erre a vezértársak is:

— Elevenen nyúzzunk meg minden nagypapot!

...De még a gyötrelmes vármunka sem volt elég gyötrelm a prédikátoroknak. Szelepcsényi a sáncokba is utánukküldte a jezsuitákat, akiknek rábeszélésére többen pápista hitre álltak át e szánandó emberek közül. Komáromban tizenhatan hagyták oda új vallásukat, Lipótvárban heten. A megmaradtak azonban férgektől ellepve is megtartották a hitet, hűknek maradván az ő Istenükhöz, miközben dacos énekeiket zengedezték a mély sáncokban.

Ám az 1674-ik esztendő nyarán, mikor prédikátorok és protestáns oskolamesterek hátában bezárultak volna a börtönajtók, az ordasok is kitörték a Partiumból. Dűhtől lihegve és csi-

korgó fogakkal. S lángözönbe borult Felső-Magyarország egész keleti oldala.

Hajmeresztő indulattal gyilkolták egymást császáriak és fölkelők, akiket kurucoknak hívtott a nép. Most tudniillik a föld népe is az ordasok mellé szegődött már. Ásóval, kaszával. Az utolsó emberig.

Mert a nép is rájött ekkorára, hogy inkább a katonahalál, mint így döglődni tovább.

Hiszen mindenüket kipörkölte és felfalta már a német s feleségeiket, leányaikat szemüklátára gyalázták véresre a zsoldosok, apró gyermekeiket pedig lándzsahegyre szúrták föl. Most aztán, hogy papjaikkal együtt Istenüket is rab-síjra fűzték, valóban nem maradt választás egyéb, mint kaszára kelni s felcsapni a Szepessy Pál szörnyűhirű legényei közé... És beálltak mind! Feleségeik, leányaik, gyenge apróságaik, úgyszintén a tehetetlen aggok a sűrű erdőkre, sziklák szakadékaiba vonták meg magukat, a férfiak pedig egyenesbe feszítették a kaszát s beálltak a Szepessy Pál talpasai közé. A táborban akkor már dobok doboltak s török-sipokon jajgatott a legiszonyúbb katonaének:

*Tölts kupámba bort, az lölkemnek bort,
Német vesztére üljük meg a tort!
Ma egymással, bajnoksággal együtt iszunk bort:
Virradatra úgy üssük meg az német tábor!*

Eger és ónod ellen törtek előre az ordasok, akiknek torkát düh marta. Mind a húszezer legényét. Mert voltak annyian legalább.

S a vezérek közül sem hiányzott egy is!

Ott járt a hadak élén a kopasz Szuhay Mátyás, aki a jezsuiták gyilkolására vadított mindenkit; nem hiányzott a baljós csillagzatú Petróczy István, a régi vezér sem, akinek hármas-

toll lengett alá a süvegéről s az oldalán most is ott lehetett látni legkitartóbb bajtársát, Ubrisi vezért, a nevezetes bujdosót, akinek bizonytalan volt a hajaszíne is; Erdélyből újra kijött a daliás hadadi Wesselényi Pál, mellette alig ödöngött a lován rezesorrú Majos Ferenc, minekfolytán úgy vélték többen is, hogy előzően alaposan be talált borozni; nemietek irtására serkentette a csiapatait Dúló György és Dúló Gergely s bánkódó fejfel nyomult előre a szőkehajú Kende Gábor, bizvást-bizván ezúttal, hogy viszontláthatja még ungi udvarházát; ott fityegett a baloldalán fenékbemetszett tülke a dülledthomloku Tulok György kapitánynak, aki hogy újból német vért fog inni, minden ordas tudta előre. S a méregtől alig tudott felkiáltani az őszlenegő szakállú Szepessy Pál, amikor kiadta a parancsot:

— Ne legyen irgalom a németek cinkostársainak!

A rongyos csapatok közt ott menetelt a lován Eperjes egykori tisztos városbírája, a fehérre őszült Keczer András meg Gábor fia. Szótlanul haladtak egymás mellett, mert hónapok óta semmi hirt sem hallottak sárosi hazájukból. Egyszer csak felsóhajtott Keczer Gábor:

—Meglátjuk-e még valaha Eperjes városát, atyám?

—Te minden bizonnal hazakerülsz egykor, fiam, — sóhajtott vissza Keczer András, — de én itt halok meg a nyomorult bujdosásban!

Keczer. Gábor mintha nem is hallotta volna atyja szavait, mert igen-igen el talált gondolkozni valamin. S édes andalgásba merülve mondta maga elé:

— Maholnap félesztendejét tölti be immár Andráska fiam...

Elmondhatatlan dühvel lángoltak fel a csaták

és ütközetek a császári csapatok és Szepessy Pál ordasai között. Pálffy Miklós a Barkóczy-testvérekkel együtt félezer fölkelőt vágott halomba, Ónod mellett pedig a fölkelők csaptak le Pálffy Miklóstra, elfogták egész dandárát, legyilkoltak mindenkit, hogy hírvivő nem maradt a császáriakból.

Éjszakánként tűzben recsegték falvak, erdők szélei, kazlak és majorságok. S Eger és Ónod táján égignyaldostak a lángok, véresre vervén szét az éjszakák nagy sűrűségét.

X.

Ebben az időtájban jegyezte föl nemes Babsay Izsák, Tarczal város hites Nótáriusa nevezetes krónikájába, a Fata Tarczaliensa-ba, amint következik:

»Ezen esztendőben Harsányi György Kuruc Kapitány hadaival és nevének megfelelő Farkas Péter Hadnagyával együtt téli kemény-hideg időben, setét éjszakának idején Tarczal várossára berohanván, a szegény Város lakosinak házaikat ellenségesképpen felprédáitja, öltözeteket sem hagyván meg. Abban a rettenetes kemény időben sem Férjfiaknak, sem Asszonyembereknek sokaknak egyy párnájok, egyy leplek sem maradt miattok. Lovaiikat, ökreiket, valamik találtattak, mint Ellenségtől nyerttet, akképpen elhajtották, sőt még ártatlan Feő Birájokat is, minden igaz Ok nélkül felkötözve, egész Csatig lóháton, többére csak szőrén, magokkal rabul elvitték, nem kevésbé mortifikálván, kínoztatták. Ki is nemkülönben, hanem száz magyar forint készpénzen és egyy hordó-bor sarczon vala kénytelen magát tőlök megváltani és kiszabadítani, nagy munkával és nagy fáradsággal. Semmit is

az elprédált jókból a Lakosoknak vissza nem adtak.«

Mialatt pedig Babotsay Izsák Siralmas Krónikájába jegyezte városának és a Hegyaljának szörnyű dúlását, a Partiumból kitört fölkelők és a császáriak most már feneketlen gyűlölettel mészárolták nemcsak egymást, hanem mészároltak mindenkit, akit kardjaiknak hegye elért. Nem nézték többé, kit vágnak, csak vágtak! öldöklés és jajszó volt az ország északi karimája a pozsonyi Fehérhegyektől a Partiumig minden, sőt a császári generálisok bebecsaptak a Partiumba és Erdély széleibe is, mire a török is csattogtatni kezdte a kardját.

Erre az időre esett, hogy Lipót császár — minden címétől és rangjától megfosztva — száműzetésbe küldte legbizalmasabb emberét, Lobkowitz főudvarmestert, akinél gyűlöltebb ellensége nem volt a nemzetnek, ideszámítva a császári tábornokokat is. Őneki írták föl iszonyú bűn gyanánt mindenkifölött, hogy vérpadon kellett kimúlania Nádasdy Ferencnek, Zrinyi Péternek és Frangepánnak. Senki semmit nem tudott Lobkowitz kegyvesztésének igazi okáról, csak rebesgették, hogy a főudvarmester a császár nagy ellenségével, a francuzokkal korrespondeált volna. És miközben a császáriak elrémültek a nagyhatalmú kegyenc száműzetésbe küldetésén, az ordasok egyszerre zúdultak föl, vagy húszezren:

— Dögöljön meg a kutya! Dögöljön meg a császár is!

Nincs példa reá népek és országok történetében, hogy valaha valahol oly indulatos öldöklések folytak volna, mind ebben az időben Felső-Magyarország egész szélességében. S most először kezdett főni csak a feje Lipót császárnak! Mert nyugaton a francia királlyal volt kénytelen hadakozni, ha meg akarta tartani német-

alföldi birtokait, ugyanakkor pedig az érsekújvári kontyosok, ámbár egyebek szerint békeállapotban lettek volna a császárral, megindultak Újvárból s fölétgven a Vág völgyét, Pozsonyig gyűjtogattak. Válaszul erre a császár a vérengző Strassoldót tette meg kassai főkapitánynak a kivénült Spankau helyébe. És Strassoldo nem is váratott magára sokáig...

Ahelyett meglepetésszerűen benyomult a török kardja alá tartozó részekbe s reárontván Debrecenre, sokszáz fölkelőt gyilkoltatott le, amire kihúzta kardját a török is, hogy Bécs felé villogtassa meg. Lipót császár arra gondolt hirtelen, hogy kibékül Erdéllyel és a bujdosókkal, ámde Szepessy Pál, aki soha egy szavát nem hitte el a császárnak, a kardjára csapott súlyos markával:

— Vesszen inkább az ország, semhogy továbbra is a németnek rabszolgája legyen!

S a vezértársak ijesztő gyűlölködéssel kiáltottak fel a lengőszakállú öreg szavaira:

— Vesszen hát inkább az ország s haljunk meg mink-magunk is!

Tébolyító indulattal indult meg a rablás, öldöklés és a gyűjtogatás.

Kobb Farkas, az északi vármegyék katonai parancsnoka — a nép végső rémületére — vérbemártott pалlost, nyársat és kінzőkereket hordoztatott meg a még föl nem pörkölt falvakban, hírré hirdetvén mindenfelé, hogy pálossal, karóval és kінzőkerékkel küld át a másvilágra mindenkit, legyen úr avagy jobbágy, aki titokban pártjára merne állni a zsvány fölkelőknek és egyéb útonállóknak.

Az ordasok vezérei Eger alatt szálltak táborba ezidőtájt s hallván a dolgokat, levelet küldtek Kobb generálisnak. Hir szerint a dülledthomlokú Tulok György kapitány mondta lúdtoll alá a

levelet s a bujdosók többi vezérei fölöttébb helyeselték reá. Hangzott vaia pedig ez a levél, amint következik itten a dolgoknak rendjében:

»Hé Kobb Farkas, te kurafi!

A kardrakelt nemzet szegény bujdosóvezérei ezt üzenik neked, tehátlan vedd tudtadra:

Ha te azt mondod, hogy a rablókat akasztófa, a zsványokat karó illeti, a latroknak pedig kerék jár, akkor legelsőbben akasztasd fel magad magadat egy gyalázatos cölöpre, dugasd magadat karóba s undok kezeidet és piszkos lábaidat töresd kerékbe, mink pedig odamegyünk akkor és szemedbe fogunk köpdösni, mert lator vagy!... Hát ezt ne ejtsd ki az eszedből Kobb Farkas, te bűdös, aki kurafi vagy!«

Szepessy Pál, mikor a seregdeák felolvasta előtte a levelet, megbékélt szívvel bólintgatott reá:

— Egészen a kedvem szerint van...

S akkor aláírtak a levelet egyől-egyig. Először őmaga, aztán a kopasz Szuhay Mátyás, majd Petróczy István és Ubrisi vezér, akkor hadadi Wesselényi Pál következett, aki után az ungi hazájába visszasóvárgó Kende Pál jött, követte őt az ősz Keczer András, jöttek aztán a Dulók, névszerint: György és Gergely s nem hiányzott rezesorrú Majos Ferenc, aki most sem volt józan állapotban. Végül Tulok György kaparta alá nevét, miközben felröhögött rútol:

— Most már olvashatod, kutya!

Hát elolvasta a levelet Kobb Farkas generális s szinte megtébolyodott a dühtől. Éppen Kassa városa ellen nyomult előre Kobb Farkas s elolvastván a levelet, a haját kezdte tépni tehetetlenségében. Mert nem bírt szabadulni a szörnyű gyanútól, hogy az északi városok polgárai piszkos konspirációban állnak a bujdosókkal.

S irtózatos választ adott a Tulok Györgyék gyalázkodó levelére.

Mihelyt Kassára ért, tömlöcbe hányatta a városi-tanács minden tagját s ugyanakkor embertelen kínok közt végeztetett ki hat nemesembert. Négyet közülök karóba vonatott, egynek levágatta a jobbkezét s szurokbamártatván, meggyújtatta, hogy haldokolva is visítózott a nyomorult, miközben lobogott, mint a fáklya. A hatodikat végül lófarkon hurcoltatta meg, szíjat hasítatott a hátából s elevenen dobatta tűzbe.

Ezekre a kínzásokra elszörnyedt egész Felső-Magyarország, a pozsonyi Fehérhegyektől a Partiumig, csak az ordasok nem ijedtek meg. Ahelyett megzördültek a kardok a Partiumtól Eger váráig. Ugyanakkor ökölberoppant a Szepessy Pál marka s két ököllel kezdett fenyegetőzni Kassa város irányába:

— Megállj, Kobb Farkas, te rima! Minden kurucért tíz németet karóznak meg!

A kassai rémtettekre maga Lipót császár is megrendült s a bécsi udvarba rendelte vissza Kobb generálist. Ám a hadjárat továbbdült minden erejével: karóval, kínzókerékkel, bárdal...

De kilátástalanok maradtak a legiszonyúbb vérengzések is.

A császári hadvezetők minden kegyetlenkedései csődöt mondtak a nemzet halálos ellenállásán, ugyanakkor azonban ismételen kezdtek rájönni a szerencsétlen bujdosók is, hogy hiányzik soraikból az igazi vezér. Mert Szepessy Pált, nagy eszénél és körütekintésénél fogva, mind elismerték maguk-fölött valónak, ámde kellett volna már valaki, aki mögé öldöklő méreggel gyülekezik föl az egész nemzet. Egyeseknek úgy rémlett elvéte, mintha lankadni kezdett volna immár a vénülő szemű Szepessy Pál. Hírlett pél-

dának okából, hogy feleségét, született kakasfalvi Chuda Zsuzsanna nemzetesasszonyt, aki addig Szolnok-Doboka földjén vonta meg magát, régi szolgálataival továbbutaztatta Erdély mélyébe, ahol is atyafiak nyújtottak neki szállást Pál nevű növekvő fiával egyetemben, aki tizenkettedik esztendejében járt vala ekkor. Szepessy Pál titkos intézkedéséből úgy látták sokan, hogy a vezér karja mintha fáradni kezdene s talán hite is apadozik immár a nemzeti ügy föltámadásában... A vezérutódot várta mindenki.

Erdély földjén deli ifjúvá nyúlt ki erre az időre a tizennyolcesztendő készmárki Thököli Imre gróf!

Hanem akik csüggedni vélték a lengőszakállú Szepessy Pált, rövidesen ujjongva ocsúdtak föl e balhiedelmükből.

Mert nem lankadt az eszélyes és körültekintő vezér. Váratlanul ugyanis kiadta újabb parancsát az ordasoknak:

— Bátorság, legények! Maholnap megüljük torát minden német pusztulásának!

S az öregnek körülbelül igaza lett. Mert újabb reménysugár csillantotta meg magát az ordasok felé, akikről ekkor már foszlani kezdett az abaposztó, lábukról pedig lekíváncozott a nyűtt kunkorhegyű csizma, úgyszintén a bocskor.

Ez esztendőnek őszén egyszerre csak hire szállt a fölkelők soraiban, hogy fényeshatalmu francia király, aki esztendők óta állt keserű hadjáratban a bécsi császárral, teljhatalmú ügyvivőt küldött Apaffy fejedelemhez, vegye reá, hogy lóraültetvén minden embert, szálljon ki Erdélyből s a bujdosókkal együtt verjen ki minden idegent Magyarország földjéről... Senki bizonyo-

sat nem tudott, ám rebesgették mindazáltal, hogy a fejedelem, úgyszintén a nagyeszű és ármánykodó Teleki Mihály előbb a nagyvezér fejbólintását szerették volna megnyerni s ezekből a Portához küldöttek föl a francia királyi ügyvivőt.

Sokáig járt oda a francia.

Azalatt ordas-tél szakadt le a Szepessy Pál legényeire, akik Ónodtól Eger váráig s innét számítva a Partiumig táboroztak szétszórva s olyan kiáltó nyomorúságban, hogy lötyögött rajtuk a bőr. Arról azonban szó sem lehetett, hogy béküljenek a némettel. Sőt éppen most, amikor nappalokon és éjszakákon át versenyvacogtak a télben, — éppen most olyan méreg égette őket, hogy fortyogtak a torkaik.

Aztán csak kizsendült a tavasz is Magyarország földjén. Az ötödik esztendőre kezdett nyüadozni immár, mióta először ereszkedtek csatába a nemzet jobb megélhetéséért.

A francia még mindig nem tért vissza Sztambulból. Ám ugyanakkor újabb értesülések verték föl a tábornok, amelyek ismételt reménykedésre fakasztottak minden talpast és lovaslegényt.

Híre jött, hogy — Varsó városán keresztül — újabb követség érkezett a francia királytól. Az volt a nagy király kikötése, hogy küld pénzt, teméntelen pénzt, csak üljön lóra Erdély is, vezérök pedig legyen maga Teleki Mihály, a ravasz kancellár.

Szepessy Pál bútól roskadozva szólt erre:

— Legyen hát Teleki a vezér!... De verjünk át minden németet a másvilágra!

Vezértársak és kapitányok rábólintottak ekkor:

— Legyen hát Teleki a vezér!... De jaj a német ebeknek!

Volt pedig ez az 1675-ik esztendő április havának elején, mikor már zöldbeborultak a me-

zók. E hónap első napján Szepessy Pál aláírta beleegyezése jeléül, hogy a hadrakelt fölkelő-csapatoknak, úgyszintén az Erdélyből meginduló hadaknak Teleki Mihály kancellár fog parancsolni. És aláírtak a bujdosó vezértársak is. Ámbár nem szívesen cselekedték, mivel olyas értesüléseik voltak mindenfelől, hogy »Apaffy esze« nem szíveiheti a fiatal Thökölit, aki máris mindenben a maga esze után indul. Márpedig Szepessy Pál és vezértársai mégis csak a fiatal késmárki grófot szerették volna fejökül látni.

Ennek azonban nem következett el még az ideje.

Egyelőre sietniök kellett a bujdosóknak, hogy el ne mulasszák a szerencsés alkalmat. Ezekből Kende Gábor, Keczer András és más hadvezetők Fogarasba mentek alá a pityókos Apaffyhoz, ahol némi tanácskozás után szerződvényt irtak alá másodszor is. Az ifjú Thököli gróf ugyan csak ott volt az aláírók között.

Kölcsönös hitükre fogadták e szerződvény pontjai között, hogy a fejedelem tizenkétezer embernyi lovas- és gyaloghadat küld ki Erdélyből, a franciák nagy királya megüzente pedig, hogy útban van már a pénz s nyomban indul egy dandárja is, hogy Teleki Mihály és Szepessy Pál kardja alatt előtörvén Pozsonyig, irtóztató vérontást vigyen végbe a megrémült császáriak között. A fejedelem tehát megegyezett volna Kende Gáborral meg az ősz Keczer Andrással, ámde hátra volt még Küprili nagyvezér jóváhagyása. A szultán egyelőre nem akart még háborút a bécsi császárral s ezekből Küprili is mély hallgatásba burkolózott.

Ugyanakkor pedig egyéb körülmények is az ordasok és vezéreik ellen játszottak közre.

A császár — konstantinápolyi ügyvivője után — rájött a bujdosók és az erdélyiek ter-

veire s komolyan megdöbbsent ezúttal. Mert hírek jöttek másoldalról, hogy az érsekújvári basa s egyéb végvári basák és bégek gyanúsan mozgolódnak. Köztudomású volt ugyanis a nagyvezérről, hogyha egyelőre óvatosan bánt is Lipót császár generálisaival, nyíltan rokonszenvezett Szepessy Pállal és fölkelőivel.

Lipót császár megdöbbsent tehát s miniszterei tanácsára gyűlést hirdetett Pozsonyba, ahová meghívta Apaffy követét is. A bujdosók nem küldtek követet, ahelyett a császár meghívó levelére méregtől-feszítve kiáltott fel mind a húsz-ezer ordas:

— Halál a császárra!

S a lengőszakállú Szepessy Pál, a kopasz Szuhay Mátyás, az ungi hazájába visszasóvárgó Kende Gábor, a baljós csillagzat alatt született Petrőczy István, úgyszintén Ubrisi vezér, aztán rezesorrú Majos Ferenc, a dülledthomlokú Tulok György kapitány, valamint az ősz Keczer András és a fiatal Keczer Gábor egyakarattal kiáltottak rá:

— Halál a császárra!

Pozsonyban mindazáltal megtartották a gyűlést, melyben a tanácskozássra meghívott prototárs urak, úgyszintén Apaffy Mihály követe fölálltak s egyértelműen így beszéltek:

— Töltsék be a nádori széket, állítsák helyre az alkotmányt, töröltsenek el a törvénytelen adókat, az országból takarodjanak ki az idegen hadak s valamennyi tisztségek magyarokra bízassanak!

A császár, mikor tudomására adták a magyarok követeléseit, felháborodva kiáltott fel:

— Eszüket vesztették a magyarok!

S a pozsonyi gyűlést nyomban szétkergette, mindazáltal pátenseket küldöztetett szét s e pá-

tensekben bűnbocsánatot hirdetett minden bujdosónak, ha a császár hűségére tér meg.

Ez az ígéretés fülébe jutott a fölkelőknek is, akik dühtől csattogva kiáltottak fel, (mind a húszezer ordas egyszerre!), hogy e kiáltásukat hallani lehetett az egész Partiumban:

— Vesszen inkább az ország, semhogy továbbra is a németnek rabszolgája legyen!

Ebben az időben tengerhez volt hasonló Magyarország, mely tengernek minden hullám taraj a külön-külön tajtékozott.

Aközben történt valami!

Az Úristennek tetszett az élők sorából kiszólítani a bujdosók egyik legnagyobb ellenségét, Spankau generálist.

Felujjongtak erre az ordasok. De korán újjongtak fel.

Mert utóda Strassoldo főkapitány lett, valamennyi császári hadvezető között a legkegyetlenebb. Strassoldo rövidséggel kezdte a dolgokat s tetemes hadakat szedvén maga köré, váratlanul rárontott Debrecen városára s hihetetlen vérengzést vitt végbe a bujdosók soraiban. Amerre elvonult egyszer, karóbahuzott, akasztófára kötött s elevenen megnyúzott és pörkölt fölkelők mutatták az útját.

Erre a vandalizmusra, mely az első pillanatban megdöbbenetete a bujdosókat is, csak kirántotta kardját Szepessy Pál vezér s kirántották kardjaikat az összes lovasok. Végig-végig egyetlen fegyverzörgés lett a Partium s a vezérek kiadták a jelszót:

— Hej, rá a németre! Legyilkolni minden idegen bitangot!

S nekiindultak, fenyegetőzve és átkozódva.

De meg kellett állaniok, mert egy Konstantinápolyból érkezett híradás mehökkentette valamennyiöket. Elhunyt Küprili nagyvezér, aki igaz

embere volt minden fölkelőharcosnak. S nem maradt senki többé, aki biztatta volna az árva magyarokat.

Ősz lett ekkorára. Késő november.

Lipót császár ebben az időtájban jobb belátásu tanácsadói szavára figyelve, hajlandó lett volna tárgyalni a szerencsétlen földönfutókkal s ígéretet tett, hogy minden vármegyében egy-egy templomot vissza fog adni a protestánsoknak.

De az ordasok annyit válaszoltak a békeajánlatra:

— Teszünk a császárra!

S ugyanakkor vad riadal zengett végig a Partiumon. Mert a varsói francia ügyvivő — titkos megegyezésben Apaffy fejedelemmel és Teleki kancellárral s a lengyelek iszemhunyása mellett — verbuvált polyák légiónkkal betört a Javorinába s pozdorjává vervén szét a Schmidt császári generális katonáit, egyetlen snekirohanással bevette Késmárk várát. Apaffy és Teleki pedig ugyanakkor Kende Gábort, az ősz Keczer Andrást és egyéb jártas főembereit Kara Musztafához, az új nagyvezérhez menesztette és hogy vállalkozásukat minél sikeresebbé tegye, négyezer arannyal rakta meg a tarsolyukat. A nagyvezér átvévén az ajándékot, jóindulatát nyilvánította a bujdosók ügye iránt. Mindazáltal nem tett semmit, sőt csendre utasította őket. Mert az történt, hogy Lipót császár ügyvivője nyomban másnap harmincezer tallérral kedveskedett neki, ami mély hatással volt Kara Musztafa nagyvezérre.

Úgy látszott, végleg elveszett az ordasok ügye. Lipót császár ugyanakkor visszahívta Kaszárol Strassoldo főkapitányt s az embertelen Kobb Farkast küldte a helyébe, akinek nevét még kétszáz esztendő múlva is átkok közt emlegette a nép. Az irtózatossá emlékül generális mindenekelőtt vérrel mázolt akasztófát, bárdot és karót hordoz-

tátott meg a hét tiszai vármegye falvaiban és városaiban, kihirdetvén megyeszerte, hogy akasztófára huz, karóba vonat és bárdal nyakaztat le minden magyart, aki a lator bujdosókhoz szítana.

Ez azonban nem volt elég!

Hogy még nagyobb rémületbe ejtsen mindenkit, Kassa város piacán hatvankét magyar urat gyilkoltatott le. Huszonkettőt ezek közül karóba húzatott, negyvennek a bakó csapta el a fejét.

Iszonyat zúgott végig Felső-Magyarországon. A pozsonyi Fehérhegyektől Ecsed váráig. Csak a kardrakelt zendülők nem riadtak vissza.

Abban az időben tiz bélpoklos bendőjű lancknehtet sikerült elcsipniök Szendrő vára alatt. Nyolcat közülök egymással etettek meg s csupán a két utolsónak adták meg a kegyet, hogy magamagát akaszthassa föl. Akkor garmadába hányták valamennyiöket s alájokgyújtottak... Recsegek a tűzön.

Ugyanakkor újabb jelszó hangzott fel a bujdosók soraiban:

— Húsz németet minden kurucért!

Vérrel írták vala az 1675-öt.

...Ez esztendőnek vége táján, mikor már téli alvásba merült minden, Szepessy Pál meg vezértársa, a kopasz Szuhay Mátyás kettesben kocogott Várad felől a felé a falu felé, ahol közös szállásuk volt a tavasz óta. A váradi basa látogatására jártak, aki újból biztatni kezdte őket.

Szótlatlanul kocogtak jódarab ideig, amikor végül magáraeszmélt és egy olyat sóhajtott Szuhay Mátyás, hogy majd a mellét vitte szét:

—Egy kéresem lenne hozzád, régi barátom, Pál vezér, melyet hetek óta takargatok immár magamban... Halld meg hát, régi barátom!

—Hallgatom, .— mondta sok bú .között. Sze-

pessy Pál. Mert megsejtette, hogy nagy dologról lesz szó ezúttal.

A kopasz Szuhay folytatta:

— Éveim száma maholnap beteljesedik, mert igen érzem már terhőket a válláraiban. ígérd meg nekem, Pál vezér, hogy holttestemet, akár csatákon leljem halálomat, akár rút nyugalommal múljak ki innét, haza fogod vitetni egyszer s Abaujvármegye földje fog takarni mégis...

A lengőszakállú Szepessy Pál sok szomorúságtól környezve nyújtotta ekkor jobbját régi barátjának, Szuhay Mátyásnak s így tett Ígéretet neki:

— Holttestedet hazavitetem, Szuhay Mátyás vezér, ha utánad találnék átmenni a másvilági bujdosásba. Mert az én karjaim is lankadni kezdenek a kardnak súlya alatt....

S akkor kezet ráztak.

Észak felől a tél hidege lehelt immár az arcukba. Ők kocogtak ketten lehajtott fejjel, szótlanul. Bizonyára ifjabb éveikre találtak rágondolni, amelyek bujdosással kezdődtek s azóta sem volt vége a reménytelen állapotnak.

Kocogtak ketten. És nem szóltak egymáshoz többé, csak sóhajtoztak elvétve. Mintha csak megérezték volna mind a ketten, hogy meg vannak számlálva esztendeik.

XI.

A prédikátorok akkor már gályát vontak. Eladva, miként a barmok. És ha abbahagyták volna pillanatra a gályavonást, mezítelen hátukon felcsattant a korbács, hogy e csattogások nyomán kiserkedt a vérük.

Messze, igen messze volt a tengertől a Partium és Erdély, de hírek ide is elhatottak azért.

S elborzasztók voltak ezek a hírek! És Váradtól Ungig újból zörögni kezdtek a kardok. Még a katolikus magyarok szíve is megesett a gályarabok állati sorsán.

Szuhay Mátyás, amikor értésére estek e búrafakasztó híradások, komoly szemmel fordult a többi vezér felé:

— Régi bajtársaim, most láthatjátok immár, hogy nincs egyéb választásunk, mint a miskárolás... Kiherélni minden jezsuitát és nagypapot, legelőször pedig Szelepcsényit és Kollonicsot!

A vezérek egyértelműen bólogattak:

— Ki fogunk herélni hát minden jezsuitát és nagypapot!

Amde mielőtt megindulhattak volna az ordasok, a tengerről szállongó hírek mély keserőségre fakasztottak minden magyart...

Mert azokat a rab prédikátorokat, akik életben maradtak a nyomorúságban és a kinoztatások között, Berencsen, Kaposvárott, Komáromban, Lipótváron és Sárvárott, arra ítélte el Szelepcsényi és Kollonics, hogy kihurcoltatván a haza területéről, adassanak el gályákra, ahol is — a nyomorult tehetetlenségben és a súlyos evészésben — hamarosan elpusztulnak mind.

És megindult a világ legszomorúbb menete...

A szerencsétlen papok és oskolamesterek száma megapadt immár, mert többen kiszenvedtek ekkorára a börtönökben, egyesek megtagadták magukat, ám a többiek rendületlen hitel mentek a gályák felé.

És hogy mentek, irgalmas Isten!

Gyalog bukdácsoltak át először Morván, majd osztrák földön, nehéz vasakkal kezeiknélábaikon és ha már-már összeestek volna a ki-merültségben, meztelen hátukon az örök ostorai pattogtak. Akik németek és egyéb jószándékú lelkek látták ezeket a ténfergő prédikátorokat

és elhagyott protestáns oskolák tanítóit, megdermedtek ekkora kegyetlenség előtt.

Iszonyú hetek múltak el, amire Triesztig tudtak volna elvergődni zörgő vasaikkal.

Sellyei István és Komáromi István hosszú szakálla lisztes lett az idegen országok útjainak porától s a többiek is reszkető tagokkal, véres lábbal álltak meg Trieszt előtt. Itt először szennyes ólba, majd a vártömlőcbe dobták őket s Bátorkeszi István megérezvén, hogy elérkezett az utolsó pillanat, amikor vagy szétválasztják őket, vagy meg kell halniok Istenükért és földönfutó hazájukért, keserűségében éneket szerzett, melyben is elbúcsúzott rabtársaitól és szegény Magyarországtól. És a tömlőc legmélyén óvatosan dünnyögték attólfogva az éneket, hogy meg ne hallják durva őreik:

*Panaszolkodhatunk, bizony méltán sírunk,
Mert utolsó válét nemzetünknek írunk,
Mert oly sentenciát kértek mi-ellenünk,
Mely ellen már tovább nem vitézkedhetünk...*

*Nemesek, vitézek, közönséges rendek!
Bn, Sellyei István, megváltam tületek,
Azt hagyom tinéktek, hogy Istent féljétek
S az megösmert hitben erősek legyetek!*

S dünnyögve zengett a búcsú-ének, számtalan szakaszban még:

*Negyvenhét rab közül mi hárman versekben,
Trigyentum várának nagy-mély tömlőcében
Eszendő-szám szerint hetvenötödikben...
Adja Isten, egymást láthassuk menyégben!*

Messze-messze vonszolták immár lesóványodott tagjaikat a prédikátorok és oskolamesterek s mire a Partiumig értek volna el a borzongató híradások, elferdültek s megnagyobbodtak, ám a valóságot így is ki lehetett hámozni azért. Ezek a híradások pedig arról tudtak, hogy az elcsigázott lelkészeket és tanítókat hajókra rakták Triesztnél, az Adrián át Peskaráig vitték, ahonnét véres lábbal húzták magukat és zörgő béklyóikat e boldogtalan emberek Theáte városáig. Akkor már roncsok voltak mind, de azért jezsuiták rohanták meg őket ekkor is a feszülettel, hogy tagadják meg hitüket. Ám ők rendíthetetlenek maradtak egytől-egyig. Oly szívelállító állapotban voltak már valamennyien, hogy csak négykézláb mászva tudtak bebújni theátei börtöneikbe, de egy szerzetes még ekkor is hitágazati kérdésekkel nyomorgatta őket... Itt ismét meghaltak néhányan s a halottak hideg tetemeit a többieknek kellett kivinniök csupaszon s elkaparni az idegen földben.

Újabb próba következett most a szegény emberekre. Mert továbbhajszolták őket, Nápoly irányába.

Soha olyan menetelést!

A rab lelkészek és tanítók nehéz vasakba vasalva, véres lábakkal zörögtek az olaszországi utakon s aki utolsót lehelve közülök, fejjel bukott volna ki a sorból, holtteste foszladozva maradt ott az útfélen, míg csak meg nem ették az égi-madarak vagy az ebek. Az ősz-szakállú Harsányi István és Czeglédi Istvánt korbács-csapkodás közt terelte maga előtt az idegen kapitány. Útközben nem egyszer tudatlan tömeg támadta meg e szörnyű menetet s szitkokkal illette őket avagy arcukba köpdösött e szerencsétleneknek.

Ekkorára harmincan maradtak mindössze. Ezt a harminc lelkipásztort és oskolamestert

aztán holtigtartó rabságra adták el a nápolyi kikötőben s tüstént le is láncolták őket a gályákra.

A vasravert mártírok egy másik csoportja ugyanakkor Bukkari várának mély tömlöcében tengődött. Nyakuknál fogva bilincseltek őket egymáshoz ...

...Ezek voltak az utolsó híradások, melyek a protestáns hitvallók sorsáról érkeztek meg a Partiumba és Erdélybe. Nagy keserűség szállta meg ekkor a lengőszakállú Szepessy Pált s feneketlen indulatában rácsapott pántos kardjára:

—Meglássátok, barátim, hogy mielőtt elfogyna előlünk ez az esztendő, kitörünk a császárra s halomba-dőfünk minden bélpoklos németet ...

—És minden jezsuitát! — kiáltott bele méregtől remegve a kopasz Szuhay Mátyás.

Itt már össze-vissza kezdtek kiáltozni a csapatok is:

— Elevenen piritjuk meg Szelepcsényit és Kollonicsot!

Mert bujdosó papok, »a meny dörgés e fiak, elmondhatatlan gyűlölettel uszították Szepessy Pál legényeit a császár, rabló hordái és a főpapok ellen.

Így válik érthetővé, hogy a tótok is öklüket rázva fenyegetődztek Felső-Magyarország felé:

— Legyilkolunk minden nagypapot!

Történt mindez a legbizonytalanabb világban, amikor még a fölkelők vezérei sem tudták, hol fogják lehajtani a fejüket másnap? Senki nem sejtette, mit hoz a közeli jövő...

A török egyelőre nem mozdult, Lipót császár pedig mintha kezdett volna rájönni, hogy tanácsosabb lenne megegyezni a bujdosókkal. Fejébe vette, hogy országgyűlést fog egybehívni. Néhány hónappal erre az esztendőre meghalt

I. Rákóczi Ferenc is, csaknem észrevétlenül s férfilelkű hitvese, a szépséges Zrínyi Ilona a munkácsi sziklafészekben vonta meg magát Juliánná kislányával s pöttöm fiacskájával, Ferkóval. A hősi asszonynak az volt a terve, hogy Munkács várában várja ki az Ítéletidő enyhülését. Róla és két árvájáról azonban alig esett szó egyelőre a fölkelők soraiban.

Az ordasok kitörésre készültek a Partiumból, a császár pedig országgyűlés kihirdetésére készülődött. Mert ekkor már a császár is borzadva látta az örvényt, melynek szélére rosszakaratú tanácsadói juttatták Magyarországot. Ezekből az elkövetkezett ujesztendőben egyenkint szólította fel a püspököket s egyéb magyar tanácsadóit, miként lehetne különösen a Felvidékről a Partiumba és Erdélybe futott lázadókat visszatéríteni az engedelmességre?

A klérus egyik tagja, Bársony György, a sirja felé közeledő egri püspök ezt írta:

»Nyilvánvaló dolog a protestánsok pártütése a katolikusok ellen s Felséged nem büntetheti ezt szelídebben, mintha kiirt minden új vallást, annyi bajoknak okozóját... Ezt tévén, a lázadásnak eloltja kanócát, bedugja forrását s az ősi vallást helyreigazítván, megszilárdítandja trónját.«

Gubasóczy János váci püspök ezt írta a császárnak:

»Vékony egyházi belátásom szerint össze kellene ülniök már a hazájuk jövőjeért remegő nemes férfiaknak s őszinte szerződésre lépven az elégtelenségekkel, méltányos követeléseik teljesítését kell Ígérni. Az ügy elintézése nem tűr halasztást: télnék idején a munkás is ellenség. Felkel éjszaka a török hold, hogy legyilkolja a keresztényeket... A kereszténység előfala is veszélyben forog: mertha Magyarország eldőlt, a

szomszéd tartományokra kerül a sor. S utána egész Európa következik...«

Bizonytalan, nagyon bizonytalan lett a világ ebben az új esztendőben.

A császár békülékenynek látszott, az ordasok átkozódása viszont kivert a Partiumból is. Akik reménykedni mertek még, utolsó szalmaszáluk az országgyűlés lett volna.

... Hanem ekkor váratlanul ujjongva harsantak meg a fölkelők. Mert huszadik esztendejébe lépett immár Thököli Imre s Erdély felől riasztó hírek jöttek: hogy kardját készül felövezni a német ellen a daliás késmárki gróf.

Ősz lett megint. Hideg ősz.

Fönt-fönt, közel az ország északi határszéléhez, ered a Tapoly, elfolyik Gerla falu kertjei alatt, de ott alig lépésnyi csak. Nyugat-keleti vonulatu a tájon az összeszorult völgy: nyugati vége bezáródik, keleti végéből pedig idelátszanak a már ereszkedő ködökön át Bártfa hallgatag tornyai.

Ott folydogált a Tapoly akkor is a Rauscherék kertje alatt, magában a kis gyümölcsösben pedig almaszüret volt éppen. Keserű esztendők óta elhalt a nevetés ebben a világtól elvonult zugban, mert messze-messze járt a gazda, az ifjú Keczer Gábor. Lompos németek nem igen mutatkoztak lerrefelé s hosszú hónapok multak el, amig egy-egy elszakadt és kimerült zsoldos-szakasz húzott el a poros úton. Bártfának visz ez az egyetlen út is, mely összeköttetést jelentett volna a háborgó külső világgal.

Most ez az út is halott volt túlnyomórészt.

Egyhangú volt a falucska élete. A jobbágyok vénei el-eldolgoztak a Rauscherék gazda-

ságában, miután a fiatal tót legények egytől-egyig hadbaereszkedtek gazdájok, a fiatal Keczer Gábor nyomában... Most, hogy szüret folyt a gyümölcsösben, a szöszhajú tót leányok és menyecskék rákezdték egy szívbemarkoló dalra. Szólt pedig a nóta az újdonsült férjekről és vőlegényekről, akik alámentek Buda felé, a török ellen és akik talán soha többé nem fognak visszatérni a párjuk ölelő karjai közé. Mert el-estek a teméntelen harcon s holttetemüknek derekalja a pázsitos térség, szemfedőjük a nagy magyar ég... S vadmadarak lakmároznak belőlük az elhagyott csatatereken. De a nótát is abbahagyták később, mivelhogy nem találtak enyhületet a fájdalmas dallamban.

A Hegyalja felől ferdén süttött imár a napocska s folyt-folyt a szüret a gyümölcsösben.

Ott tett-vett közöttük a ház fiatal asszonya s egy-két szót váltott valamelyik menyecskével, aki az almák legszebbjeit válogatta, megsimogattott egy-egy kenderhaju leánykát vagy felmosolygott akaratlanul. De olyan fáradt volt ez a mosolygása, akár a búcsúzkodó napocskáé, amelyik süttött-süttött még, de ereje nem volt többet.

Később a kert végébe állt ki eltűnődözve a kis Rauscher Edit, aki huszonegyedik esztendejében járt ekkor, de komoly-szép arcát bú árnyazta e napon is. Állt a kert aljában, sokáig elnézte a Tapoly patak vizét, amint meg-megnyaldosta a kert szegélyét s akkor délibb tájnak futott tovább, hol magyar, tót és rusnyák bujdosók csatáztak esztendő óta a maguk és a nemzet jobbvoltaért... És akkor, amidőn azt hitte, hogy senki nem látja, szerelmes vággyal tárta ki barnára edzett két karját a messzeség felé s öntudatlanul suttogetta maga elé az elárvult menyecske:

— Édes-kedves uram...!

Arra rezzent össze, hogy a háta megett kurta lábacskákkal totyog feléje valaki a keskeny és kavicsos kerti-úton. Megfordult s öröm és büszkeség csillant meg szürkés szemében, amint a kisfiát látta lépegetni maga felé:

— Andriskám! Galambom!

Legugolt, feléje-tárta karjait s ifjabb Keczer Andráska csak a karjai között állt meg.

Három esztendőske múlt már ekkor a pöttöm-legény, akit fiatal anyja összevisszacsókolts s megcsippentvén a pofáeskáját, azt kérdezte tőle:

—Kisfiam, mi leszel, ha megnősz?

—Katona leszek, — mondta a gyerek gondolkozás nélkül.

Édesanyja szemét nem felhőzte be a bú árnyéka. Tudta, hogy mihelyt lóraülni képesek a nemesurfiak, lóháton kimennek a kapun s talán soha nem jönnek vissza édesanyjukhoz, őket sirató gyenge mátkáikhoz... Csak a hősi dalok szállnak felőlük lankadatlanul.

De akkor megszólalt a legényke:

—Anyukám, van nekem másik nagyapám is?

—Van kisfiam, van, — sóhajtott fel a fiatal mama s úgy érezte, könnyek fojtogatják a torkát. — Majd hazajön karácsonyra s bizonyos, hogy kis hátaslovat hoz neked Erdélyből...

A legényke azonban továbbra is kíváncsinak mutatkozott a kis eszével:

— Anyukám, azt is mond meg, van énnekem apám?

Keczer Gáborné született Rauscher Edit fiatalasszony itt már nem bírta tovább. Hősi lélekkel tartotta magát idáig, most azonban sűrű könnyek borították el szép szemeit:

— Van édesapád, kisfiam s majd ő is hazatér rövidesen másik nagyapáddal együtt. Most messzi világban él lóháton, mert előbb hazánkat kell fölszabadítanunk ...

— Anyukám, mi az, hogy: hazánk?

Rauscher Edit, úgy térdepelve, leborult le-
gényke-fia vállára s hangosan kezdett zokogni.
Legalább kisírta magát egyszer.

... Hirtelen arra rezzent össze, hogy valaki
megsimogatja a haját. Felnézett könnyes szemé-
vel: az édesatyja állt mögötte. Az ősz Rauscher
Gáspár, mindenkitől tisztelt patrícus Eperjes vá-
rosában, résztvevő hangon szólt:

— Nono, leányom, nem szabad megfede-
kezni magunkról... Majd jórafordul minden!

A fiatalasszony megtörölte zsebkendőjével a
szemét, tenyerével elsimította a haját, sóhajtott
és felállt. Aztán úgy, egymás mellett állva, a
kert végéből sokáig, igen sokáig néztek el Bártfa
város tornyai felé, amelyek ködszinben néztek
vissza reájok. S szinte várták, mikor veri föl
a templomok környékét a por, amelyet fölkelő
lovak lovai vernek toronymagosba...

Mert ezen az őszön többször is titkos hír-
adások fakasztották őket ujjongó örömré. S az
ősz Rauscher most is felmosolygott maga elé,
úgy suttyomban, bajuszvégről:

— Hírlik, hogy király lesz a fiatal Thököli.

Mert az Ecsedi-lápoktól a pozsonyi Fehér-
hegyekig szájról-szájra suttogta a reménykedő
nép, hogy az elmúlt hónapban erdélyi ko-
vácsok élesítették ki tűzön az ifjú késmárki gróf
kardját, amelyet ha felköt egyszer a derekára,
Szepessy Pálékkal együtt megindul Felső-Magyar-
ország szabadítására. Velejön Teleki Mihály az
erdélyi hadakkal, akinek eszét és nagy fűrfang-
jait mindenütt megcsodálták, sőt beszéltek: a
nagyvezér is táborba fog szállni, hogy lova pa-
tái alá teperje Bécset... Akkor majd beköszönt
a gerlai portára az ellenséges vértől belepett
Keczer Gábor is.

A kis Rauscher Edit összeremegett s felcillant szemmel szólott:

—Ó, édesapám, sokkal hamarabb fogom viszontlátni az én édes uramat!

—Hogy-hogy? — ütődött meg az ősz eperjesi patricius.

Mert sehogysem értette a dolgot.

A menyecske elmondta erre, amit meglepetésnek tartogatott magában, hogy minden estén hazavárja az ő hites urát s talán még ma éjszakára be fog toppanni a házba. Tíz nappal előbb lovas-szolgájával küldte meg nagytitokban a hirt, hogy erdőkön, hegyeken, járatlan utakon hazafelé indul. Egy éjszakára legalább, mert nem bírja immár a honvágy mardosását. Meg aztán ifjú hitvesét is szeretné átkarolni egyszer...

Az ősz Rauscher Gáspár megdöbbenve kiáltott a leányára:

—Isten irgalmazzon akkor e szánandó embernek!

—Valami veszély fenyegeti talán, édesapám?

— rebtent össze Rauscher Edit.

Édesapja a fejét fogta:

— Ó, én Istenem, hogy ezt is meg kellett érnem!

Mert azóta, hogy tavaly őszön meghalt a felesége, sok bú közt tengette magános napjait. És csak olyankor vidult meg keveset, ha titkon kiszállván leányához, el játszogatt a kis unokával ... Még egyre a fejét fogta, mikor menyecske-leánya másodszor is megrebhent, imára kulcsolván az ujjait:

— Valami baj van talán, édesapám?

Az ősz Rauscher Gáspár elmondta erre, hogy három nappal előbb (azért is menekült ki ide) véres háttal sikerült csak Eperjes városáig elvonszolnia magát Tábori Erzsók császári kénőnek. Valahol Szendrő alatt rajtaütöttek az or-

dasok s véresre vesszőzték akkor, mielőtt még a lengőszakállú Szepessy Pál és rezesorrú Majos Ferenc elé hurcolták volna, aki gyalázatos kínzásokkal készült véget vetni e hazáját megtagadott némbér életének. De a nagy gyalázatban is szerencséje volt a hirhedt leányasszonynak, mert váratlanul kóbor császári lovasok bukkantak föl az erdő mögött s szétszórták a fölkelők csoportját, Tábori Erzsókot pedig az erdő sűrűje felé húzták el a lovasok, miután nem ismerték fel... A szörnyű életű leányasszony meggyalázottan került vissza Eperjesre, a lovasokat megtizedeltette, ugyanakkor pedig újabb halálos bosszút esküdött Keczer Gábor ellen, akire ráismerni vélt a zendülő lovasok parancsnokában...

— Holtbizonyos, hogy mától kezdve éjjelnappal nyomában lesz a te uradnak, — fejezte be Rauscher Gáspár.

De a kis Rauscher Edit akaratosan tiltakozott a fejével:

— Nem lehet az... Nem olyan ember az én édesuram...

Váratlanul elhallgattak azonban. Mert akkor ért hozzájuk Keczer Gábor édesanyja, aki esztendőök óta viselt gyászt férjének és fiának hontalansága miatt:

— Miről beszélgettetek, leányom?

Rauscher Edit nyugodt volt már:

—Semmi különösebb újságról, anyám. Anynyit emiített csupán édesatyám, hogy Erdélyből talán ki is indult már a fiatal késmárki Thököli Imre gróf...

—Adná az Isten, leányom!

A gyászruhás anya azzal meg is nyugodott, de nem nyugodott meg a kis Rauscher Edit. Mert tudta jól, hogy Tábori Erzsók halálos ellensége valamennyiöknek, aki a bosszúvágytól eltorzult arccal keresi a Keczer Gábor lábnyomát.

S szörnyű döbbenetére még azon az éjszakán lovon toppant haza Keczer Gábor.

Egy nyargalt szolgástól mindössze.

Hanem megférfiásodott a csaták és ütközetek forgatagaiban. Csillogó szemmel, vállátverő hajjal csúszott le lovának nyergéből s először apró fiát kapta föl, majd halottiehér hitvesét, a kis Rauscher Editet karolta át, aki megtörtén sut-togta:

— Rosszkor jöttél, édesuram.. .

Keczer Gábor azonban nem hallotta meg a remegő szavakat. Először megmosdott, akkor nagy csöndben vacsorához ültek volna le éppen, a nagy ebédlőben, mikor a csöndön közeledő lovak patacsattogása vert át Bártfa város irányából.. .

Most már Keczer Gábor arca változott át halottfehérré:

— Értem jönnek.. . Mégis a nyomomban van hát Tábori Erzsók!

Pillanatot nem késve lóravetette magát s egyetlen lovas-szolgájával nekivágott a fekete éjszakának. Kevés idővel reá császári katonák özönlöttek el az udvart s parancsnokuk, egy fiatalabb kapitány, szélesen nyitott be az ebédlőbe. Nagyot kiáltott németül:

— Hol van a lázadók alvezére?

Senkisem válaszolt neki... Ám a beállt csöndön át lódobogást lehetett kivenni egész tisztán. Felindultan vetette magát ekkor lovára a császári kapitány s újabb pillanat múlva már ők is vágattak az éjszakában. Mind-távolodó dobogással.

Ahogy minden nesz elhalt volna odakint, a boldogtalan Rauscher Edit térdrerogyott az asztal előtt s imára kulcsolta össze ujjait:

—— Istenem, segítsd meg!

A zavar és bizonytalanság egyre nőtt azalatt.

Erdélyből hírek érkeztek a Partiumba, hogy Thököli Imre, a daliás késmárki gróf kivonni készül kardját, mert a magyar nemzet sebei immár nem hagyják őt nyugodni elméjében. Ámde Teleki Mihály is vezére akart lenni az Erdélyből kitört hadaknak s a nagyeszű és ravasz kancellár magatartása sokszor búsította ezidőtájt Szepessy Pált és vezértársait.

Hogy mi oka lehetett e készülődő egyenetlenségnek, senkisem tudta még egyelőre.

De szállongó hírek máris voltak fölös-számmal.

Leghihetőbbnek tetszett mégis, hogy Teleki Mihály az ifjú Thökölinek szánta leányát, az alig-fölserdült késmárki grófról viszont azt suttogták, hogy szíve másvalaki felé kezd hajlani. Egy fiatal özvegyasszony felé, akinek szépségéről legendák jártak mindenfelé a bujdosók között.

Ez a világszép menyecske Zrínyi Ilona lett volna, (ha hitelt lehetett adni a szállongó mende-mondáknak), aki két apró árvájával még mindig Munkács falai közé zárkózva reménykedett az idők fordulásában.

De más körülmények is növelték a zavart.

Lipót császár megígérte, hogy országgyűlést hív egybe, ahol is orvosolni fogják az ország nyílt sebeit, ám e szándékával egyre késett. A nemzet sebei pedig az égre kiáltottak már ekkor. S fokozta a keserűséget és búsította az elméket, hogy a prédikátorok, a nemzet e nemes fiai, még mindig gályákat vontak a tengeren.

És Szepessy Pál, valahányszor híradással voltak neki a gályarabok baromi állapotáról, indulatosan csapott egyet kardja markolatára:

— Minden hitvalló lelkipásztorunkért tiz németet fogunk meghentergetni a tűzben!

Szuhay Mátyás hasonló indulatban tört ki:

— A tulajdon markommal fojtok meg minden pizszok idegent, akit elérhet a kezem!

Pedig ebben a fenyegetőzésben maga sem hitt már Szuhay Mátyás. Mert öreg lett ekkorára s kivénült tagjaiból elszállni készült indulatos lelke.

Ezt az indulatot pedig egyre szították a gályákhoz láncolt prédikátorok sorsáról érkezett híradások. Mert mindent-mindent tudtak Szepessy Pál és bujdosó legényei.

Tudták, hogy a szánandó protestáns papok közül azok, akik el nem rothadtak börtönök fenekeiben, avagy el nem hulltak az útfélen, nehéz gályákhoz vannak odavasalva s ó jaj, iszonyú az evezőcsapkodás a Szent Januárius, a Szűz Mária meg a Szent Klára gályán, úgyszintén a többi hajón. Kettesével ültek egymás mellett, a padokhoz béklyózva s hajtották a gályát oly szörnyű munkában, minőre csak a nyomorúságos szerencseneket volt szokás elítélni. De még ez sem volt elég! A gályavonás közben is jezsuiták zaklatták őket a feszülettel, ami temérdek szenvedést jelentett újból meghurcolt lelkeiknek... És véresretört tenyerükben ha lankadni kezdtek volna már a gályahajtó lapátok, az igazságért szomjúhozó ajkaikon fölzokogott egy Istent hívó ének, de még ezt az enyhületet sem engedték meg nekik. Mert tépettingű, meztelen hátaikon abban a pillanatban felcsattantak a korbácsok s a szerencsétlen emberek, mialatt végső erejük megfeszítésével vonták a gályát, kénytelenek voltak hangtalanul felsírni. Könnyeik végigfolytak bárázdás arcaikon s gondozatlan szakállaikon.

Tudták, mindent tudtak a Partiumba és Erdély szegélyeibe szorult bujdosók és miközben

országgyűlés hirdetésére készült a császár, ők a császárral és lelketlen generálisával készültek leszámolni egy utolsó nagy kitörésben.

A gályákhoz láncolt papjaikról érkezett hírek vérszes keserűséggel töltötték el valamennyiöket. Ám ez esztendőnek vége felé úgy tetszett fel többeknek is, hogy fordulat fog beállni a még életbenmaradt prédikátorok sorsában.

Mert számuk ijesztően fogyott. Nápoly felé való kényszerű vándorlásuk alatt akik elhaltak, azok tetemeit az útfélre lökték, ahol vadmadarak ették meg őket aztán, akik pedig a gályákon adták ki leiköket, azokat a tengerbe lökték meztelenül. Nagyot csobbant a víz, utána még-nagyobbat hallgatott a tenger s a visszamaradt többi nyomorult rab egyet sóhajtván, tovább-rángatta a lapátot. Ámde az 1676-ik esztendőben úgy tetszett, hogy megváltás következik el a gályarabok embertelen nyomorgattatása után. Mert ezt a szenvedést az Isten sem nézhette tovább!

A mirmidonok, pelopszok, sőt a kemény Ulixesz katonái is sirvafakadtak volna elmondhatatlan állapotukon. Minden gálya száznegyven láb hosszú s húsz láb széles hadihajó volt, huszonhat evezővel mindegyik oldalán. Két alacsony árboca volt rendesen a gályának, háromszögű vitorlával. Ide osztották be a magyar prédikátorokat és iskolamestereket, a legelvetemültebb gonosztevők közé.

Az 1676-ik esztendő elején azonban, mikor éles szelek sikoltoztak végig a Partiumon, reménykedve sóhajtottak föl Szepessy Pálnak a császár ellen fölzendült legényei:

— A hatalmas Isten talán megsegíti őket!

Mert a szegény rabok hazai és külföldi hitestvéreiket keresték föl kesergő levelekben. A hazában ugyan mitsem tehettek értük, mivel Sze-

pessy Pál és ordasai tehetetlenek voltak egyelőre, ám annál inkább megesett rajtuk a külföldi országokbeli protestánsok szíve... Megmozdultak a genfi egyház vezetői, mialatt két nemes nápolyi lélek: Welsz Fülöp és Welsz György mindent elkövetett, hogy megszabadítsa bilincseitől ezeket a gályákra eladott magyar hitvallókat. Ugyanakkor a belga és holland szövetség Bécsben székelt nagykövete emlékiratot nyújtott be Lipót császárhoz, amelyben kimutatta, hogy a gályákra hurcolt protestáns papok ártatlan és szánandó emberek. Egyidőben lépett közbe Bécsben a szász választófejedelem és az angol király, amire Lipót császár újból megvizsgáltatta ügyöket az 1676-ik esztendő januárius havának folyamán.

Ámde egyéb dolgok is estek időközben!

A holland flotta — De Haen János altengernagy parancsnoksága alatt — a nápolyi kikötőbe vitorlázott s az altengernagy mindjárt az első napon káplánját küldte az istenadta szenvedőkhöz. Káplánja által arra kérte őket az emberi érzésű holland flottaparancsnok, adjanak neki igaz választ a következő tiz kérdésre:

1. Mikor idéztek meg benneteket a pozsonyi törvényszékre?

2. Kinek parancsára idéztek még? Lipót császár parancsára-e vagy a máséra? És ha máséra, kiére?

3. Mikor történt mindez?

4. Micsoda gonosszággal vádoltak benneteket s kinek parancsára börtönöztek be?

5. Miként jutottatok az első bebörtönzésből a nyomorba és a gályákra?

6. Erre a bűnhődésre avagy más-valamelyre ítéltek benneteket Lipót császár?

7. Eladtak-e benneteket erre a rabszolgaságra és ha igen, micsoda áron?

8. Hogy hívják mindegyikötöket külön-külön

s mely városban vagy faluban voltak lelkipásztorok?

9. Egyáltalán nem törődnek-e veletek atyátfokfiai Magyarországon avagy tesznek-e valamit, hogy megszabaduljatok ebből az állati tengődésből?

10. Micsoda utat-módot vélték leggyorsabban célravezetőnek avégből, hogy megszabaduljatok ebből az irtózatoss állapotból s újra az Igét hirdessétek híveitek előtt?

S a szerencsétlenek válaszoltak is.

Ekkor már hajmeresztő állapotban voltak... öltözetük merő rongy, csupasz hátuk vérzett az időjárás viszontagságaitól meg a gyakori korbács-suhogástól, ők maguk pedig árnyékként lézengő csontvázakká asztak össze... A hollandi altengernagy meggyőződven a válaszokból, hogy a gályákra eladott prédikátorok egytől-egyig ártatlanok, egy maga mellé vett tiszttel és káplánjával nyomban fölkereste a nápolyi alkirályt s a szegény rabok megszabadítását sürgette nála. Ugyanakkor azonban úgy fordult a hadiszerencse, hogy az altengernagynak váratlanul föl kellett szedetnie a flotta horgonyait s idegen vizekre kellett sietnie...

Úgy látszott ismét, hogy végleg összeomlott a gályarabok ügye. Ők-maguk még nagyobb szótlanóságba estek.

De nem sokáig kellett már szenvedniük!

Mert néhány nappal azután maga a nagyemlékezetű Ruyter Adorján Mihály, az összes hollandi vizierők tengernagya vitorlázott be a nápolyi kikötőbe s kezében a belga szövetségesrendek parancsával, követelte a magyar lelkipásztorok nyomban való szabadonbocsátását.

A bilincsek lehulltak hát végül huszonnégy magyar protestáns kezéről-lábáról, mert mindössze ennyien voltak miár életben ekkor. Ketté-

jüket pedig, névszerinti Harsányi Istvánt és Czeglédi Istvánt a börtön mélyéből hozták elő. Ám oly erőtlének voltak immáron mind a ketten, hogy támogatni kellett őket kétfelől. Különben összeestek volna.

Aznap este, áhítatos könyörgés után, felgyülekeztek az admirális hajóján s valamenynyik ajkán megzendült a hálaadó zsoltár:

*Midőn már-már a halál vett körül
És már csaknem a kárhozatba estem,
Megsegített engemet a jó Isten...
Szívem azért csak őbenne örül.*

*Mikor én nagy nyavalyámban valék,
Ottan megmenté nyomorult életem...
Légy csendességben azért, ó, én lelkem,
Mert elküldi az Úr segédelmét.*

Szepessy Pál és vezértársai, úgymint: a kopasz Szuhay Mátyás, a balcsillagzatú Petrőczy István és társa: Ubrisi vezér, az ungi udvarházába visszavágyakozó Kende Gábor, rezesorrú Majos Ferenc, a két Duló-testvér: György és Gergely, hadadi Wesselényi Pál, a dülledthomloku Tulok György kapitány s az ősz Keczer András, mikor eljutott füleikbe, hogy a gályarabok megszabadultak mégis, felsóhajtottak:

— Talán a többieket is megsegíti az Isten...

Mert egy másik csoportja is volt a szerencsétlen papoknak, akiket — nyakuknál összeláncolva — a tengerparton található Bukkari várába vittek, iszonyú börtönbe. Ötven év óta nem tisztították ezeket a kazamatákat, tizenöt napon át egyetlen darab kenyeret nemi vetettek

elējők s nyolcvan egész napig úgy hagyták e nyomorult szenvedőket, hogy sem ülni, sem állni nem tudtak. így nyomorogtak pizsokban és éhezésben, a mélység fenekéről gyakorta kiáltozván Istenhez. Aközben jezsuiták zaklatták őket, ki is tértek sokan, az a néhány szerencsétlen rab pedig, aki rendületlenül kitartott Ura és Teremtője mellett, végül is az 1676-ik esztendő május havának legelején tudott menekülni a további kinoztatások elől. Mert a külföldi protestáns népek és kormányaik szünetlen dörömbölésére utoljára is parancsot adott ki Lipót császár...

Kezdődött pedig e parancs a következő szavakkal:

»Leopolt, Isten kegyelméből a rómaiak választott s mindig felséges császára, Német-, Magyar-, Cseh-, Dalmát-, Horvát- és Tótország királya, Ausztria nagyhercege, Burgundia, Stájer, Karinthia, Krajna és Würtemberg hercege, Tirol és Görz grófja stb., stb., összesen és egyenként úgy az egyházi, mint a világi fejedelmeknek, érsekeknek, vezéreknek, örgrófoknak, grófoknak, báróknak, neméseknek, katonáknak, az őrségek főnökeinek, kapitányoknak, helytartóknak, alispánoknak, kormányzóknak, várparancsnokoknak, zászlóhordozóknak, királyi vagy szabad- és mezővárosok, vármegyék és bárminemű helyek igazgatóinak, s várnagyoknak, tanácsnokoknak és bíráknak, nemkülönben bárhol található kikötők, hidak és határártások őreinek, hasonlatosan a vámok és adók szedőinek, kezelőinek, révészeknek, komposoknak s minden más bárminemű állású, fokú, rendű, állapotú, méltóságú és rangú egyéneknek üdvözlétünket, jóakaratomkat, császári kegyelmünket és minden jót!«

E szavakkal kezdődött a parancs, amely persze eljutott az ordasokhoz is. A dölyfös

hangra röhögő orkánban robbantak ki vezérek, kapitányok s Szepessy Pál minden legényei:

— Köpünk rá!

Pedig e parancsnak lehetett köszönni, hogy a Bukkari vártömlőcében senyvedt prédikátorok is szabadlevegőre jutottak végül. Rövidesen csatlakoztak a gályarabságból megmenekült hitvalló társaikhoz s amikor összegyülekeztek volna a hollandi admirális vezérhajóján, már csak harmincketten voltak életben. S írva vagyon, hogy mikor a nagy Ruyter Adorján Mihály elibük állt, így beszélt hozzájuk:

— Eddigi életemben számtalan győzedelmet nyertem ellenségeim fölött, de minden eddigi győzedelmeim közt egyetlenegy is nem okozott nékem annyi örömet, mint a Krisztus emez ártatlan szolgáltnak az elviselhetetlen járomból való szabadulása...

S amikor így beszélt, könny rezdült meg szemében a verhetetlen hírü tengernagynak.

A hálaadó dicséreteket zengett prédikátorok és oskolamesterek nem időztek tulon-tul a hadihajón, hanem elindultak Helvécia felé, ahová könyörületes hittestvéreik hívták meg őket. A szerencsétlen protestáns papok és tanítók gyalogszerrel keltek át az égigérő Alpokon s mire leereszkedtek volna Helvécia virágos völgyeibe, sirva karolták át őket a helvét hitvallású ottani professzorok, papok és oskolamesterek.

Hanem Sellyei István galambősz lett ekkorára. Harsányi István pedig annyira elerőtlenedett, hogy szállankint kezdett hulldogálni az ő szakálla. Hej, sok vérnek kellett hullnia még ezért a megritkult szakállért!

Mert a bujdosó gályarabokról minden legapróbb hír megérkezett előbb-utóbb Szepessy Pál legényeihez, akik a Partiumban táboroztak ekkor, szélesen és elszórtan. Ezek a keserű föl-

kelők összezsikorgatták a fogaikat olyankor, mert a papjaikról szállongott hírek még nagyobb indulatra ingerelték őket.

Minden pillanatban készen álltak volna az indulásra... Dehát várniok kellett még!

Mert a váradi basa és kontyosai még mindig nem látták érettnek az időt a kitörésre, Erdély földjén a ravasz Teleki még mindig féltékeny szemmel nézett a fiatal késmárki grófra, akinek kardját akkor tűzön edzették már a kovácsok. Azalatt pedig mind sanyarúbb állapotba jutottak a fölkelők. Testeiken nyűtt lett az abaposztó s az éhínség is kerülgetni kezdte őket. Negyedik esztendeje tengődtek már olyan állapotban, mint Toldi kivénült lova valamikor.

Ennek az esztendőnek tavaszán Szepessy Pál lépést haladt a lován Várad irányából hazafelé. Velemen Petrőczy vezér, Kende Gábor, az ősz Keczer András és a fia, Gábor. Némileg megenyhült lélekkel igyekeztek falusi tanyájok felé, mert jó hírrel engedte őket utjokra a váradi basa, akinek udvarlására jártak Váradon. Megbiztatta őket, hogyha őmaga nem eresztheti is reá kontyosait az átkozott császári tábornokokra és nagybendőjü lancknehtjeire, de — suba alatt — elnézi Thököli megindulását, aki iránt sok bizalomra és még több reménykedésre gerjedt az utóbbi hónapok folyamán.

Lépést mentek hát a lovaikon öten. A kopasz Szuhay Mátyás, Szepessy Pál leghűbb barátja, otthonmaradt a kuckóban, mivel erre az időre fölötte megvénhedett már s ráadásul mellbántalmak kinozták, minekfolytán rútul köhögött.

És Szuhay Mátyásra térülven a szó, Szepessy Pál fejcsóválva kezdte:

— Nyugtalanság zaklat, hogyha legközelebbi időben rámegyünk is a németre s Morváig kergetjük a bűdösöket, az én Mátyás barátom nem

fogja meglátni többé hazáját, a kies Abaujt... Mert elkövetkezett immár az ő ideje is.

Itt felcsillámló szemmel szólt közbe Keczer Gábor:

— Akkor talán mink is hazamegyünk, atyám...

— Hazamegyünk, Gábor fiam, — nyugtatta meg ősz apja, Eperjes egykori városbírája. — S akkor te is átkarolhatod majd anyádat, hitvesedet és apró gyermekedet...

Keczer Gábor sóhajtott rá. És azontúl hallgatagon dagasztották lovaikkal a sarat.

Tavaszt volt! Tavasz volt!

Vadvizek fakadoztak mindenfelé s meg-megcsillantak a melegedő napban. És a kéklő magasan vándormadarak oszlopai igyekeztek észak felé: talán a Bodroghöznek, talán a nagy lengyel mocsaraknak. Isten tudta csak... Párás volt a levegő s vizesöppek csillogtak a fák ághegyein.

Hanem egyszer fölívta a fejét Szepessy Pál, akinek vén szakállával gyengén játszott a szelecske s visszafogván lovát, megütődve kérdezte a társaitól:

— Hát ezek a deáki külsejű ifjak kik légyenek?

Mert negyven-ötven deákkalapos fiatalember haladt velük keresztbe egy csatáros után. Gyalogszerrel haladtak s leghátul néhány ifjú kéziszekeket tolt maga előtt erőlködve, mely elemőzsiával volt megrakva. Amint hozzájuk ért volna, a lengőszakállú Szepessy Pál azt kérdezte tőlük résztvevő szívvél:

—Kik vagytok, fiaim?

—Sárospataki deákok vagyunk, jóúrunk, — felelt az élről egy bátorszemű és délceg ifjú, aki járhatott már a huszonnyolcadik esztendejében. — Kollégiumi városkánk felé igyekszünk, a mi kis Jeruzsálemünkbe...

Szepessy Pálnak ismerősül tűnt föl a vállas fiatalember s megnézte jobban:

—Mintha láttalak volna már, fiam.

—Úgy van, jóurunk, — helyeselt a diákvezér.
— Nevem: Szekeressy István s negyedfél esztendőnek előtte én valék a szenior, amikor — bujdosunkban — jóurunk elé vetett bizonytalan sorsunk... Most már ő a szenior, — s az oldalán álló diáktársára mutatott.

A lengőszakállú vezér megdöbbsent:

— Hát még mindig bujdostok, fiaim?

Szünet állt be. És csak sokára válaszolt Szekeressy István, mintha a megindultság elvette volna a szavát:

— Négy esztendeje lesz idei őszben, hogy Báthory Zsófia fejedelemasszony zsoldosai meg a jezsuita-atyák elüldöztek bennünket a mi örök-Jeruzsálemünkből. Azóta Marosvásárhelyen folytatjuk a tudományok művelését, hová könyvnyomtatóműhelyünket s könyveink összeségét is sikerült magunkkal cipelni. Mink pedig néhányan minden esztendőben megindulunk kétszer is a nagy útra: először tavaszidőben, mikor északi irányba szállnak a darvak, hogy megkapáljuk árván maradt Alma Materünknek, a mi nevelő-anyánknak gazdátlan szölleit s másodszor őszidőben kelünk gyalogúira Marosvásárhelyről, hogy leszedjük a szöllőt deáktestvéreink táplálására. Olyankor déli irányba szállnak már a darvak.

Petrőczy vezér, Kende Gábor, az ősz Kezzer András és hadrakelt fia torkába visszafojtott indulattal hallgatott. Szepessy Pál így szólt ekkor:

—S oskolamestereitek hol vannak?

—Oskolamestereink, — folytatta az okos-szemű Szekeressy István, — visszamaradtak Marosvásárhelyen, mert tagjaikban elvénültek im-

máron. Ezekből mink sem hagyjuk el egymást, hanem akik már végigjártuk a tudományok minden osztályait, továbbra is velökvagyunk s a mesterek helyett mink oktatjuk a serdületlen muzsafiakat...

, Szepessy Pál bólogatni kezdett, a többiek négyen elbúsult elmével ültek a lovaikon. S ekkor egy növekvő legénykét pillantott meg a vezér, amint szemeiben apró búval álldogált a Szekeressy István háta megett. Azt kérdezte mostan a vezér:

—Kicsoda is ez a növekvő legényke?

—Sallay István kispajtasunk, — válaszolt Szekeressy István s megveregette a tizenhat év körüli legényke vállát. — Minden esztendőben kétszer jön velünk a pataki szőlőkbe s onnét ugyancsak gyalogszerrel tér vissza a mi társaságunkkal Marosvásárhelyre. Apját-anyját keresi az árva, akiket a német hajtott el...

Szepessy Pál nem bírt többé magával. Ki- veresedett nyakkal kiáltott fel:

— Fiaim! Istenünkre fogadom tinéktek, hogy visszavezetlek még a ti kis Jeruzsálemetekbe! Igaz hitére mondja ezt Szepessy Pál, a bujdosó hadak vezére!

A deák ifjak meglengették szegletes kalapjait a vezér felé s háromszor kiáltottak reá vivátot. Aztán megindultak tovább, északi irányba, hol — a láthatár mélye alatt — a Hegyaljának kellett szenderegnie valamerre. Alakjaik mindinkább összezsugorodtak, mig nem eltűntek egy kerek erdő mögött.

Nagy-hallgatagon mentek tovább, lépést. Hanem egyszer még kénytelenek voltak megállni.

Messzebb jártak még a Partium ama falujától, melyben a vezérek hadiszállása volt, mikor egy magános tanya közelében citeraszóra kapták

föl a fejüket mind az öten. Egy boglya alatt zörgette hangszerét a citerás, nyalka és kihívó táncnóta ütemei pattogtak ki a hurokból, a boglya előtt pedig (de háttal Szepessy Pálnak és négy társának) egy fölkelő rakta ki a táncot. Zömök alaknak hatott a rövid távolságon át, félszeme fölött piszkos kötés vonult el s kunkorhegyű csizmaival nagyokat csappant a sárba. Zörgött rajta a fegyver, miközben a mélatáncu alak csipőre helyezte a balkezét, jobbmarkát viszont a tarkójára csapta. Olykor búskedvűen rikkantott egyet:

— Héj!

Szepessy Pál és négy társa darab ideig fejszóválva nézte az érthetetlen alakot, aki a leg-súlyosabb koplalás napjaiban nem átalott táncot lejteti, miközben talpai alól jobbra-balra csapott fel a sár. Petrőczy rosszalón kérdezte:

—Ki lehet e?

—Kuczug Balázs lesz, úgy vélem, — jegyezte meg egykedvűen Szepessy Pál. — Mondják róla, hogy messziről kerüli el a csaták forogatait ...

Mert akkor mindenfelé ismerték már és fűjták a Tyukodi pajtás ijesztő erejű táboridalát.

Ők öten továbbkocogtak az utón. Kuczug Balázs viszont, e mihaszna, továbbcsattogott a sárban.

XIII.

Aközben Erdély felől egy kard suhant föl a levegőbe s fénye fölillant egész Magyarországon. S erre a kardvillanásra Szepessy Pál ordasai üvölteni kezdtek az ujjongástól s a Partiumban zörögni kezdtek a fegyverek.

Mert a fiatal késmárki Thököli Imre gróf kardja villant föl Erdély irányából.

Hanem tetemes időnek kellett elmúlnia még addig a kardvillanásig.

Lipót császár fölfigyelve a még-megmaradt országrészek siket csöndjére, maga is megrémült. Mert temetőnek csöndje volt ez a csönd. A császár föltette magában ezokból, hogy az Ur 1678-ik esztendejének legelején országgyűlést hirdet Pozsonyba, amire röhögve harsantak meg a fölkelők. Hoher kancellár, a császár megbízottja, tapogatózni kezdett Szepessy Pál felé, aki ötödik esztendeje hordozta már árva fejét a bujdosásban s leveleket csatolt az üzeneteihez úgy neki, mint Apaffy fejedelemnek és Teleki Mihálynak. Az volt írva e levelekben, hogy kegyelmet fog kapni minden lázadó, aki a császár hűségére tér meg s kijelöltek egyes falvakat is, amelyekben istentiszteletet lett volna szabad tartaniok a protestánsoknak. Azonkívül szélteben hirdette Hoher, hogy az országgyűlés közeledő határnapja alkalmából hitleveleket fog kiadni a császár.

De erre már felhördült Szuhay Mátyás is, a sirja felé haladó zendülő.

Mert ebben az időtájban testi-ereje véglegesen készült elhagyni Szepessy Pál vezértársát s leghűbb barátját a földönfutásban. Maga sem hitte már, hogy viszontláthassa egyszer még szülőházáját, most tehát, amikor a császári álnokság a hitlevéllel akarta kelepcebe csalni őket, úgy kezdett kiáltozni, hogy csaknem robbant:

— Isten engem úgy segéljen, a császári hitlevelet a zászlómra fogom feltűzni, úgy viszem katonáimat a német ellen s a hitlevéllel meg a zászló nyelével fogom fejbevágni a császárt!

Szepessy Pál, akit — az Erdélyben dúlt vi-

szályok okából — temérdek gond búsított ekkoriban, megingatta vén fejét s úgy mondta Szuhay Mátyásnak:

— Régi barátom és társam a vezérségben: igaz hitemre állítom tenéked, hogy hamarosan megindulunk északi hazánk szabadítására s kardjaink hegyével fordítjuk ki akkor a bendőjét valamennyi lancknehtnek!

A császári fogadkozásokkal szemben érthető volt a bizonytalanság. Mert ezek az Ígéreték messze elmaradtak a bécsi és linci békepontoktól, amelyeket különben is rég felrúgott a császár.

Ám egyéb dolgok is keserítették Szepessy Pált és vezértársait, úgyszintén a kardrakelt özszes fölkelőket.

Mert igaz ugyan, hogy Lipót — engedékenységeinek jele gyanánt — mindenekelőtt elcsapta a kassai kapitányságból Kobb Farkas generalist, akinek pusztá nevére ökölberoppant a marka valamennyi ordasnak s helyébe az emberibb Wrba grófot tette meg kapitánynak, ámde a temérdek-sokat nélkülözött, rongy okban járó s didergő bujdosók nem hittek már senkinek. Ugyanakkor pedig Nagybánya vidékére függesztették szemeiket: mert nagy események voltak előkészüloben Nagybánya környékén.

Mialatt ugyanis Szepessy Pál veszteg-koppláló legényei a Partiumban és Erdély szélein elszórva lestek a vezéri jelre, amikor feneketlen indultal törhetnek ki északnyugat felé a Partiumból és a nagyváradi basa kardja alá tartozó hódolt-sági részekből s vethetik reá magukat németre, dánra, vallonra és morvára, azalatt Nagybánya körül vagy tizenkétezer békétlen erdélyi élén Teleki Mihály s hadadi Wesselényi Pál marta egymást. A fővezéri kardért.

Az idő pedig telt-múlt s aközben csakugyan

összeült a pozsonyi országgyűlés, a magyar rendek elmondhatatlan keserősége közben. És szét is oszlott nemsokára, a magyar urak még féktelenebb indulatkitöréseitől kísérve. Erre az eredménytelenségre vad ujjongás rázta meg az ordások táborát, mivel érezték, hogy megjött végül az ő idejük is!

Úgy tetszett pedig, hogy a császár ezúttal komolyan szeretett volna kibékülni a fölzendült bujdosókkal, ámde az 1678-ik esztendő legelején egymás felé rázva öklöt széledtek szét a szembenálló felek.

Oka pedig mindennek Hocher kancellár volt, akit annyira felbőszítettek a Szepessy Pál követeléseinek egyes pontjai, hogy csaknem esztét veszítette a dühtől. Mert az országgyűlésben mindenekelőtt a bujdosók követeléseire került rá a sor.

Hangzottak pedig eme pontok, amint következik itten:

1. A német katonák takarodjanak a magyar haza területéről, míg nem késő, miután a bosszúállás tüze égeti a fölkelők összes belsőrészeit.

2. Töröltessenek el a törvénytelen és szörnyű adók, amelyek miatt csonttá és bőrré soványodva tengődik a haza maradék népe s mely adók egyebekben is alkotmányellenesek lévén, becstelének, minélfogva sértik a hires magyar nemzet önérzetét. Ha mégis ezen adók citocitissime el nem töröltetnének, ám lássa a császár, mi vége lesz a dolgoknak itten!

3. A császár adassa vissza, de halogatás nélkül, a protestánsok összes elorzótt templomait! Mert az Úr hajlékainak erőszakos elorzása bítang cselekedet volt eddig is. Ha mégis ezt sürgősen megtenni vonakodnék a császár, ebsorsra és karóhegyre fog kerülni az országot dúló minden idegen zsoldos.

4. Választassák nádor az ország elejére, ám tüstént! Erre a lépésre ama belátásnak is serkentenie kellene a császárt, hogy Magyarország élén állt legelső elődjét, I. Ferdinándot — a szerencsétlen II. Lajos király hősi halála után — épp az akkori nádor segítette trónra, amit is eléggé megfontolatlanul cselekedett. Vala pedig neve a nádornak: Báthory István.

5. Azok felett, kik a jobb belátásra tért császár, illetve magyar király és a magyar haza ellen véteni találnának, honi bírák lássák el az Ítélezést. Az ország széleit, úgyszintén a végvárakat magyar katonasággal kell megrakni. Mert csupán magyar vitézekben bízhatik a haza.

6. Helyeztessék vissza az alkotmányos kormányzat. Ha nem, ám lássa a világ, mi fog következni itten!

Mikor az ordasok hat pontját előterjesztették az országgyűlésben, Hoher kancellár majd szétcsattant az indulattól. S megfeledkezvén róla, hogy személye ezúttal magát a császárt jelenti, őrvöngeni kezdett. A hajába markolt s magánkívül kiáltozott:

— Pártütő és lázadó minden magyar! Most már leszámolunk velők!

S szétment az országgyűlés! Mikor az egyezkedési tárgyalás teljes csődje eljutott a Partiumba, gyilkos öröme gyulladt Szepessy Pál s lelkesen kiáltott fel:

— Jól van, katonák! Nagyon jól van!

S a vezértársak: nevezetesen a kopasz Szuhay Mátyás, a baljós csillagzatu Petrőczy István, valamint Ubrisi, aztán a szőke Kende Gábor, a galambősz Keczer András, Dúló György és Dúló Gergely, rezesorrú Majos Ferenc, az ifjú Keczer Gábor, a a düledthomlokú Tulok György kapitány s minden vitézeknek elsője: a nyalka Petneházy Dávid egyértelemmel kiáltot-

tak föl, mialatt tenyereikkel éleset csaptak a combjukra:

— Egészen a kedvünk szerint van minden!

Ám hamarosan lelohadt az ujjongása Szepessy Pálnak. A lengőszakállú vezér ugyanis, akiben sok körültekintés volt, egy idő óta megállás nélkül; Erdélyre csüggesztette a szemét.

Mert nagy dolgok készültek arrafelé, mint azt már hangoztattuk is. Tizenkétezer erdélyi és külhoni harcos várt a kitörésre Nagybánya környékéből, hogy egyesülvén Szepessy Pál orda-
saival, reá vessék magukat az átkozott németre.

Ezeket a hadakat ép a legnagyobb viszálykodás idején érte a pozsonyi országgyűlés csődjének örvendetes hire.

Tizenkétezer erdélyi táborozhatott ekkor Nagybánya alatt. Francia és polyák segédhadak is voltak a táborban, egyelőre azonban az amiatt való méreg ette ezeket az erdélyieket: ki legyen a vezér?

Mert ketten is vetélkedtek a pálcáért: hadadi Wesselényi Pál és Teleki Mihály kancellár.

Kivárhatatlan huzavona után Wesselényi engedett, sok köszönet azonban nem volt a jobb belátásban. A vezérségre került és népszerűtlen Teleki megindult ugyan a hadakkal -a hét tiszai vármegye ellen, alvezérei sürgetésére körül is zárta Wrbna gróf táborát, ám anélkül, hogy reácsapott volna, engedte kisiklani a halálos ölelésből.

Az 1678-ik esztendő volt ez. A hazátlan Szepessy Pál, akinek ordasai tétlenül tengtek még mindig, már-már kétségbeesett... Senki nem sejtette, mit hoznak a legközelebbi napok?

És akkor új vezér állt ki valamennyi bujdósó élére.

Erdély fölött egy kard suhant föl a magasba s fénye ijesztően rikkant föl Magyarországra felett. A huszonegy esztendőes késmárki Thököli Imre gróf húzta ki éles kardját.

A teméntelen gondoktól örölt Szepessy Pál abban az órában megindult a fiatal vezér elé s ahogy összetalálkoztak volna, könnyektől csorgó szakállal övezte le tenyérszéles kardját s tette le a daliás vezér lábai elé:

— Neked adom' át, kedves grófi öcsém... Húszezer dühös magyar szolgál e kard alatt!

Az ifjú vezér azonban szeliden adta vissza a szablyát:

— Csak tartsa meg, bátyámuram... Szükségünk van még e kardra meg az öreg vezérre.

Thököli!

Nyugatról menekült zavaros gyermekkorában, amikor ész nélkül kellett elhagynia haldokló atyját s alig karolhatta át két gyöngé nővérkéjét, nevelkedett keserű bujdosásban és most, mikor — mint daliás ifjú vezér — felült a lovára, kivonta érintetlen kardját, hogy meginduljon Felső-Magyarország szabadítására s hogy legalább Árva várát láthassa egyszer még ...

És abban a pillanatban Szepessy Pálnak húszezer ordasa üvöltött fel az új vezér nevére. Mert érezte mindenki, hogy a fiatal késmárki gróf legalább tíz évig nem fogja hüvelyébe dugni azt a felvillant kardot.

Mindenki az újból kigöngyölt zászlók alá sietett elfúlt lélegzettel.

Isten tudná csak, hol szedték magukat?

Az Alföld tengervilága felől özönlöttek a szegénylegények és a vérigsarcolt hajdúk, a Verhovináról meg a Vihorlát-Gutin alól leeresz-

kedtek fejszéikkel a rusnyákok, mialatt a Fátramente valósággal ontotta Wesselényi bakbúúzótójtait; készenálltak immár Majos Ferenc talpasai és Tulok György savanyúszájú legényei, nem is szólva a vezérekről, akik utálatuk jeléül félretartották az orrúkat, valahányszor a német nevét kellett hallaniok, mialatt a lengőszakállú Szepessy Pált oly méreg égette a német ellen, hogy krákogni tudott csupán.

Csak a kopasz Szuhay Mátyás nem emelte a kardját többé. Mert kivénült tagjaiból elszállni készült immáron minden erő s most, hogy a Partiumtól a Jablonkai-hágóig vad riadái rázta meg egész Felső-Magyarországot, egyre bizonytalanabb hangon szólt régi barátjához, Szepessy Pál vezérhez:

—Öreg barátom, Pál, érzem, hogy soha már nem fogom meglátni hazámat, a kies Abaujt...

—Ne csüggedj, öreg barátom, Mátyás, — biztatta a rendületlen Szepessy Pál. — Haza-viszünk most magunkkal s nem állunk meg Morvaig. Vezéri hitemre mondom ezt tenéked!

S igazat mondott a konok bujdosóvezér. Mert húszezer ordasa előtt nem volt megállás többet, miután a daliás késmárki gróf állt ki a hadak élére.

Azalatt özönlöttek, egyre özönlöttek a harcosok a Máriás-zászlók alá, hogy inkább meghaljanak közös édesanyjukért, Magyarorszáért... Mert így nem lehetett élni tovább!

Megindultak Petrőczy és Ubrisi csapatai. Petrőczyt, amikor hosszú idő után először látta viszont Thököli, átölelte. Hisz nagybátyja volt a baljós-csillagzatu vezér. Ott csattogtatta kardját a két Duló-testvér: György és Gergely, legényei elején nyomult ungi udvarháza irányába a szóke s immár erősen vénülő Kende Gábor, badadi Wesselényi Pál és Teleki Mihály sértett

duzzogásában elmaradt ugyan ettől a táborozástól, csupán a nagy Wesselényi tótjai sereglettek össze lelkesen a német ellen, de ujjongva fogadták mindenfelé »Bocskai angyalai«-t is, ezeket az összeverődött bitanghajdúkat. S bizakodó szívvel tört előre az ősz Keczer András, mialatt fia, az ifjú Keczer Gábor egyre-reménykedőben sóhajtozott:

— A protestánsok Istenének segítségével talán átkarolhatom egyszer még szegény hitvesemet s neveletlen fiacskámat!

Mert ekkor már csatáknak és ütközeteknek szennyétől volt maszatos mind a húszezer ordas. Új erővel s az eddiginél gyűlölködőbb indulattal tört fel a Tyukodi pajtás riasztó tábori-éneke ... Erdők alatt, síkságokon és hegyek lábainál ezt a kegyetlen dalt jajongták a török-sipok. Tyukodi pajtás maga, nálálrakeseredvén a Partiumban áthenyélt, tétlen napok miatt, bosszuért fűjva indult meg a német, vallon, dán, spanyol és morva lancknehtek ellen, sőt mindenki szelid bosszankodására még az ebadta Kuczug Balázs is ott talpalt kunkororrú csizmáival az ordasok hátában, fogadkozva, hogy nem fog eloldalogni egyetlen csata elől is... Ott készülődött bús haraggal a megvetett császáriakra a kordovánképű Buga Jakab, régi nemzeti harcos, az oldalán meg ott nyújtogatta nyakát a csepűszínű Zöld Demeter, hü bajnoka az elárvult haza ügyének, hogy reárontván a lompos ellenségre, szörnyű vérontást vigyen végbe nyomorult soraikban.

S egy napról a másikra Thököli Imre nevét kiáltotta mindenki szorongó reménykedéssel. S egy napról a másikra az új vezér lábai előtt hevert úgyszólván az egész Felső-Magyarország.

Mert mialatt jajgattak a tárogatók s dobok peregtek tompán, a Tyukodi pajtás könnyörtelen

tábori-éneke dühített mindenkit. Az ordasok előzőnlőtték immár a hét tiszai vármegyét s maguk előtt separték a császári generálisok hadait, mint szél a felhőket. De itt sem álltak még! Rezesorrú Majos Ferenc, ittas állapotában, lovasokkal rohanta meg Szendrő várát s a legény Tyukodi, Buga Jakab meg Zöld Demeter bojnyikjai gyalog hágták meg a falakat... Elesett Torna vára, bevették Putnokot s veszett vágatába közeledtek a bányavárosok felé, ahol teméntelen aranyat sejtettek. Sátáni sebességgel repültek a fölkelők hadai az ország nyugati végeinek, mert amely erősséget nem tudtak bevenni egyetlen nekiropanással, nem vesződtek vele tovább, hanem szilajon törtek előre, mindig nyugat felé... És miközben a gyaloghadak a Szepességet fenyegették immár, vékonylovu és vakmerő lovasaik repülve száguldottak végig az északnyugati vármegyék földjein s legéleik betörték Cseh-földre és Morvába, megkergették a népet s kegyetlen szívvel gyűjtogattak köröskörül, hogy e tüzek éjszakai fénye el-elrémlt Bécs alá s a császárnak elszorult a szíve ekkora düh és könyörtelenség előtt...

És sietni kellett, nagyon sietni, hogy a császári generálisok ne szedhessék össze erejüket. Szepessy Pál sohasem szűnt meg a sürgető szókkal:

— Csak most szorítsuk, grófi öcsémuram: döglötten marad talpunk alatt minden német!

S a fiatal vezér, akiben sok dölyf és elbizottság volt már ekkor is, megértőn bókkolt vissza:

— Nem lesz megállásunk, bátyámuram, igaz hitemre állítom ezt! Az eljövendő hónap folyamán Bécs város kapuit fogják megdöngetni hadaink!

Hát majdnem úgy lett...

Mindenekelőtt Leslie német tábornok sze-

gült szembe Thökölivel, aki nyomban megfűvatta a kürtöket, miközben doboltak a dobosok. És megindultak erre az ordasok is, »hej-rá«-t kiáltván nagy fenszóval. Dühöngő dulakodássá fajult a csata, melynek leghevében segítségül érkezett meg Wrba generális egész hadosztálya. De mégis futnia kellett mindkét tábornoknak esze nélkül. Mert elmondhatatlan vitézséggel csatáztak a fölkelők s irgalom nem volt a szíveikben: mindenkit felkoncoltak. A németek lihegve kezdtek menekülni ekkor s összevisszagubancolt tömegeik hömpölyögve hátráltak nyugat felé. Thököli a délceg Petneházy Dávid kapitányt parancsolta előre, a legkönnyörtelenebb gyilkolást hagyván meg neki utasítás gyanánt.

Ezzel a bányavárosok is az új vezér kardja alá estek.

Száznyolcvanezer arany volt a zsákmány Körmöc városában, hozzá hihetetlen tömegű ezüstrudak, amelyekből nyomban a saját nevére veretett pénzt a fölkelővezér ezzel a körirattal: »Pro libertate!« Volt már zsold a hadaknak, volt abaposztó, saru és puhaszáru csizma a magyaroknak, bocskor a tótok és rutének lábszáraira. S annyi koplalásoknak utána elmondhatatlan Hadaiban robbant ki a húszezer bujdosó.

Erre a riadalra a császár is megdöbbsent s alkudozni próbált a fölkelőkkel. Ám az alkudozással csak időt akart nyerni. Mert hitte, hogy hamarosan békét köthet a francia királlyal s akkor hadait kivonván Németalföldről, minden erejével a gyűlölt lázadókra vetheti magát. Az ordasok, mikor a császári követek jelentek meg a táborban, sok önérzettel kiáltottak föl mind a húszezerén:

— Vesszen a császár!

Mindazáltal némi akaratlan szünet következett, míg kifújhatták magukat a Szepessy Pál

legényei meg a lompos császáriak. S ezt a rövid szünetet arra használta föl a fiatal késmárki gróf, hogy szemlét tartott katonái fölött a tágas lévai mezőségen.

Szemtől-szembe akarta látni őket!

A mező egy pontján nyeregbe szállt Thököli, alacsony emelkedőn. Előtte kellett elvonulnia húszezer ordasnak: gyalognak és lovasnak egyaránt. Mivel új ruháik nem készültek még el, olyan külsőben voltak valamennyien, ahogy nekiindultak a Partiumból.

Először Petrőczy és Ubrisi lovasai haladtak el a vezér előtt.

Ott ült fehér lován Thököli s mellette fél-lépést Szepessy Pál a seprűszemöldökével... Azalatt jöttek vékonyhasu lovaikon a fölkelők lovasai: nyolcezren is talán. Az élen Petrőczy és Ubrisi hármas vezéri tollal csákóbaszegett süvegeiknél s akkor nagyot kiáltott Petrőczy István:

— Vivát Emericus Thököli!

Riadó karban zendültek meg a lovasok tor-kai, miközben görbe kardjaikat kisuhintották hüvelyeikből, riadozva éltetvén a daliás új vezért. Thököli balöklét csípejére nyomván, göggel ült a nyeregben s ujjongani szeretett volna ekkora harcikészség előtt. Azalatt jöttek a lovasok nyal-kán, mind az ő nevét kiáltozták s végehossza nem akart lenni a végtelenbevesző oszlopnak, a lovak patái alatt pedig tompán dobogott a mező... Jött azután rezesorrú Majos Ferenc a talpasaival, akik csákányt forgattak a jobb-kezükből s harsányan kiáltották:

— Vivát Emericus Thököli!

S az ifjú vezér kezdett megszeppenni farkonként, amint újabb és újabb zárt-rendek következtek s amint tátott szájjal az ő nevét kiáltozta valamennyi. Mert félvad alakokra került a sor rövidesen s megremegett a lova hátán

Thököli Imre gróf, mikor a düledthomlokú Tulok György kapitány szegénylegényei dobogtak el előtte széles talpaikkal, legtöbbjének lábbeli-jén klappogván a talp. Szakadt volt a ruhájuk s lyukas csalmáik bélése kifityegett. Ezek már rendületlenül jöttek, szerteáradva a téren, kanócos puskáikat a vállukon hozták s feneketlen örömmel ujjongtak fel, mialatt levegőbe dobálták a süvegeiket. Attólfogva alig látott valamit a fiatal vezér, mert megrettent maga is e pandúr-alakok előtt s összefolyt előtte a világ... Egyszer mintha a két Dúló-testvér vonult volna fel, hátukban szakadt ködmönű vagy ingtelen fölkelők, akik fenyegetőn éltették a szabadságot... Később mintha a nagy Wesselényi Ferenc bakbüzű tótjai húztak volna át a mezőn s tótul ordítottak, legtöbbje a csupasz talpán menetelven ... Még később mintha rusnyások üvöltöztek volna szörnyű dühvel a német ellen, a vezér nevét kiáltozták s aközben kalimpálva lengtek a hadarócsépjeik...

Mikor az utolsó kompániának is végeszakadt volna, egy nagyot lélegzett Thököli Imre ... Megkönnyebbült!

Akkor érkezett a híre, hogy meghalt Szuhay Mátyás, a jezsuitákra fenekedett vezér. Mert elszállt ereje után a lelke is elszállott. Nagy gyengeségbe esván, még Szabolcs földjén elmaradt Szepessy Pál vezértől, miután utoljára fogott volna kezét nagy bujdosótársával. Nem láthatta meg többé Abaujt, mert valahol Ernőd falu táján hanyatlott el a feje. De holttestét hazavitték fölkelőlegényei.

És Szepessy Pál, értesülvén az engesztelhetetlen bajtárs kimúlásáról, nagy bújában e szavakkal fordult környezetéhez:

— A vezérek kidőlhethetnek, ámde a nemzet tovább harcol jogaiért!

XIV.

Nyárvége lett. ökörnyaleregető.

Szelídkéjje volt az égnek s ebben a mennyei kékségben szállt-szállt az ökörnyal. Mindig szállt és mindig lejjebb ereszkedett. A pókhálók ellep-
ték a fákat, kerítések tetejét, boglyák csúcsait s a legcsekélyebb légrezdülésre lebegni kezd-
tek, mintha ezüstzászlócskák lettek volna. Ám
ugyanakkor újabb pókhálótenger kezdett hullám-
zani a mezők felett s már-már úgy látszott,
hogy nem az ökörnyal úszik a tarlók felett,
Gerla falu felé, hanem az ökörnyal-lepedő leng
egyhelyben s a tarlók indultak meg visszafelé.

Annyi pókhálóra nem emlékeztek vissza a
legvénebb tótok sem. De őszre sem olyanra,
mint volt az 1678-iki, amikor katonaénekeket
fujt mindenki s megszabadulván a németek zakla-
tásaitól, ujjongva kiáltozta mindenki késmárki
Thököli Imre gróf meg a lengőszakállú Szepessy
Pál nevét. Őröla azt beszélték mindenfelé, hogy
amióta elhantolták a kopasz Szuhay Mátyást,
gyakori búsulásai voltak s olyankor sűrűn beszélt
bele a szakállába.

Ez a szívfájdító őszelő ott csillogott Gerla
falu fölött és a völgyben, mely Bártfa irányába
nyúlt ki s a mennyei kékségen át fehérben vil-
logtak idáig Bártfa város tornyai. De messziről,
igen messziről, hogy olyannak tűnt föl csupán,
mintha álomban fénylettek volna csak azok a
tornyok.

A gerlai Rauscher-ház kertjében nagy al-
maszüret állt éppen.

Kenderhajú tót hajadonok létrákon mászták
meg az almafákat s mialatt öreg tótok a kerten
tul láttak neki a kora-őszi szántásnak, a leányok
különös búval elvágyszerző nótákat daloltak a
legények után, akik esztendőök óta éltek csaták

között, a Szepessy Pál kardja alatt, ebben az esztendőben meg, hogy a fiatal késmárki gróf is megindult volna a császár ellen, az ország különböző helyein dulakodtak a némettel... Esztendők óta nem akadt már épkézláb legény Gerla faluban, mert amire kardot tudtak volna emelni, mind utanaszökdöstek a Szepessy Pál ordasainak.

Szállt a pókháló s szállt a katonadal a gerlai Rauscher-kertben.

És mialatt állt az almaszüret, az öreg Rauscher egy kerti-székből üldögélt s mellette, egy másik székből ugyanúgy, a korán megöszült Keczer Andrásné. Csatakon elvénült férje-ura s délceg fia után való. Örökös rettegése változtatta fehérre időelött a haját. Hetek óta tartózkodott immár leánya meg unokája körében az öreg Rauscher Gáspár, sokat megzaklatott tisztos eperjesi patrícus s német szabású kabátját kigombolva üldögélt a kertiszékből. Éppen arról beszélt a nászasszonyának, hogy három héttel előbb, mikor a korgóhasú németek nagy sebbel-lobbal kezdtek cihelődni s láttak neki a menekülésnek nyugati irányban, a menekülők soraiban egyesek észrevették Tábori Erzsókot is, ezt a szép, de laza erkölcsű leányt, amint dühre-torzult arccal fenyegetőzött a Zemplén felől előtörő thököliánusok felé. Többen voltak fültanúi, amikor tehetetlenségében sirva esküdött meg, hogy boszszut fog állni még Keczer Gáboron, amiért olyan szégyent űzött vele.

Keczer Gábor édesanyja egy mélyet lélegzett:

—Szegény fiam...

—Komolyan tartok e némbertől, — fűzte tovább a szót Rauscher Gáspár —, aki különben legvakmerőbb kéme a Kassán székelő mindenkori császári generálisnak...

Elhallgattak mind a ketten.

Szállt a pókháló, szállt a katonaének.

És mialatt állt az almaszüret, Keczer Gábornak esztendők óta magárahagyott fiatal hitvese, a kis Rauseher Edit, a kert végében állt, melynek alját már a Tapoly-patak nyaldosta s a szilvafácskák alól Bártfa város irányába nézett el hosszan. Apró tenyerét a szeme fölé ernyőzte, úgy várt-várt valakit Bártfa város irányából, a falunak futó fehér úton. És mert hiába várt, szívszakasztó sóhajjal suttogetta maga elé:

— Én édes-kedves uram...

De Keczer Gábor csak nem mutatkozott a poros úton... Pedig mindennap várták, jaj, de nehéz szívvel! Mert kilenc nappal előbb megüzente Szendrő vára alól, hogy hamarosan indul hazafelé s magávalhozza az öreget is, aki ott vagdalkozik serényen Thököli és Szepessy Pál minden csatáján.

De csak nem jött, nem jött...

A fiatal asszony erre megfordult s egy fölszakadt sóhajjal a két öreg felé indult. S váratlanul csak elmosolyodott. Mert a gyümölcsös-kert egyik utacskáján ott játszott futkosva az András fiúcska, aki négyesztendőcske rég elmúlt már ezen a nyárutón. Két apró és maszatos tót legényke volt a pajtása. S a fiatal mama, ahogy hozzájuk ért volna, megállt, lehajolt s nekipirulva tárta ki a két gyenge karját:

— Andriskám, szaladj a karjaimba!

S Keczer Andráská nekifutott a félig még kislány-mamájának s csak az ölében állt meg.

— Andriskám-fiam, mi lesz, ha megnősz?

— hajolt le hozzá aggódó szemmel s csókkal borította el a szőke haját.

A gyerek gondolkozás nélkül mondta reá:

—Katona leszek s elmegyek apámhoz a csatába!

—Csak ezt ne, csak ezt ne, fiacskám! — tárta följe elhárítón a két karját a megrettent mama. — Inkább elköltözzünk Erdély földjére avagy a tengerparti Dancka városába. Ott talán nyugodalmasabb napok fognak várni reánk...

De itt már közbeavatkozott a magáramaradt menyecske édesapja is, az öreg Rauscher Gáspár:

— Az Isten arra ítelt bennünket, hogy magyar hazánk s nemzetünk jobbvoltáért szakadatlanul kardunk markolatát szorongassuk ... Magam is azért nem mehettem ki csupán a sik mezőkre, hol magyar legények hálnak meg a libertásért, mivelhogy edzett csuz gyötör térdemben, bokámban. Ám valahányszor ráeszmélek, hogy legnagyobb barátom, a hazafias bánattól öszült Keczer András szablyával küzd hazájáért, szégyenpír borítja el orcámat...

De nem tudta folytatni. Mert leánya, a kis Rauscher Edit, letérdepelt s atyja térdére fektetvén le sokat meggyötört fejét, szívettepőn ismételtette maga elé, mint a megszállott:

— Ó, apámuram, fussunk el innét, merre a két szemünk lát! Mert gyakori álmaim azt jövendölik nekem, hogy irtózatosszerű szerencsétlenség fog elkövetkezni reánk... Fussunk, fussunk, apámuram!

Rauscher Gáspár nem tudott mit mondani erre s ezért mélyen megilletődve a leánya fejét kezdte simogatni, mialatt a búbaroskadt Keczer Andrásné hallgatagon törölgette a könnyeit. Ugyanakkor odaért a kis Andris és fölnézett anyai nagypjára:

— Nagyapa, katona leszek s elmegyek az édesapám után...

És nagy hallgatás állt be akkor.

Szállt-szállt a pókháló s szállt a tót leányok éneke a hadbaszállt tót legényekről.

Ámde váratlanul megszakadt a katonadal, ijedt szünet állt be a nótázásban s akkor egyszerre csak elvisította magát az egyik szöszhajú leány az almafa ágai között:

— Nagy por jön a város felől!

Abban a szempillantásban összeriadtak valamennyien. Mert a közeledő por lovasokat jelentett legtöbbszörre, de ugyanakkor föl is lélegzetek. Ráeszméltek ugyanis, hogy csak fölkelő lovasok jöhetnek a falu felé. S a kis Rauscher Edit abban a pillanatban fölállt az apja előtt, arcát az égre emelte áhítattal s imára kulcsolta össze a kezét:

— Ott jön az én édes uram!

A kert végébe siettek mind-mind, a szilvafácskák szélébe, ahol már a Tapoly-patak locsogott és sietett magyar tájak felé. És csakugyan: a falu és a Bártfa város között kinyúló országot közepetáján magas porkupola látszott s ez a porkupola sebesen repült Gerla falu irányának. Legalább egy falka lovas közeledett ottan, gyorskocogóban.

Elálló szível álltak a szilvafácskák alatt valamennyien. A kis Rauscher Edit magánkívül suttogott:

— Ott jön az én kedves uram!...

A poroszlop eleje a falu alját érte már ei s erre az udvarház felé fordultak meg egytől-egyig. A falu uccájából patadobogás ütötte meg a fülöket. S a sokat szenvedett fiatalasszony lehajolt a kisfiához, mialatt felzokogott csöndesen:

— Andriská, megjött az édesapád!

Könnyei végigfűröszölték kedves arcát s összefolyt előtte a világ. Nem látott semmit, de — miközben a régi ház előtt örökdő százados

hárs alatt sorakoztak föl valamennyien — hallotta még, hogy lovak patái alatt dobban meg a nagykapu hídja... Aztán csak rémlett neki inkább, hogy csillagos sarkantyúnak csördülését hallja s aztán... Egyszerre egy délceg fiatal-ember karjai közt érezte magát s félig-alélтан suttogetta a szája:

— Én édesuram... Én édesuram...

Meddig maradhatott így, nem emlékezett reá.

Csak arra eszmélt föl, hogy kisfia a szoknyáját cibálgatja:

— Kedves anyám, melyik itt az én apám?

Kibontakozott erre urának öleléséből s letörölte égő könnyeit. És csak ekkor látta, milyen kemény férfiúvá változott rég nem látott ura, aki ugyanakkor a kis Andrist emelte az ölébe, úgy gyönyörködött benne... Vagy kétszáz lovas kezdett lenyergelni a gazdasági-udvarban. A kis Rauscher Edit meglátta aztán apósát, amint kormos csatákból megtérve, a feleségét vigasztalgatta gyöngéden. Hanem megtört az öreg, aki erőltetett kedvvel kiáltott fel ugyanakkor:

— De hol is az egyetlen unokám?

S felkapván az elámult gyereket, összevissza-csókolgatta. Csak akkor került reá a sor, hogy megölelje hősi lelkű mennyét is. Homlokon csókolta: '

— Büszkék vagyunk reád mind, kedves leányom!

Aztán — legutoljára — átkapták és derekasán megropogtatták egymást leghűbb barátjával és násztársával, a csúzóktól kínozott Rauscher Gáspárral.

Hanem volt ott még valaki, akit csak ekkor pillantottak meg a házbeliek.

Egy száaltermetű ősz katona állt oldalvást, keresztbefont karokkal. Állt és várt a sorsára.

Akik először látták az idegen és marcona embert, kénytelenek voltak visszahőkölni.

Hármas libegő tolláról vélni lehetett, hogy régi vezér az illető. Szakálla, a haza sorsa miatti gondok következtében, olyanra vált, mintha lúgban áztatták volna meg előzően. Merész sasorrának sokszor tágultak a cimpái, különösen olyankor, ha feneketlen indulatja miatt nem birt uralkodni magán. Seprűszemöldökei búsan álltak ki a szemüregi fölött, mint eresz a ház oldalától. Bujdosó-színe volt a hervatag bajuszának s kunkorhegyű csizmáinak hátulján csillagos sarkantyúk villogtak... Nyugodtan állt oldalvást, egész földönfutó mivoltában s csak akkor tett előre három lépést, mikor a Keczer- és Rauscher-ház tagjai már kiörvendezték és kisírdogálták egymást.

Az idegen alakon zörögni kezdett a vas, mikor a bánattól meggörnyedt, alacsony Keczer Andrásné elé állt. Még a nevét is kedvetlenül mondta:

— Szepessy Pálnak hívnak, nagyasszony.

Az aggodalmaktól-aszott nagyasszony alig tudott uralkodni magán:

— Minden bujdosóknak első vezére?

— Annak mondtak, nagyasszony, — sóhajtott egy mélységeset Szepessy Pál, — mígнем most felváltott Thököli Imre grófi öcsém. Éppen ideje volt, mert az erőtlenség kezd beállni tagjaimba. Keczer András bujdosótársam hívására megjelentem itten, hogy örvendezzek az ő örömében ...

A töpörödött nagyasszony alig lelte a helyét:

— S kegyelmednek, Szepessy uram, messze vagyón a familiája?

— Az én familiám? — nézett el maga elé az ősz vezér. — Értem aggódó hitvesem er-

déli rokonmaradékok szívességén él, Pál fiam pedig Thököli grófi öcsém lévai táborában jeleskedik... Magamnak hazám? Teremtő-Isten, hát van énnekem hazám? Borsodi portámat tövigdulták a lancknehtek...

Hanem ekkor előlépett Rauscher Gáspár is és a lelkesedéstől tűzbegyulladt szemmel kiáltott a vezér felé:

— Vivát Szepessy Pál!

A gazdasági udvarban letáborozott lovasok telitorokkal kiáltoztak utána, miközben ökleiket kezdték rázni abba az irányba, amerre Bécs városának kellett lennie valahol:

— Vivát a magyar nép édesatyja!

Szepessy Pál a kis Rauscher Edit előtt állt már ekkor s megsimogatta a haját. Mosolyogni szeretett volna, ámde sehogysem sikerült neki ez a mosoly, mivel Szepessy Pál ábrázatát rútra torzították a szünetlen gondok. így szólt:

— Hallottam már nevedet, derék hugocskám... Büszke lehet rád a hitesurad.

Rauscher Edit — hajátövéig pirulva — alig tudott köszönetet rebegni a vén vezér kitüntetésére.

És míg Keczer Gábor még egyre az apró fiát faggatta, serényen kezdtek teríteni a nagy hárs alatt, a régi ház előtt. Boroskupák is kerültek az asztalra, amelyeket Isten tudná, hol rejtegettek eddig... És Szepessy Pál felállván az érdemes család körében, harcoló hazája jobbvoltára itta fenéig az első kupa bort. Majd keze viszszejével letörölvén kétfelől a bajuszát, annyit mondott:

— Istenemre mondom, minden bűdös németnek megadjuk most a porciót!

Leült s attólfogva hallgatott. Csak boroskupáját ütötte össze olykor Keczer András barátja kupájával, aki csillogó szemeit alig-takargatott

örömmel hordozta meg azonközben az udvarházon és kerten. S épugy koccintgatott Szepessy Pál új barátjával, a tiszteletreméltó Rauscher Gáspárral is, aki nem tudott hova lenni az izgatottságtól, hogy szemtől-szembe lehetett udvarlásra a bujdosó nemzet szörnyűhírű vezérének...

... Múltak a napok, múltak a hetek.

Szepessy Pál temérdek honfői gondjával akkor már rég megtért a Thököli táborába, Keczer András délutánonkint a nagy hárs alatt üldögélt beteges hitvesével, meg násztársával, Rauscher Gáspárral, és míg egy-egy szót váltva beszélgettek a megbódult világról, az apró unoka lábaiknál játszadozott a homokban. Keczer Gábor meg ifjú felesége órákig elálldogáltak ilyenkor a kert végében, a Tapoly-patak partján. És míg szemeik a kék hegyek távolában kutattak, szótalanul merengtek így, átkarolva egymást. Olykor-olykor felsóhajtott a fiatalasszony:

— Istenem, csak sohasem kellene elválnunk többé egymástól!

Keczer Gábor ilyen alkalmakkor sötéten nézett maga elé:

— Félek, hogy súlyos napok következnek el reánk... Ki nem mondható balsejtelem gyötör, hogy mind-mind elpusztulunk a távoli jövőben ...

És mialatt Rauscher Edit könyörögve kulcsolta össze a két kezét, hogy ne beszéljen így, Keczer Gábor szinte magánkívül suttogott tovább:

— Olyan érzés kínoz, hogy csak te maradsz meg, gyenge hitvesem, a kis Andrással együtt... Neveld majd katonának a fiamat!

Lőn pedig, hogy nemes Babotsay Izsák, Tarczal városának híres nótáriusa, Siralmas Kró-

nikáját s a bokros jajok alá reszketett magyar hazának teméntelen nyomorúságait jegyezvén, írta vala, amint következik itten:

»E boldogtalan-keservesen folyó Időben nagyobb kegyetlenséggel és dühösséggel kezde a Hazában erőt venni a sok kóborlónak és latroknak hallatlan kínzással pogánymódra való Sarcolása...

Ezen esztendőben volt nagy Drágaság miatt sok helyeken a lakosok makk-kenyérrel éltek, kiváltképen ungvári és zempléni Krajnyákon. Akkor e tájon is tiz és tizenkét forintokon járt a tiszta búzának, lisztnek kassai szapuval való köble.«

Itt kevés szünetre megállt a híres nótárius, majd tentába mártván lúdtollat, folytatta az elkövetkezendő nemzedékek okulására szánt krónikáját:

»Ezen siralmas és soha eléggé meg nem gyászolható szomorúságos Esztendőben minémü nagy romlása s pusztulása következék rongyollott Szegény Magyar Hazánknak s következésképpen régtől-fogva sok Nyomorúságoknak keserű ottan-ottan szaporán kóstolt s többére utolsó romlásával küzködő Tarczal városának s Istennek csudálatos bölcs ítélete szerént magok szigorú példáján való tapasztalásokkal mindez ideig nagy Söhajtással érezhetik szíveikben...«

Egy mélyet lélekzett Babotsay Izsák s tovább írt:

»Mert amikor nagyságos négyesi Szepessy Pál ur, az akkori számkivetésben élő magyaroknak feje, Talpas-Kurucokkal, hajdúkkal s alföldi mokányokkal és az Erdélybe magokat megvont némely urakkal, magok mellé húzott, prédára áhító magyar hadakkal való kiindulásának híre futamodott volna, imitt-amott lézengő szegény embertől húzott és nyúzott martalékkal

magát tengető kurucság is csoportonként Feles számmal hozzája iparkodik...«

Nyolcadik esztendeje írta vala már ekkor Siralmas Krónikáját nemes Babotsay Izsák, Tar-
^zal város hires nótáriusa. Lankadatlanul pedig.

XV.

Zavaros, összevissza-való napok következtek ezután a még-megmaradt nemzetre.

Lipót császár, megiszonyodva a méregtől, mellyel a Szepessy Pál ordasai gyújtogattak mindenfelé, fegyverszünetet ajánlott föl, amibe Thököli is belement. Ám erre a fegyverszünetre azért is szüksége volt a császárnak, hogy aközben a francia harcterekről katonákat hozasson át Magyarország földjére. S a csapda sikerült is neki! Dünewald generális váratlanul a Garam vizéig tört előre s túlnyomó erejével tönkreverte Thökölit, aki sietve menekült keleti irányba, hogy újból összeszedhesse magát.

Hanem a csapásra nagyobb csapás is következett még!

A császár békére lépett a francia királlyal s Lipót most már minden katonáját Magyarországra vont. Az ordasokat elcsüggesztették a füleiket fölvert baljós hírek s gyűlésbe ülven össze — névszerint: Szepessy Pál, az újból hadbaereszkedetí Keczer András, az ungi hazájából csak legutóbb megtért Kende Gábor, aztán Thököli Imre nagybátyja: Petrőczy István, úgyszintén Ubrisi, azonfelül még sokan, — gyűlésbe ülven össze, így zúdultak föl, miközben Thököli maga kedvetlenül forgatta a fejét:

— El kell fogadni a fegyverszünetet, melyet csak félvállról vettünk az imént s azalatt

rendbeszedjük a seregeket! Majd meglátjuk aztán, mit akar a császár!

Lipót császár erre követeket küldött Sopron városába, Thököli is ugyanoda menesztette megbízottait s teméntelen huzavona közt megindultak a béketárgyalások. Ámde látni lehetett már az elején, hogy megegyezés nem lesz itt a dolgoknak vége, mert Hoher császári főminiszter azt követelte a bujdosóktól, hogy mint törvényenkívüli lázadók föltétel nélkül rakják le a fegyvert s akkor várják be bűnbánóan, mire határozza el magát őfelsége... A fölkelők vezérei, mikor meghallották a főminiszter dölyfös magatartását, ingerülten csattantak föl:

— Majd adunk mink nektek törvényt!

S kardjaik markolatára ütöttek, amitől zörögni kezdett húszezer kard. S ugyanakkor felbőszültén azt kiáltották mind:

— Inkább halál a csatában, mint a császár kénye -kedve!

A békebiztosok szétmentek ennél fogva s minden eddiginél vadabb indulattal indult meg a Thököli háborúja.

Ekkor már az 1679-iki esztendőre nyílt ki a tavasz s úgy látszott, a nyomorult nemzet nemsokáig bírja már az erőfeszítést, hanem — elhasználván végső erejét is — holtan fog elnyúlni és nem lesznek többé magyarok a földön ... Ennek ellenére is ebben az esztendőben újult erővel törtek ki a csaták és ütközetek, hogy a Latorca vizétől a Maros vizéig égtek a falvak, erdők, kazlak, nádasok és majorságok s e riasztó tüzek visszfényében a lázadók könnyű lovasai benyargalták Csehföldet és Morvát. Tüzek, iszonyatos tüzek jelezték az útjokat s ezek a tüzek messzire szétverték az éjszakák sűrűjét. Félrevert harangok zúgása riasztotta meg az éjszakák csöndjét s a tüzek lobogását és a harangkon-

gatást jajszó, haldoklók hörgése és a még élők lihegő futása kísérte mindenfelé.

Következtek azonban egyéb csapások is!

A hadak közt felütötte fejét a mirigyhalál, mely egyformán ritkította a császár és Thököli legényeit, a nép pedig, amelyet végleg legyengített az éhínség, a szörnyű betegség elől sziklák között s erdők bűvőhelyein vontatott magát. Ez a súlyos körülmény mély elbúsulásra készítette a császárt, mert magyar tanácsosai sosem szüntek meg zaklatni őt, hogy béküljön meg a nemzettel s tegye híveivé a bujdosókat, akik most átkok és ökölrázás közt emlegetik a nevét.

De nem csupán Lipót császárt emésztette a bú, hanem Thökölinek is épp elég oka volt a tépelődésre, ha elnézett maga körül.

Mert igaz, hogy sok gőg és még több hiúság volt a fiatal fölkelővezérben, de ha elgondolkozott maga elé, látnia kellett, hogy könnyen végveszedelmére válhatik a további háború. Száma nem volt a katonai halottaknak, annyian dőltek el a temérdek harcon s a kisebb összecsapásokban. S az ordasok közül is soknak őszbecsavarodott immár a haja. Hiszen akadt közöttük nem egy, aki még I. Rákóczi György hadizászlai alatt próbálgatta kardját meg a katonaszerencsét. Ezek a harcosok közel egy évtizede nem jártak már odahaza. Ha ugyan lett volna egyáltalán otthonuk még a szétdúlt Magyarország.

De egyéb bajok is nyomták a fiatal fölkelővezér kedvét.

Lipót császár aláírván a XIV. Lajos királlyal való békét, francia segítségre nem gondolhatott többé. Növelte búját, hogy alattomban a vezéri botra tört hadadi Wesselényi Pál is, akit bokros népszerűség övezett mindenfelé, de méginkább megzavarta esztét a ravasz erdélyi kan-

cellár, aki titokban egyaránt igyekezett gáncsot vetni a daliás késmárki grófnak és versenytársának, Wesselényinek. Mert égő tűz emésztette Teleki Mihályt Thököli ellen, amiért fakép-nél hagyta elvált asszonyleányát, akivel jegybea járt már. A mátkagyűrű visszaküldésének oka egy másik és még szebb fiatalasszony volt.

És ez már Szepessy Pálnak sem volt Ínyére egészen.

Az 1679-ik esztendőnek tavaszán a bujdosók egy seregrésze Szendrő alatt táborozott a mezőn. Szepessy Pál is ott tartózkodott a táborban s egy napon sátorába hívatta legbizalmasabb emberét, az ősz Keczer Andrást. Mert mióta az elmúlt esztendőben elhantolták nagy bujdosótársát, Szuhay Mátyást s a táborban hiába kereste azontúl kopaszhomlokú alakját, Eperjes város volt főbirája, ez a puritán ember lett titkos közleni-valóinak letéteményese.

Az ősz Keczer András, a fiával, Gáborral együtt jelent meg az ordasok régi vezérének sátrában. Keczer Gábor valami két héttel előbb jött meg Gerla faluból a táborba, miután hűségét hitvesével, a kis Rauscher Edittel fájdalmas boldogságban töltött el hosszú-hosszu hónapokat.

Ahogy a vezéri sátorba nyitottak volna be, a két Keczer meghajtotta magát a bútól-rágoit Szepessy Pál előtt. Az öreg Keczer kezdte:

—Eljöttem, Pál vezér, hogy tiszteletadásra legyek...

—Isten hozott, András barátom és téged is, Gábor öcsém, — s kezet rázván velük keményen, helytel kínálta meg mindkettejüket.

Ahogy letelepedtek volna, kevés szünet állt be eleinte. És a csöndet így törte meg ekkor Szepessy Pál, akinek homlokára föl volt jegyezve a haza minden sorvasztó gondja:

—Azért kérettelek, barátom András, mert rejtett bú emészt egy idő óta.

—Hallgatlak, Pál vezér, — intett szemöldökével az ősz Keczer András.

A lengőszakállú vezér alig tudta takargatni nagy felindultságát:

— Félek, igen félek, hogy Thököli Imre grófi öcsém valami botorságot talál elkövetni, megfélekezvén nemzetéről, atyai és anyai őseinek szenvedéseiről s a haza ösztövére állapotáról...

— Nem értem, — rázta a fejét Keczer András, miközben Gábor fia visszafogott lélegzettel figyelt a cibereszin-szakállú vezér minden mozdulatára. — Hihetetlen dolgok ezek: verd ki őket a fejedből, Pál vezér!

Ámde Szepessy Pál csökönyös maradt:

— Úgy van, amint mondtam, barátom András: ez a mi fiatal grófi öcsénk véglegesen belebomlott a nálánál két esztendővel korosabb Ilona asszonyba...

— Zrínyi Ilona asszonyba? — csapta össze kezét az ősz Keczer.

Szepessy Pál rút kedvvel bólogatott maga elé:

— Úgy van! S félő, hogy a takaros özvegy miatti gerjedelmében megfélekezik rongyos házájáról. De az Isten legyen neki irgalmas akkor! S csontos marka ökölberoppant.

És míg Keczer tenyerébe temette az állát, öklét meg a térdének feszítette s míg a fiatal Keczer Gábor elhúlt mindazon, amit most kellett hallania, Szepessy Pál így beszélt tovább kedvetlenül:

— Egy idő óta embereim kutatnak utána, hova szokott el-eltűnedezni koronkint az én ifjú grófi öcsém... Mert csak magamban bízom már... De fogadom igaz hitemre, hogyha asszonyállati

szemekért elhagyná egyszer a kardját, ezzel a tulajdon-kardommal fogom őt megölni... Hisz agg emberré változtam immár a kietlen bujdosásban!

Itt akaratlanul közbeszólt az ősz Keczer András:

— Nem vélek könnyelműséget Zrínyi Ilona asszonyról...

Szepessy Pál azonban mintha mindezt nem hallotta volna többet. Egyvégben beszélt tovább.

S elmondta, hogy mikor a daliás késmárki gróf először pillantotta meg a szépséges özvegy menyecskét, kimondhatatlan lángra lobbant iránta. Azóta gyakori levélváltás folyik köztük, de nagy-nagy titokban csupán s még nagyobb titokzat közt találkoznak olykor az újhelyi hegyeken romladozó kápolnánál. Ezért szokott a táborból eltűnni koronkint a fiatal vezér. Thököli — sűrű éjszakának évadján — Telkibánya felől érkezik kicsiny kíséretével, Ilona asszony Patak avagy Munkács felől érkezik hasonlóan csekély kísérettel. Közel a kápolnához a két kíséret hátrábbvonul, a fiatal késmárki gróf és a szépséges özvegy pedig a kápolna előtt találkozik. Szembeállnak, egymás kezét fogják s halk szóval elpanaszolják egymásnak, mitől nehéz anyyira a szívök.

— De miért való e sűrű titokzat? — kérdezte az ősz Keczer.

Szepessy Pál válaszolt:

— Nagy oka van ennek, barátom András. Mert életben van még Báthory Zsófia fejedelem-asszony, ez elvakult némbor, Thököli öcsém viszont az új hit vallója...

Nagy hallgatás lett a felelet. Szepessy Pál rút gondok közt beszélt tovább:

— Hallgass ide, barátom András!

S kifejtette Keczer András előtt, hogy kezd

már nem bízni Thökölben sem. A vezérlő kés-
márki gróf, noha száműzetésben nőtt daliává,
ifjú kora miatt nem rendelkezik még megfelelő
tapasztalatokkal s a bécsi udvar könnyűszerrel
vezetheti az orránál mindaddig, míg csak min-
den hadait át nem hozta Felső-Magyarországra
s akkor meg fogja semmisíteni a fölkelőket. Am
— éppen az új vezér ifjonti korát tekintve —
az sem tartozik a lehetetlenségek közé, hogy Thö-
köli, csakhogy megkaphassa Zrínyi Ilona kezét,
föltétel nélkül lerakja a fegyvert, áldozatul dob-
ván oda a nemzet ügyét. Mert csélcsap hajlan-
dóságokat figyelt meg nála a vén Szepessy Pál,
akinek semmi körülmény sem kerülte el sas-
szemét. Sőt! Az ordasok lengőszakállú vezére
annyira ment súlyos gyanúsításaiban, hogy föl-
tette Thököliről: még pápista hitre is áttér eset-
leg, csak övé lehessen a nagy Zrínyi Péter
leánya. Kietlen kedvében olyat mordult, akár
a medve:

— Nem ajánlatos szerelmes szívvel szállni
hadakozásba... Deha az én fiatal grófi öcsém
eldobná egyszer a kardját, azt mondom én te-
neked, régi barátom, András, hogy a tulajdon
kardommal fogom őt kettészelni!... Halál a nemzet
árulóira!

Az ősz Keczer András csitítgatni próbálta -
Szepessy Pál barátját. Mert a vén bujdosó
riasztó gyanakvása őt-magát is megdöbbsentette.
Az ordasok régi vezére különben hamarosan for-
dított egyet görnyesztő búján, mert észrevette
Keczer Gábort. Felállt, a fiatal lázadó vállára
tette széles két tenyerét s így szólt hozzá, némi-
leg enyhültebb lélekkel:

— Aztán lakat legyen a szádon, kedves egy
öcsém!

— Tudom, bátyámuram, — válaszolt illem-
tudón Keczer Gábor.

A gondoktól gyötört Szepessy Pál folytatta:

— Eljövendő héten a táborba érkezik az én Pál fiam is, akit hadbaszólítottam Erdélyből. Mert hamarosan szükségünk lesz az összes kardforgató legényekre ... Hiszem, hogy jópajtások lesztek!

— Már jópajtások vagyunk, bátyámuram.

Szepessy Pálnak leesett a hangja:

— Azért mondom, mert teméntelen víz fog még elfolyni a Sajón, amire ifjú hitvesedhez térsz meg egyszer te is, kedves egy öcsém. Mi, öregek kimúlunk addig s ne felejtsd el, hogy akkor tereád meg Pál fiamra maradnak örökségül csorba kardjaink... Egyebet úgysem hagyhatunk magunk után.

Így beszélt e napon Szendrő vára alatt felütött sátrában a csatákba-vénült vezér. Mintha megérezte volna, hogy rövidesen búratermett idők fognak elkövetkezni mindnyájukra. Súlyos aggodalmait azonban közölhette másokkal is, mert maga a fiatal grófi vezér is tudomást szerzett róluk. De nem neheztelt meg, ahelyett sokáig gondolkozott maga élé s végül ilyen szókra fakadt kísérete előtt:

— Nem csodálkozom Szepessy apánkon... Mert amióta bakó csapta el a fejét Nádasdynak, Zrínyinek és Frangepánnak, az ő vállaira rakodott minden gond a nemzetben ő tartotta már csak a lelket. Legközelebb megölelem őt, mintha az édes egy fia lennék s vele együtt azt kiáltom én is: halál a nemzet árulóira!

Pedig Szepessy Pált ezúttal sem csalta meg régi ösztöne.

Mert a bécsi udvarral húzvahalasztott alkudozások során hamarosan kiderült, hogy Lipót császár hajlandó a komoly békére és beleegyezését adja, hogy a lázadók huszonkétesztendő fővezetője hitvesévé tegye Zrínyi Ilonát, ha...

Ha a fiatal vezér áttér a császári hitre s elhagyja a luteránus vallást.

Thököli Imre válasza az volt erre, hogy nagy indulattal sújtott le tábori-asztalára:

— Nem!

De azért tündöközni kezdett. Nem a megadáson, nem a hitehagyáson: egészen más dolgok készítették fokozódó töprengésre. Igaz, hogy tűzbeborult egész testében, valahányszor az Ilona asszony nevét hallotta, mindazáltal egészen más körülmények miatt lett volna kész békülni a császárral. Mialatt ugyanis meztelen karddal állt ki a német ellen, a hátában pillanatig sem szűnt meg áskálódni hadadi Wesselényi Pál s a kopasz Teleki.

Fegyverszünet lett az alkudozások vége s Lipót császár Nagyszombat városába tanácskozásra hívta meg Thököli követeit. Ezek — biztosító-levéllel a tarsolyukban — meg is jelentek a tanácskozáson. De bár ne jelentek volna meg!

A követek az alkotmány teljes visszaállítását követelték mindenekelőtt, amire Caprara generális, császári főmegbízott, dölyfösen válaszolt:

—Előbb tegye le a fegyvert minden lázadó!

—Soha! — zendültek fel a követek.

A bujdosók megbízottai ingerülten tértek vissza a fiatal fővezér hadiszállására. Thököli, amikor értesült a császári udvar újabb fondorkodásáról, egészen magánkívül lett. Soha senki nem látta még ilyen felbőszültnek. Tombolt! És amidőn Szepessy Pál sietett hozzá, hogy csillapítgatni próbálja, alig tudott uralkodni magán:

— No, bátyám, most már azt mondom én is: halál reá, aki meg tudna feledkezni egyszer rongyolt hazánkról!

S ugyanakkor kiadta parancsait:

— Fegyverbe minden katona: Petneházy Dá-

vid ezere, Petrőczy és Ubrisi legényei, Majos Ferenc talpasai, Tulok György mezítlábasai, Dúló György és Dúló Gergely bocskorosai, Wesselényi Pál tótjai s Szepessy Pál rusnyák és borsodi dandárja!

A hadparancsra dühtől-reszketve kiáltottak fel az összes ordasok:

— Vivát Emericus Thököli!

És míg Kende Gábor magábaszállva kulcsolta össze a kezét, hogy talán mégis csak megsegíti az Isten ez-egyszer a szegény magyarokat, rezesorru Majos Ferenc sebhelyektől csúf arcát az égnek emelte s egy olyat sóhajtott, hogy szinte hörgött:

— Végre!... Végre!... .

S szörnyű indulattal vetették magukat a bujdosók a császári generálisokra s félig-éhenholt németjeikre.

Thököli mindenekelőtt száz pontban íratta össze a nemzet sérelmeit, melyeket a császár száz rendbeli gazságának nevezett el. A száz gazságot egy hétig nyomatta hihetetlen tömegben s akkor a mindenféle csatázó kurucok magukkal vitték és szórták szerte a száz gazságot a Hernád vizétől a Morva vízéig, meg a Babiaguráig. Sőt még a Babiagurán tul is.

S tüzbegyulladt ismét a szerencsétlen Felső-Magyarország!

Petrőczy s a mindig kedvetlen Ubrisi legényei, a Petneházy Dávid ezerébe való bujdosók, Majos Ferenc talpasai, Tulok György éhenkórászai, Dúló György és Dúló Gergely bocskorosai, Wesselényi pisze tótjai, Szepessy Pál borsodi és rusnyák fölkelői a Hernádtól a Garamig, sőt még azon túl kergették maguk előtt lihegve a lancknehteket, miközben a lovasok példátlan vakmerőséggel száguldozták be Morvát és Cseh-földet s tűz-tűz lobogott mindenfelé. S pernye-

tői kormos arccal s bús hevülettel csapkodott ezalatt Buga Jakab meg Zöld Demeter a kampós csákányával és a csaták özönében széles .térhelyet vágott maga körül a dugótermetű és cölöpláb u Tyukodi, csalmáját a fejebúbjára toszítván hetykén. És míg csorgott róla a verejték, az őt csodáló fölkelőharcosok gyönyörködve kiáltottak fel:

— Te vagy a legény, Tyukodi pajtás!

És míg a Hernád vizétől a Morva vizéig tűztengerben repkedett minden, e .tűztenger recességén is átvért a Tyukodi pajtás uszító táboridala, amelyet töröksípok rikoltoztak vadítón. Iszonyat volt! Iszonyat volt!

Aközben szemet szűrt, hogy a renyhe Kuczug Balázs messzire elkerüli a csatahelyeket. Kuczug Balázs, e mihaszna, azt cselekedte jelesül, hogy a csaták és ütközetek hátában vérbe mártott kendőt kötött a félszeme fölé s ferdérenyult képpel kesergett a még életben-maradt népeknek: adjanak neki egy falat kenyerei. S szemérmetlenül lódított hozzá.

Tyukodi pajtás embertelen tábori-éneke ittott fölverte már Bécs falait is. S a császár, akit rémület ejtett hatalmába, mikor az ordasok kegyetlen hadakozását vitték neki hírül,; ismételten békét akart Thökölivel mindenáron. Ezokból sebtében Sebestyén Endre választott-püspököt menesztette hozzá s a kuruc fővezér Eperjesen találkozott először a püspökkel. Ezúttal szerencsés volt a császár választása, mert Sebestyén püspököt kedvelték a bujdosók és sok bizalommal voltak eltelve irányában.

Ám annál inkább foghegyről bánt vele Thököli.

A fiatal késmárki gróf nyeregben érezte magát s hetykén üzent vissza a császárnak, akinek régóta nem hitte már egyetlen szavát is. Azt üzenté mindazáltal, hogy békét fog kötni, ha megkaphatja Zrínyi Ilona kezét s a Rákóczi- és Zrínyi-Ház összes várait és jószágait. Még meg is fenyegette a császárt, hogy ezúttal igen gondolja meg magát, mert az elkövetkezendő esztendőben a szultán kibontja a Próféta zászlaját s Bécs falai ellen indul.

Hideg őszbe ment át az idő ekkorára. S a hideg őszben Sebestyén püspök megegyeszer találkozott Thökölivel, ezúttal az ungi Kapóson. A püspök közölte vele, hogy a császár elfogadta összes föltételeit azzal a kikötéssel, hogy lépjen négyhónapi fegyverszünetre s hadait vonja ki a Szepességből.

A kuruckirály hajlott a szóra. Aláírta a fegyverszünetet s minden katonáját visszarendelte a Szepességből.

A vén Szepessy Pál, mikor értesült a dologról, tehetetlenségében a fejét kezdte öklözni. S ezzel a méreggel rontott be Thököli sátrába is:

— öcsém, grófi öcsém, soha ne higgy a ganaj németnek! Minek vetted ki a hadakat a Szepességből?

Ámde Thököli mosolyogva próbálta megnyugtatni:

— Szepessy Pál bátyám, még nem dugtam hüvelyébe kardomat!

Azonban ezúttal is mintha a sokeszű Szepessynek lett volna igaza. Mert telt-múlt az idő s császári részről hallgattak. Mindössze annyit hallottak a bujdosók, hogy Lipót országgyűlést készül összehívni. Mert az ő fülét is megütötte

immár a fenyegető értesülés, hogy a nagyvezér alattomban biztatja Thökölit.

...Azalatt rávirradt az 1680-ik esztendőre. Negyedik esztendejében nevelkedett ekkor a kis Rákóczi Ferenc.

XVI.

Unalmas huzalkodásban s mégis észvesztő sietséggel távozott el ez az esztendő. Mintha mindenki érezte volna, hogy nagy dolgokat készítenek elő valahol. Éreznie és hinnie kellett ezt mindenkinek, mert nem bírhatta már sokáig a megritkított nemzet.

Ugyanebben az esztendőben történt, hogy a bécsi császárnak olyan bizalmas dolgok estek tudomására nagy titkon, amelyek rémületbe ejtették őfelségét.

Khunitz Kristóf, a Portán mulató császári megbízott, sürgős és titkos figyelmeztetést küldött Lipót császárnak, hogy legyen résen minden ember, mert készülődik a nagyvezér. Egy idő óta suttyomban erősítéseket küld az erdélyi fejedelemnek s még-inkább a lázadóknak. Hihetőleg nincs messze az idő, mikor a drinápolyi mezőn kibontják a Próféta lobogóját s az Isten legyen akkor irgalmas minden kereszténynek Európában!

Mert holtbizonyos, hogy tűzbeborul egész Európa, kivéven a bujdosókat, akik — élükön az eretnek Thökölivel s az ugyancsak eretnek Szepessy Pállal — lihegve lesik a pillanatot, mikor a nagyvezér jeladására fékezhetetlen dühvel vethetik rá magukat a császári csapatokra, hogy egy utolsó megütközésben a másvilágra csapják át az összes német generálisokat és nyomorult lancknehtjeikét.

A nagyvezér mozgólódása fölötté megdob-

bentette a császárt, mert látta most már, hogy — mindennemű béke ellenére is — háborúra készülnek Konstantinápolyban. S ez a komoly jeladás volt az oka, hogy a császár, aki nagy-gondolkodóba esett, szívéből szeretett volna már megbékélni Szepessy Pál szegénylegényeivel, míg nem késő! Ezokból Pozsonyba küldte alá három megbízottját, hogy tanácskozáni ott a magyar urakkal, egyengessék az útját egy legközelebb összehívandó országgyűlésnek, melyen a király békülékeny jobbát nyújtáná a fölkelőknek s végül nyugalmat találna a sokat szenvedett ország. Erre a tanácskozásra külön staféta vitte a meghívó-levelet Thökölinek is, akit ekkor már fejedelmüknek néztek a fölzendült magyarok. Thököli azonban nem mozdult, ahelyett kardján tartotta a kezét. Góg is, hiúság is dolgozott benne, azonfelül meg nála volt a nagyvezér levele, hogy minden pillanatban álljon csatára-készen.

De más, oka is volt, hogy eszeágába sem jutott a kuruckirálynak Pozsonyba indulni: egyetlen szavát nem hitte el a németnek. Ráadásul meg, ha végighordozta tekintetét a tébolyba-üldözött nemzeten, kellett, hogy keze markolásra roppanjon kardja markolatán.

Hiszen nem lehetett tudni, van-e még egyáltalán magyar nemzet!

Valahányszor meghordozta bús szemeit az északi országrészekben Thököli Imre, kétségbe-esés rázta meg minden tagjában. A városok túlnyomó hányada kirabolva, a lakosság nyomorult szégyenben s alig akadt falu, amelyet fel ne pörkölték volna a császáriak. Csak valahol az ország legészakibb határkarimája körül tartózkodott még viskóiban a nép. Egyéb tájakon sűrű erdőkbe, kősziklák közé, ingoványok megközelíthetetlen részeibe bújtak meg a szerencsétlen

emberek, akik gyökereken tengődtek, téli hófúvások idején meg kétségbeesve viaskodtak faggyal, éhínséggel meg a vadállatokkal. De csak a nők, a gyerekek meg az aggastyánok rejtőztek a vadonban, mert a férfiak és a legények, akik érezték még némi erőt a karjaikban, egytől-egyig a Szepessy Pál ócska zászlai alá álltak be. Különösen azóta, hogy felvillant a Thököli kardja is. S a kuruckirály, még ha akart volna is, sem mehetett volna alá Pozsonyba, mert az oldalán ott állt lankadatlanul a vén Szepessy Pál, akinek, valahányszor a német nevét hallotta, méreg kezdte rágni a lilavörös torkát s olyankor csaknem önkívületben kiáltott fel:

—Öcsém, grófi öcsém, ne higj a beste fajzatnak!

—Tudom, bátyámuram, tudom, — nyugtatta meg minden alkalommal a kuruckirály, akit gyermekemlékezete óta sok düh fűtött a császár ellen.

Szepessy Pál ilyen alkalommal sohasem szűnt meg felkiáltani, a maga és mások biztatására:

— Hitemre mondom néked, grófi öcsém, ha, lomba rakjuk mi még a németek dögtesteit, tüzet gyújtunk a bűdösök alá s e máglyák fényénél üljük meg a torát minden jöttment pusztulásának s iszunk majd feneketlen áldomást a győzelemre! Vivát ez a romlott kis Magyarország, grófi öcsém!

— Vivát Szepessy Pál! — mondta rá el-tompult hangon és szomorú szemmel Thököli.

Jól tudta mindezt Lipót császár s érezte, hogy minden haszontalanul elfecsérelt nap növekvő veszedelmet jelent reá és tartományaira. Ezért sürgette az országgyűlést. De nagy időnek kellett elmúlnia még, mire a hazafiak gondoktól-terhelt homlokkal össze tudtak ülni Pozsony koronázó városában. Csak az elkövetkezett esz-

tendő május havának folyamán gyülekeztek föl, amikor is a hó huszonkettedik napján maga Lipót császár is megjelent az országgyűlés színhelyén. Bár ne siettek volna olyan nagyon! Mert a nádori széket alighogy betöltötték volna, felállt a gyűlésben Izdenczy Márton, a bujdosórendek követe s felolvasta az ordasoknak Kapóson kelt üzenetét, mely nyershangu nyilatkozat éle egyenesen a császár ellen volt fordítva. Robbanó hatása volt az üzenetnek s nem csoda ezokból, ha a császár hívei visszautasították a tiszteetlen hangot. A válaszon nagyot nevetett Thököli! Mert a kuruckirályt akkor már biztosította a budai basa, hogy a szultán a kaffanja alá fogadja úgy őt, mint az összes bujdosókat s ugyanakkor megnyugtatta afelől is, hogy úgy ő, mint a váradi basa, azonfelül Apaffy fejedelem, a moldvai és havasalföldi vajdák kemény utasítást kaptak a nagyvezértől: minden erejükkel támogassák Thökölit, mihelyt utoljára indul meg a császár ellen, hogy lova alá taposson minden zsoldost és egyéb idegent.

És noha a bujdosók komisz üzenete volt az oka minden eredménytelenségnek, Thököli mégis úgy tett, mintha őt bántották volna meg. Ezokból duzzogást tettetett. Mindenekelőtt megüzente Caprarának, hogy mihelyt lejár a fegyverszünet utolsó napja is, kénytelen lesz újból kardhoz nyúlni, ugyanakkor pedig neheztelő levelet irt az új nádornak, mely szemrehányásokkal volt telistele. Kezdődött ez a levél így:

»Nem vártuk volna, hogy Kegyelmetek mostani gyűlésökben félretévén a békéltetésre valló jámbor szándékot, a mi nagy rövidségünkre rút fondorlattal máris hozzáfogjanak szerződéseink és szabadságaink haszontalan felforgatásához. Ebből tapasztalnunk kell ismét, hogy Nagyságtok a bujdosók izenetében foglalt egyszerű kívána-

tainknak meg nem felelvén, turbulens lélekkel bennünket magyar hazafiaknak el nem ismernek. Ezért ki kell vonnunk megfent kardunkat! A vallás súlyos ügyét is, melynek elegyengetésétől függ kiváltképpen nyomorult kis hazánk sorsa, ahelyett, hogy — okleveleink értelme szerint — a császárral együtt tisztaszándékú színt vallván, a dolgoknak rendjében elintézték volna, azt félrehelyezvén, a mi megegyezésünk nélkül jártak el... Ki kell vonnom tehát éles szablyámat, ezt tapasztalom újból...«

S folytatódott a levél:

»Holott egyszerű izenetünkben nyilván óhajtottuk, miszerint lelki és testi szabadságaink dolga a mi helyeslésünk útján igazíttatnék el. Mi tehát ennekokából Kegyelmetek és nagyságtok törvényt meggázoló szándékait nem helyeselvén, ahhoz nem járulhatunk. Bizony mondom én Kegyelmeteknek és Nagyságtoknak: fegyvernek kell itten igazságot tenni!«

Voltak még egyéb részei is a nádorhoz intézett levélnek, amelyekben is Thököli kószahitűnek állította lenni a császárt s küldött néhány csipős megjegyzést a nádor címére is.

Kevéssel a kuruckirály levelére az ország evangélikus rendői feliratot intéztek Lipót császárhoz. Feliratuk nem volt egyéb, mint egyes katolikus papok ellenükben elkövetett súlyos gravámenjeinek elősorolása.

Erre a felíratra megmozdultak az ország katolikus rendői is. És volt mit hallaniok az evangélikusoknak!

Kezdték a három kassai jezsuita mártíriumán, még Bethlen Gábor táborjárása idejéből, mikor az elméjükben megbillant, veszett kálvinisták minden ok nélkül, irtóztató kínok között végezték ki Körösi István, Pongrácz István és Grodziecki Menyhért jámboréletű atyákat,

akiknek kínhalála megdöbbsentette akkor a mérsékeltabb elméjű protestánsokat is. S ami azóta történt, az a katolikus hívőknek s az egyedül üdvözítő Keresztény Anyaszentegyháznak végelelathatatlan megcsúfolása volt... A katolikus papokat meztelenül forgatták meg a csalánban avagy fejjel lefelé függesztették fel a fára, miközben tüzet gyújtottak alájok, a hívőket pedig, különösen ha kitartottak az uralkodóház mellett, sorbakarózták.

És mialatt a császár és tanácsosai nem tudták, mitévők legyenek katolikusok és luteráirusok szörnyű vádaskodásával, mert érezték, hogy mindkét fél rendjeinek van némelyes igaza, váratlanul nagy esemény ejtette rémületbe a császárt, minisztereit és összes tanácsadóit.

Mert meglepetésszerűen kisuhant hüvelyéből a Thököli Imre meg a Szepessy Pál kardja s magasba villant mind a két kard. És e villanás nyomán a Partiumtól a Szepességig megzördültek a zendülők kardjai. Most már harmincezer ordas csattogtatta a fegyvereit.

S Thököli Imre és Szepessy Pál oldalán megindultak az összes vezérek és kapitányok: Petrőczy István, a kuruckirály baljós-szerencsés nagybátyja, úgyszintén örök társa a bujdosásban, Übrisi vezér, ott lógatta magát a lován rezesórru Majos Ferenc, aztán Dúló György és Dúló Gergely, nem hiányzott a szőke Kende Gábor, az ősz Keczer András a fiával s kikopott lován Ott düllöngött az átkozott hirű és dülledthomlokú Tulok György kapitány, amint borús elszánt-sággal rikkantott olykor egyet:

— Most oszt vért iszunk megint!

S utánok harmincezer fölkelő árasztotta el az erdők széleit meg a nyári mezőket. Apaffy fejedelem hadai azalatt Debrecen irányába siettek éjt-napot lihegvén, hogy idejében jelentkez-

hessenek a kuruckiráiy kardja alá, mert így parancsolta meg a nagyvezér. De megindult kontyosaival a váradi basa is Thököli után.

S ez az értesülés volt az, amelytől holt-sáppadt lett a császár. Mert nem lehetett kétség immár, hogy Drinápoly körül rövidesen ki fogják bontani a Próféta lobogóját.

Ugyanakkor pedig megzendültek a legfék-
ielenebb táborirdalok. Ám valamennyi táboridalt
tulvadított a Tyukodi éneke, amelyet töröksipo-
sok és dudások rikoltoztak mindenfelé, hogy
beleborzongott, aki hallotta egyszer:

*Úgy igyál bort, hogyha hallod az trombitákat,
Vért ihassál s német testből rakj garmadákat!*

S kitörtek újból a csaták és ütközetek na-
gyobb dühvel, mint valaha is, ámde Lipót csá-
szárnak volt gondja reá újból, hogy megállítsa
Thökölit. Mivel maga is újból háborúba sodró-
dott a francia királlyal s a kegyetlen fölkelők-
kel szemben képtelen volt hatezer katonánál töb-
bet kiállítani, arra gondolt, hogy minden körül-
mények között őszinte békejobbot nyújt a kuruc-
királynak. Ez esztendőnek őszén az történt tehát,
hogy Saponora Fülöp kassai kapitány meglepetés-
szerűen Thökölinél termett, mint császári béke-
követ s paroláját adta a szerelmes fővezérnek,
hogy ura és parancsolója beleegyezik mindenbe:
Thököli vegye feleségül Zrinyi Ilonát, amit annál
könnyebben megtehetett, mert Báthory Zsófia
fejedelemasszony akkor már nem volt az élők
sorában. Kevéssel reá megjelent Thökölinél Cap-
rara generális, hogy újabb fegyverszünetet kös-
sön vele s ő is megismételte a császár ígéreteit.

Szepessy Pál, mihelyt tudomására esett a
sűrű követjárás, nyomban Thökölihez sietett s
így szólította meg, teméntelen harag között:

— Öcsém, grófi öcsém, azt mondom én te-neked, légy nagy vigyázással, miként a daru: mert piszkos becsapásod készül itten! Hiszen igaz, hogy Ilona asszony a nagy Zrínyi Péter leánya s a még nagyobb Zrínyi Miklósnak hugocskája, ám ha egy szoknya miatt hüvelyébe dugnád fölkelői kardodat, megesküdtem reá, grófi öcsém, hogy ezzel a tulajdon kardommal foglak megölni!

A fiatal fölkelővezér azonban ahelyett, hogy meglepődött volna, mélyen elgondolkozva így felelt az öreg lázadónak:

—Mást mondok én, bátyámuram, mivelhogy némely dolgok miatt napok óta nem alhatom. Ilona asszony felől békén pipálhat mindenki: soha ő kardomat le nem fogja, kinoz ellenben a gond, hogy a császár valóban piszkos becsapásomra készülődik...

—Úgy van, grófi öcsém, ez az igazság! — emelte föl seprűszemöldökét Szepessy Pál.

Thököli eltűnődözve beszélt:

— Gyötör a gond, hogy a császár ezzel az engedékenységgel csak még nagyobb viszálykodást akar támasztani köztem és a vén Teleki között. Mertha egyszer a feleségem lenne Ilona asszony, Teleki ezt soha meg nem bocsátaná nekem a kopasz fejével, hiszen elvált asszony-leányát hagytam oda. És egyéb számításai is vannak a császárnak...

Itt közbekiáltott Szepessy Pál, aki alig tudta tartóztatni ki-kirobbanó indulatját:

— Tudom! Tudom!... A császár, akinek köpök a nevére is, bizton reméli, hogyha a hitveseddé válik Ilona asszony, temagad a meleg kuckóba vonulsz vissza... öcsém, grófi öcsém, — s itt már remegni kezdett lúgszínű szakállá, — vigyázz, nagyon vigyázz! Mert a markomban tartom csorba kardomat!

Thököli hallgatott. Nagy oka volt erre a hallgatásra.

Mert most már halálos elszántság töltötte el, ezt azonban nem árulta el még a haldokló ország legnagyobb zendülőjének, Szepessy Pálnak sem. Alkudozni akart a császárral, de csupán azért, hogy azalatt véd- és dacszövetségre léphessen a nagyvezérrel s akkor az összes hadakkal lecsap a császárra.

A terv nem ezen a napon fordult meg benne először.

Már Saponorát is békülékeny üzenettel küldte vissza a császárhoz s ebben az üzenetben sok volt az őszinteségből. Mert kilenc esztendeje múlt már, hogy táborba szálltak a fölkelők és sok-sok öreg katona vágyott hazafelé. Az üzenet lényege az volt, hogy a fölkelővezér kész meghódolni összes kurucaival, ha a császár visszaadatja a protestánsok minden javait, ő maga pedig, — mint »Magyarország e részeinek ura« — megkapja a tizenhárom északkeleti vármegyét. Hatheti időt kötött ki a válaszra.

Választ azonban egyáltalán nem kapott a császártól.

Előre sejtette ezt a kuruckirály s ez okból a császárhoz menesztett üzenettel egyidőben hosszú útra kelt Radics Endre, Tunyogi Sámuel és Géczy István. Követségbe indultak a Portára, hogy megállapodjanak a nagyvezérrel a végső szerződésben. Kunitz, a Portánál rezideáló császári megbízott tüstént futárt küldött Bécsbe, hogy most az egyszer nagy a baj! Fejhezkaptak erre az udvarban is: Lipót császár még azon a héten Saponorát és Sebestyén püspököt menesztette Thökölihez. Ám ezúttal a fiatal késmárki gróf volt az, aki orrúknál fogva vezette a császári követeket. Mert színleg belement mindenbe, ámde alig távozott tőle Sapo-

nora és Sebestyén püspök, ő maga Budavárban termett s Ibrahim basával, aki ekkor már megkapta a nagyvezér parancsát, megkötötte a szövetséget. E szövetség pontjai a szultán nevében biztosították Thökölit, hogy legközelebb Felső-Magyarország fejedelmévé kiáltják ki s a magyarok és horvátok megtartatnak minden szabadságukban. És ha csak a hajukszála görbülne is meg, a szultán nyomban háborút indít a bécsi császár ellen.

Erről a szövetségről azonban egyelőre semmit sem tudott Lipót császár, sem környezete.

Így történt, hogy az 1681 -ik esztendő június havának közepén fényes kíséretével Munkács várába lovagolt fel Thököli és soha nem látott pompa között megülte menyegzőjét a szépséges Zrínyi Ilonával, aki soha nem feledhette atyjának, a magyar Ákhillesnek és nagybátyjának, a fiatal Frangepánnak szörnyhalálát. És nem feledhette, hogy a kursaneci sűrűségben nem vadkan ölte meg másik nagybátyját, a magyar Hektort, hanem császári bérencek puskázták le. Gyakran tűnődözött azon is, miért kellett apósának ellenséges lovak patáitól széttapppsva múlni ki a fenesi síkon és nem hitte, soha nem hitte, hogy első urát nem a németek mérgezték meg s kellett elhunynia ezért ifjú férfikorában.

Most már ő biztatta újdonsült második férjét, hogy ne legyen irgalom a szívében, hanem koncoltassa halomba a németek cinkosait...

De kellett is biztatás Thökölinek!

Mindenekelőtt a munkácsi sziklafészekbehor-datta fel összes vagyonát s a Rákóczi-ház minden kincseit, aztán felmondta Lipót császárnak a fegyverszünetet, még abban a hónapban fölkelésbe parancsolta az összes vármegyéket, karóbahúzással fenyegetvén meg mindenkit, aki nem

engedelmeskednék s ugyanakkor a harangodi táborba doboltatott gyülekezőt valamennyi ordasnak.

S a Partiumtól az árvái várig zörögni kezdtek ismét a kardok. És ebben az időtájban többen látták az engesztelhetetlen Szepessy Pált, amint örömkönnyei a szakállába hulltak, majd fölvetvén szemeit az égre, összekulcsolta kardforgatástól kerges két tenyerét:

— Mária-Anyám, csakhogy ezt is megérhettem egyszer!

S kiűjultak a csaták és ütközetek, dühöngő indulattal mindkét részről s Tokaj várától a morva szélekig véresre gyulladtak ki ismét a nyári éjszakák. Petneházy Dávid talpasai — Ibrahim basa kontyosaival együtt — szörnyű tusa után bevették Kassa fellegrvárát, utána a várost is és nem volt irgalom egyetlen németnek is. A tüzek kísérteti fényében ott legénykedett és fujt lihegve Tyukodi pajtás a tetem-németek, vallonok és dánok hasába, hogy puffogva gömbörödték... Azalatt vezérek és kapitányok, névszerinti Petrőczy István, a búsképű Ubrisi, Tulok György a dülledt homlokával s ferdére sebesült képével, a két Dúló, aztán rezesorrú Majos Ferenc, úgyszintén a szőke Kende Gábor és a másik Gábor: a fiatal Keczer, megmászatták Tokaj, Szendrő, Szepesvár, Eperjes és Lőcse falait, miközben Tulok György, kinek átkozott hire eljutott már ekkor a császári generálisok fülébe is, az örömtől rikoltozva csapkodta a saját fejét:

— Megforgatni a szablyát minden németnek bendőjében!

Véres és diadaloktól zengő hadjárat volt ez: dobok peregtek a fölkelők nyomában, kürtök harsantak s tárogatók jajgatásától vertek visszhangot az erdők szélei és a tágas mezők. Teljes fényében állt a kurucvilág!

Észak-Magyarország keleti felében csak az erős Fülel vára tartotta még magát. Meg kellett rohanni hát Füleket!

Szeptemberi színe volt már a mennyboltnak, amikor vagy húszezer bujdosó sereglett össze Fülel alatt s oldalukban ott gyülekeztek a budai basa kontyosai is. Sok[^]ezeren.

Csakhogy kemény császári kapitány védte a várat: a törökverő Koháry István. A felszólításra, hogy adja meg magát, a gőgös és császári urához haláláig hű Koháry olyan komisszást üzent vissza, hogy felszisszent reá Thököli, aki maga is Fülel alá érkezett s hátratántorodott tőle a basa.

Thököli és a basa nyomban doboltatott, mialatt támadásra rikoltotak a kürtök. S húszezer ordas és vagy tízezer janicsár zúdult rá a falakra. De Koháry bevert fejfel kergette őket maga előtt.

Jött hát az ostrom!

Feldörögtek az ágyuk s akkora tüzesbombák hulltak alá a városra és a várra, mintha vészínű tűzgömbök durrogtak volna mindenfelé s az ágyudörgéstől olyan füst setétítette el a levegőget, hogy nem látták egymást ordasok és janicsárok. Kilenc egész napon át rengett a föld, rengett a menybolt s a bástyák nagy durranással omlottak alá, magukkal temetve mindenkit. Másfélezer kuruc feküdt már holtan s csaknem ötezer kontyos szállt föl Mohamedhez, de sem a bujdosók, sem a janicsárok nem bírtak boldogulni Koháryval, hiába csikorgatták a fogaikat. Éjjel-nappal robbantak a gránátok, egyszer csak égnek repült iszonyú zúgással a löportorony s a torony köveivel és gerendáival együtt a felhők közé kalimpált szétszaggyatott testrészekkel nyolcszáz benyomult török. De mégsem adta meg magát Koháry! Lángözönben recsegett már az

egész város, tűzben tombolt minden ház, égett a ferenciek kolostora, égett a katolikus és református torony, amikor a félig-tébolyult vár-védők feladták a rombadült falakat, ámbár Koháry — veszett dühében — akkor is karddal vágta őket.

Mikor a kemény katonát Thököli elé vezették, a kuruckirály alig tudta fékezni magát:

— Mért nem adtad meg magadat nekünk, magyaroknak, ha magyar embernek vallođ magad?

Koháry vakmerően vágott vissza:

— Mert megesküdtem az én császári uramnak.

— Hallgass, kutya! — ordított rá a kuruckirály vörösregyúlva.

Ugyanakkor lovasai felé kiáltott:

— Vigyétek Regéc várába!

Regéc vára mély börtönében sínylődött attól-fogva a kemény császári katona és ha elunta magát olykor, rabdalokat énekelgetett magának, búsan zöngetve lantját. S ilyen esetben megenyhült valamit.

Hat nappal Fülel elfoglalása után a táborba-érkezett Ibrahim vezér, Felső-Magyarország királyává kiáltotta ki Thökölit. Ugyanakkor kihirdette a Portáról nemrég aláküldött athanámét s kevéssel reá a kuruckirály megkapta a királyi hatalom jelvényeit: a köntöst, a kardot, a zászlót, a botot és a koronát... Minden jelvényt más-más basa nyújtott át neki, dicsőítvén az ő nagyságát ...

Olyan diadalüvöltésben törtek ki ekkor az ordasok, hogy megrázta a mennyboltot.

Szepessy Pál kókadt nyakkal nézte végig a ceremóniát. Jobbja felől ott ült a lován Pál fia, balja felől ott ült Keczer Gábor s ellenség vére látszott mindkét fiatal zendülön. Szepessy Pál már olyan volt a tüzek kormaitól, mint az ördög.

Ősz lett megint. A kilencedik ős, mióta a Partium felől először villantak meg a Szepessy Pálék kardjai.

E kilenc esztendő folyamán sírjaikba tértek meg az öregek, köztük a kopasz Szuhay Mátyás is és új fiatalok öltöztek fegyverbe. A Beszki-dek alatt annyi egér bujt ki a földből ebben az esztendőben, hogy minden rozst elpusztítottak s a tótok meg a rusnyákok fakéregből örölt lisz-ten tengették nyomorult napjaikat.

Ugyanakkor pedig a firmamentum legte-
jére kezdett felsiklani a Thököli csillaga.

Diadalmi hírek érkeztek mindenfelől s ezek a hírek ujjongásra fakasztották a gerlai csön-des fészek lakóit is.

Az ős Keczer András ekkor már, nehéz bucsut vévén Thököli királytól, meg régi ba-rátjától, Szepessy Páltól, szögre akasztotta kard-ját s észrevétlenül eperjesi házában vonult meg beteges hitvesével együtt. Násztársa, az öreg, de azért virgonc Rauscher is ott volt a közelé-ben s kettesben többször próbálták kihüvelyezni, mit hoz majd a jövő? De nem tudtak előre-látni egyetlen lépést is.

Huszonhatodik esztendejében járt ekkor Ke-czer Gábor hitvese, a kis Rauscher Edit s hét-esztendősi fiacskájával sokszor megállt a gyü-mölcsöskert végében, a szilvafácskák alatt, a Tapoly-patak szélén és mert századszor is hiába nézett el sokáig a Bártfa városának vezető fehér útra, két karját fájdalmas vágyakozással tárta ki a messzeségnek és mikor sénkisem látta, könnybefult szemmel ismételte maga elé:

— Uram... Én édesuram...

Keczer Gábor és lovasesapata azonban még mindig nem mutatkozott Bártfa felől.

Az aggodalomra egyéb oka is volt a fiatal-asszonynak.

Hírek jöttek hozzá, hogy a fölkelők ismét elesípték Tábori Erzsókot, a császáriak legveszélyesebb spionját s hajánál fogva hurcolták éppen Keczer Gábor elé. Keczer Gábor megkorbácsoltatta volna a kémnőt, ha igaz. Bizonyosat senkisésem tudott akkora messzeségből. Ámde állították sokan, hogy a hírhedt-szép Tábori Erzsók éjjel kicsúszott valahogy a kurucok markából, menekülő-útjában megfordult s apró öklét megrázta abba az irányba, amerre Keczer Gábort sejtette:

— Megállj, ezért még számolunk egyszer!

Ezek a mendemondák rémülettel töltötték el a kis Rauscher Editet, mert olyan sejtelmek kínozták, hogy Tábori Erzsók egyszer még szörnyű szerencsétlenségbe dönti a Keczer- és Rauscher-családot.

De minden időelőtti aggodalmat elsöpörtek azok a hírek, melyek a kuruckirályról érkeztek idáig, aki mögött féltelen fringijával szakadatlanul ottjárt a csatákba-vénült Szepešsy Pál.

Amikor Ibrahim basa és Thököli Fülek várát is megvette volna véres csatán, a Partiumtól a bányavárosokig megkönnyebbült lélekkel sóhajtott fel mindenki. Mert hinni kezdték már, hogy valósággá válik végül a Tyukodi pajtás lelketlen táboridalának minden fenyegetőzése.

Pedig Fülek várának falai tövében csúf zenebona tört ki ezalatt.

Mert miközben Apaffy fejedelem és Teleki Mihály segédhada is táborba szállott a vár alá, az erdélyi kancellár gonosz praktikára adta magát. Gyűlölván Thökölit, amiért oly szégyenben hagyta asszonyleányát, rá akarta venni Ibrahim vezért, üttesse le a kuruckirály fejét! Mert meglassa Ibrahim, hogy Thököli előbb-utóbb össze-

állván a némettel, a szultán ellen fordul majd ez az állhatatlan ember. Ibrahim basa azt válaszolta, hogy az ő nyaka és a Thökölié egy! Teleki ekkor újabb lépésre gondolt s egy Mujkó nevű renegáttal akarta eltétni láb alól a kuruckirályt... A renegát azonban, miután előbb fölvette Telekitől az aranyakat, mindent felfedett Thököli előtt. A kuruckirály ekkor magából-kikelve sietett át az ördögi gondolatú kancellár sátorába, ott — többek jelenlétében — meg-
rázta feléje csillagos buzogányátsszinte üvöltött:

— Hallod-é, Teleki! Azt mondom én tened, sok komisz praktikát üztél mindig ellenemben, de vigyázz, ki ne kaphassalak a fejedelem sátra mellől, mert bizonynyal mondom neked: több kenyeret nem eszel!

A kancellár halálszinre válva hallgatott, a kuruckirály pedig egyet fujt, miközben buzogányát másodszor is rázni kezdte esküdt ellenségére:

— Hallod-é, Teleki, most is kezemben volnál s ha nem nézném a méltóságos fejedelmet, akit atyám helyett atyámnak tartok, ezzel a buzogánnyal törném össze undok fejedet!

Hanem erre már felbőszült Ibrahim vezér is. A ravasz Teleki fejét követelte Apaffytól, mire a fejedelem többszáz aranyat küldött Ibrahimnak. A vezér nyomban lecsillapult, sőt annyira ment az előzékenységben: rábólintott, hogy Erdély fejedelme és kancellárja néhány ezer főnyi hadával hazamehet. Sok hasznukat úgysem látta, miután a velök-együtt kijött bujdosók már előbb egytől-egyig Thökölihez és Szepessy Pálhoz álltak át.

Az erdélyiek hazatakarodtak tehát.

A háború pedig még nagyobb dühöngéssel tört ki. Már-már a firmamentumom állt ekkor a kuruckirály csillaga.

A fölkelők minden ponton előnyomultak s csaknem érintették a cseh-morva végeket. Várak hulltak ölükbe, szinte kardcsapás nélkül s a bányavárosok is meghódolván, az ott zsákmányolt teméntelen aranyból a maga képére veretett pénzt a kuruckirály. Volt pedig e pénznek körirata: »Pro Deo et Patria!«

A kardrazendült fölkelők soha nem hitt győzelmei megrémítették Lipót császárt és — miközben haldokolni kezdett az 1682-ik esztendő is — Eszterházy nádor könyörögve kérte az uralkodót: béküljön meg akármi áron is Thököli-vel, mertha késlekedni talál tovább is, a szultán összes hadai körülöznlik majd Bécs falait. Legkésőbb az elkövetkezendő esztendőben.

Ugyanakkor téli szállást rendelt el Thököli s az 1683-ik esztendő első hónapja országgyűlést hirdetett Kassa városába. Az országgyűlésre nem csupán saját híveit hívta meg, hanem meghívókat küldetett Lipót császár embereinek is. És nem kevés csodálkozására a császár nemcsak megengedte híveinek, hogy elmehetnek a gyűlésbe, hanem a maga képének viselésére elküldte oda Hoffmann táborkari-hadügyészét is.

Az országgyűlés kihirdetése azonban nem igen volt ínyére a bujdosó vezéreknek, mivel csak huzavonát láttak a haszontalan tanácskozásokban. A lengőszakállú Szepessy Pál pedig a méregtől szinte robbant a kuruckirály előtt:

— Fejedelmi öcsém! Kardnak kell itten igazságot tenni a német számtalan kurválkodásáért! Thököli mindazonáltal reménykedett.

Remélte, hogy a magyar urakat meg tudja békíteni végül a török szövetséggel. De a császár is számított. Lipót császár hitte ugyanis, hogy Thökölit ki tudja rántani a nagyvezér mellől.

Egyik számítás sem sikerült.

Thököli nem volt megalégedve a rendek

magatartásával, ugyanakkor pedig nem-egyszer remegett meg a gondolatra, hogy nagy hatalma miatt szemet vet reá a nagyvezér... Lipót hívei viszont váltig hangoztatták, hogy a török megfojt minden szabadságot, nincs egyéb választás tehát, mint a koronás király oldalára sietni minden magyarnak s közös erővel verni ki Budából a kontyosokat.

Szepessy Pált a táborban érte a császári megbízottak érvelgetésének hire. Nem szólt rá semmit, mindössze köpött egyet.

Hanem a körülmények várható kialakulása komoly töprengésekre készítette a kuruckirályt.

Latolgatni kezdte magában, hogyha erőszkolja a török szövetséget, Európa minden keresztény népei ellenefordulnak s itthon is rohamosan vész majd a népszerűsége. Ezokból új gyűlést hívott össze Tályára, ahol mindenekelőtt azt kérte a rendektől: ültessék lóra az egész nemességet s húszezer emberének szavazzanak meg kéthónapi eleséget. A rendek követelték erre, mutassa föl a szultántól nyert athnámét, nem dobta-e oda áldozatul a szerencsétlen ország szabadságának látszatát is? Thököli megtagadta ezt a követelést, mire a rendek az ország fölkelését tagadták meg.

Hanem erre már kitört a kuruckirály is. Soha még senki olyan felbőszültnek nem látta. És míg öklével az asztalra sújtott, fékevesztett indulattal kiabált:

— Tizenkét esztendeje vagyok már reménytelen bujdosásban! De fogadom az én Istenemre, hogyha valaki nem ül föl a nemesek közül és nem ad enni katonáimnak, fizetni fog nemcsak jószágával, hanem rühös életével is! Ura és fedelme vagyok a hazának s idegenek előtt való becsületesemet nem engedem! Kegyelmetek most már szétoszolhatnak, nincs többé semmi dolgunk

egymáshoz! Ezentúl nem kérek, hanem cselekszem: még e napon kiadom SZÍVÓS parancsaimat a biztosoknak! A többi már az ő dolguk léssen!

A kuruekirály ijesztő kitörése megdöbben-tette a követeket.

Egymásután járultak a fiatal fejedelem elé, bocsánatért esedeztek nála s fogadkoztak, hogy mindent készek megadni, amit csak kíván.

Ezalatt pedig olyan események játszódtak le a távoli Keleten, amelyek rövidesen a lélegzetét állították el Európa népeinek. Készülődni kezdett a szultán, hogy kevés időn belül kibontja a Próféta selyemzöld lobogóját. Ez pedig jel lett volna az Európa keresztény népeivel való végleges leszámolásra.

Ám ekkor, az 1682-ik esztendőnek végén Lipót császár és tanácsosai nem akartak hinni a szultán végső elszántságában.

Pedig Caprara tábornok, aki ebben az esztendőben, mint császári megbízott, a Portán mulatott, nem győzte riasztgatni eleget a csudvart. Szakadatlanul kongatta a vészharangot:

»Ha száz kezem volna és ha mind a száz kezem minden ujjával egy-egy levelet írhatnék naponta, mégis azt sürgetném mindig, hogy Felséges Uramnak nem marad egyéb választása, mint kardhoz nyúlni s megvédeni a monarchiát és az összes kereszténységet. Nincs kilátás a békére: Bécset készül megvívni a szultán.«

így virradt rá az új esztendőre, mikor a császár is fölocsudott végül s lélekszakadtan kötött szövetséget a bajor és szász fejedelemmel, a német birodalom frank és sváb kerületeivel és Szobieszky Jánossal, a törökverő lengyel királlyal. Százezer katona indult táborba a keresztény hit védelmére.

A firmamentumon állt ekkor Thököli csillaga!

Hanem a Drinápoly alól érkezett hírekre maga is elsáppadt. Érezte, hogy most dől el világok és népek sorsa s általa az ő szerencséje is. Hogy tehát megnyugtassa magamagát, haditanácsot hívott egybe Kassa alatt, a Bárcza irányába szélesedő táborban.

A még élő régi vezérek mind felgyűltek a haditanácsba, mely Thököli téres sátrában tartott meg.

Odakint tavaszodott már.

Március-eleji szél zsongott a Dargó irányából, a hólé elcsordogált immár, selyemzöld volt az új fű színe s keserű a szaga. Ettől a szagtól bódult lett a feje mindenkinek a táborban, ahol erre az időre legalább húszezer ordasa gyülekezett föl Szepessy Pálnak. Asszony után áhítozott a legtöbb ember. Hisz alig akadt fölkelő, aki tizenegy szilaj esztendő óta kétszer is megfordult volna odahaza.

A haditanács tagjai, vezérek és kapitányok, egymásután szállingóztak be. Amint együtt lettek volna mind s leültek volna ki széles hassal, ki ösztövérr fejjel hajolva maga elé, a fiatal kuruckirály így kezdte:

— Vitéz kapitányim, hadnagyim, vajdáim, kemény katona-barátim, akiknek kard övezi derekát, idehallgassatok!

Mély lélegzetet vett ekkor s tapasztalhatta mindenki, hogy feneketlen bú környékezi a daliás fejedelmet:

— Csak egynehány nap szükséges immár s Drinápoly alól megszámlálhatatlan vitézeivel megindul a hatalmas szultán, hogy kibontsa a Próféta zászlaját... Arról vagyon most a szó, ki ellen induljunk meg mink magunk?

Alig fejezhette be, amit mondani akart, mert

vezérek és kapitányok fuldokló méreggel kezdtek kiáltozni:

— Fegyverbe a német ellen!

Ahogy nagysokára lecsillapult volna a fegyverzörgés, Thököli folytatta:

— Mert a császár békét hirdet nekünk... Megkérlek azért titeket: kapitányim, hadnagyim, vajdáim s minden vezérlő katonatársaim: adjátok le voksotokat! Elsőnek adja le voksát Kende Gábor bátyámuram!

Az ungi hazájába sóvárgó; Kende Gábor felállt, köszörült valamit a torkán s beszélni kezdett:

— Megvallom, régi barátim, hogy mióta a németek dolgainak komisz állásáról hallok, gyakorta gondolkoztam magamban: mitévők lehetnénk? Mert keresztényi hitünk forog végveszelemben, hogy im megindulni készül a győzhetetlen szultán Drinápoly városa alól, de mégis azt javallom, minden mérgünkkel vessük magunkat a németre, ki átkozottul fojtogatja szegény nemzetünket. Nem szabad hinni a beste németnek: inkább Allah, mint a Wer da!

A szöke s vénsége okából tagjaiban immár megvékonyult Kende Gábor köszörülvén egyet a torkán, leült, a kuruckirály pedig látható megkönnyebbedéssel vetette barna szemeit rezesorrú Majos Ferencre:

— Másodiknak adja le voksát Majos Ferenc uram!

Majos Ferenc, a német elől tizenkét esztendeje bujdosó kapitány felzörrent ültéből s rezes orrát, melynek színe olyan volt, akár a szívárványé, meghordozta a sátorban és akkor a kardjára csapott:

— Engemet, talpasoknak kapitányát, tizenkét esztendőtlől fogvást szőrit Kobb Farkas, miként az ebet, mivelhogy e császári hiten lévő kurafi pátenseket küldözgetett szét ellenem, hogy

ibi-ubi megfogván engemet, fejfel alá kössenek fel egy faágra s szíjat hasítsanak a hátamból. Kobb generális, e piszok, seregeket küldött ellenem, melyek is fölverték utánam a sárosi, abauji, zempléni, ungi, beregi és ugocsaí erdőket. Ha tehátlan békét akarna most a bécsi császár, megmarkoljuk szabályaink markolatát s azt kiáltjuk vissza: nem hiszünk neked és fogadásodnak, te császár! Inkább pogány ebnek lenni, mint német láncot zörgetni!

Itt indulatosan kiáltottak fel kapitányok, hadnagyok, vajdák és egyéb kemény katonavezetők:

— Inkább pogány ebnek lenni, mint német láncot zörgetni!

Zajongás támadt nyomába, miután egyes kapitányok és hadnagyok szemei forogni kezdtek a fékezhetetlen érzéstől. Ámde Thököli mégis csak lecsendesítette valahogy a lelkek háborgását s így kezdte a szót:

— Keczer András urambátyám voksza következik!

Az ősz Keczer András alig néhány nappal előbb érkezett meg a táborba. Nem hadakozási szándékkal többet, csupán Gábor fia látogatására jött meg Eperjes városából, hogy híradással legyen övéiről a fiatal kapitánynak. Thököli haditanácsába is csak véletlenül sodródott bele, de ha már voksolásra hívták, megadta vokását. Nyugodt értelemmel szolt:

— Mióta a német alá kerültünk, szakadatlanul fogyatkozik híres kis nemzetünk. Kezdtük romlásunkat első Ferdinándnál s Leopoldus alatt alig van már magyar nemzet... Aki olvassa a régi könyveket, tudja, mint szeretett bennünket a német mindenkoron. Rudolfus országlása idején kellé veszni Erdélynek s azóta szünetlenül jár rajtunk és doboltat a nemzet rémülésére Básta, Wolkra, Strassoldo, Spankau, Kobb Farkas, Cap-

rara, Smitt és Spork generális meg az átkozott Karaffa!

S vén karjait széttárván Keczer András, emelt reszkető hangján:

— Az Isten verjen meg minden németet! Erre az átokra felugráltak helyeikről kapitányok, hadnagyok, vajdák és egyéb vezérek:

— Az Isten verje meg!

A délceg Petneházy Dávid következett volna mostan, mert az ő voksát kérte Thököli. Petneházy, akinek kötés vonult át a sebes homlokán, felállt és szólni kezdett:

— Kapitányok, hadnagyok, vajdák és egyéb katonatársak, mind vitézek! Ha elgondolom mostani állapotját a dolgoknak, azt látom csak, hogy harcpróba a mi igazi életünk... Ebben van a becsületünk, ezzel terjedett el külső nemzetekre is kemény hírünk-nevünk s ezzel végződik egykor katonakenyerünk is! A teljes Szentháromságu egy élő Isten úgy segítjen engemet, hogy némettel egyhelyben soha nem lakom, kihúzott kardomat vissza nem dugom s ha egymagamban is, de maradok fegyverben!

A haditanács tagjai, akik egyre ingerültebben kezdték magokat érezni, nagy indulattal kiáltottak reá:

— Mind maradunk fegyverben!

És míg Thökölinek megcsillant a szeme, hogy imé, nem csalódott egyetlen vezértársában is, Petneházy Dávid meggondolt értelemmel beszélt tovább:

— Magyar végházakba magyar vitéz kíváncsítatik és nem gémlábu német, akinek bendője korog mindég! Majd elűzzük egyszer a törököt is, de előbb a németet kell pörkölni, nyúzni, vágni és gyilkolni...!

Ekkor rekedt hangján a dülledthomlokú és átkozott Tulok György kapitány kiáltott közbe:

— Karózni kell itten!

Thököli — előlültében — egyszerre kacagni kezdett, visszafojtott kacagással, hogy rázkódni kezdett egész testében. Mert módfülött kedvelte Tulok Györgyöt, aki — mióta a németek markai közt szörnyhalállal múlt ki Pika Gáspár — a legkegyetlenebb karózó hírében állott s azonfelül tudta róla Thököli, hogy csaták végével nem átalott német vért inni fenékbemetszett túlkéből. És amint visszafogott erővel kezdett kacagni befelé a kuruckirály, a haditanács tagjai is kacagni kezdtek csöndesen. Kivéven Szepessy Pált, aki soha még nem mosolygott.

Sor jött volna aztán Petrőczy István, ő azonban nem tartózkodott a táborban, miután hitvesének, Révay Erzsébetnek látogatására indult el haza, akit elmebúsító esztendők óta nem ölelhetett magához. Velemen örök társa, a sz színű és keserűszájú Ubrisi is. Mert Petrőczy István nélkül úgy érezte magát e világban Ubrisi, miként az árva.

A kuruckirály a vén Szepessy Pálra emelte most szemeit s így intézte hozzá jószívvel a szót:

— Az utolsó voksz a Szepessy Pál bátyátó-
uramé s nagy társamé a vezérségben, akinek
nemcsupán kardja a nemzeté, hanem a temén-
telen esze is nagy hasznára volt mindenkor
ügyünknek.

Fölemelkedett hát Szepessy Pál, miközben
vezérek, kapitányok, hadnagyok, vajdák és egyéb
katonatársak mind reáfüggeszíették szemeiket.
Előbb simított egyet lengő szakállán, utána fe-
hér haján, mely a nemzet sorsa miatt érzett ter-
hes gondokba őszült bele. Az agg katona kö-
szörült a torkán, amelyet máris nagy méreg
evett és akkor olyant kiáltott váratlanul, hogy
visszhangot vertek tőle a fejedelmi-sátor falai:

— Felette csudálom, hogy a ganaj német még most is hitegetni készül bennünket! Hazudik a császár s ellenünk van a római pápa! Judás-csókjával azt szeretné a császár, hogy leoldjuk szablyánkat s piszkos lancknehtjei itt maradjanak tovább népünk és nemzetünk nyuzására! Inkább vesszünk egy szálíg, de ne higyjünk a császár szavának: takarodjék kiki nemes országunkból! A császár most undok szorongásban vagyon s azért tesz nekünk ajánlásokat, ámde az ő barátsága álnokság, hiti és parolája csalárdság s mihent megfordul a katonacsillag, tüstént ránkborítja a pokrócot! Vezérek, kapitányok, hadnagyok, vajdák s minden katonatársaim, ne higyjünk a trotykos németnek!

A haditanács tagjai rákiáltották egytől-egyig:

— Nem hiszünk a németnek!

A lengőszakállú öregnek itt már visitásba veszett a hangja, mialatt rácsapott fel-felzörgő kardjára:

— Vesszen minden német! Vesszen a császár is! Legyünk pogányok inkább avagy ha megsegl az öreg Isten, Thököli urunk kardja alatt maradunk, mert ő a mi királyunk! Első magyar király a nagy Mátyás király óta! Kiáltunk vivátot reá s kiáltunk széles torokkal a császár felé: fegyvernek kell itten igazságot tenni!

Ennél a kiáltásnál a kuruckirály sem birt többet magával. Felugrott s lelkesen kiáltott Szepessy Pál felé, miközben kirántotta kardját. És kisuhtak hüvelyekből a többi kapitányok, hadnagyok, vajdák kardjai is és — Thökölivel együtt — azt kiáltották mind-mind, szilaj hangon:

— Fegyvernek kell itten igazságot tenni!

Ez a kiáltás áttört a sátor falain s átvette az egész tábor. Harmincezer embere kiáltott fel

Thököli Imrének és Szepessy Pálnak, engesztelhetetlenül:

— Fegyvernek kell itten igazságot tenni! Még negyedóra múlva is hallani lehetett, amint a tábor egyik-másik széle felől visszaverődött a moraj:

— Fegy-ver-ne-e-ek ke-e-ell!... Fegy-ver-ne-e-e-ek...!

Órák multak bele, mire tudtak csillapulni a fölkelők. Különösen Petneházy Dávid hajdúi között volt nagy a zenebona. Magának Petneházynek kellett közbelépnie, hogy lecsendesítse őket valamennyire.

Hanem akkor történt valami!

Kassa felől, az ut tavaszi porában vágató hintó közeledett a tábor északi része felé, amitől váratlanul megmozdult a tábornak Kassa irányába eső oldala. S szájról-szájra adták máris, hogy két német meg egy kutya érkezett a kuruckirályhoz, bizonyára a császár megbízásából.

A hir valónak bizonyult. Thököli akkor már sátrának benyílójában ült, tábori-asztalkára nehézkedve a jobbkönyökével. Körülötte vezértársak, kapitányok és hadnagyok csoportosodtak. Egyesek ültek, mások deli tartásban támaszkodtak meg a kardjok markolatának. A zuhogó márciusi napfényben (kevéssel volt ez ebédidő után!) festői rendekben tarkállott a tábor, mely fölött sok kuruc-zászló esett össze lankadtan. Az ordasok tömegei jórészt levetkeztek félig: a mellüket vagy a hasukat sütették a jóleső napocsán. A tábor alatt éleszöldben harsant a friss fű s szédítő és keserű szagával volt tele a levegő.

A firmamentum legtetetjén állt ekkor Thököli csillaga!

De jött is már a két német meg az egy kutya s mindenütt engedelmesen nyitottak nekik

utat. Azaz hogy nem is németeknek számítottak a követek, mert — mint hamarosan kitűnt — magyar eredetű császáriak voltak.

Alázattal, mélyen meghajolva álltak meg a kuruckirály előtt, aki félkönyökre megdőlve, mozdulatlan ült tábori-székében.

S olyan csönd állt be ekkor a táborban, hogy sokan csuklottak tőle. Ugyanakkor így szólt rá a két békeküldöttre Thököli:

—Kik vagytok?

—A mi felséges császári urunknak, Leopoldusnak békekövetei, — válaszolt az első s átnyújtotta mindkettejük megbízólevelét.

És akkor még nagyobb csönd állt be.

Thököli, miközben olajbarna arcára ráömlött a napfény s — eldőltében — ráncot vetett vastag nyaka, a megbízólevelén futott át az ijesztő csöndben. Jól tudta, hogy a követküldés kétségbeesett utolsó kísérletezése a császárnak. Aztán a szánandó és esett két alakra emelte dióbarna szemét s halk szóval annyit kérdett:

— Mit akartok?

Az első német ijedten fogott bele:

— A mi felséges urunk, Leopoldus császár hajlandó békére lépni Te-Kegyelmetekkel...

Thököli hallgatott s azalatt megfeszültek arcán az izmok, amiből gyanította a két küldött, hogy alighanem összevágta a fogait. Szepessy Pál ült jobbjá felől: két arccsontja fölött szinte repedt a kifeszült bőr. Erre a fenyegető hallgatásra az egész tábor összevágta a fogait. Mind a harmincezer harcos.

Thököli, jobbkönyökére téhenkedve, sajnálkozva nézte a két remegő követet. Aztán annyit kérdett:

Van-e még valami mondanivalótok?

A második német kezdte most:

—A mi felséges urunk, Leopoldus császár,

hajlandó visszaadni a protestánsok templomait...

De itt meg is akadt s végleg összezavarodott. Észrevette ugyanis, hogy a kuruckirály először elmosolyodik gúnyosan s akkor kacagni kezd úgy belül, visszafojtott kacagással. Erre a csendes kacagásra, mintegy jeladásul, hasremegve kezdtek kuncogni vezértársak, kapitányok, hadnagyok és vajdák s néhány pillanaton belül mind a harmincezer harcos kacagott, visszafogva a csiklandozást. Ezredről-ezredre harapózott ez a kacagás, amely csak félig volt füllel kivehető, ám annál szerencsétlenebb lett tőle a két követ, akik mögött nyugtalankodni kezdett a pórázon tartott kutya.

Kínzó negyedóra múlva újból a két keszeg alakra nézett föl Thököli:

— Van-e még valami mondanivalótok?

A két békekövet egymás szavába vagdosva kezdett darálni:

— A harmadik pontnak foglalatja ez: »Ezzel szemben a mi felséges urunk, Leopoldus császár óhajtaná, hogy Te-Kegyelmetek övezzék le kardjaikat s adják meg magukat az ő gráciájára ...!«

Nem folytathatták azonban, mert Thököli hátravetette magát hirtelen s harsány röhögés robbant ki belőle. S erre a dörgő röhögésre feldörgött mind a harmincezer harcos. Nemcsak vezérek, kapitányok, hadnagyok és vajdák, hanem a közrenden lévő bujdosók is égnek vetették arcaikat s tátott szájjal harsogtak fel. Olyan volt ez a vad röhögés, hogy visszhangot vertek reá a dombok és hegyek, a mennybolt pedig remegett és táncolt. Az oldalát fogta minden ember s a tábor — mintha egyetlen szörnyű száj lett volna már! — trombitált az orrán, krákogott és dült el a rángástól. Harmincezer ordasnak szakadt a könnye a szörnyű röhögés-

tol. Csak Szepessy Pál ült a helyén keményremeredt arcvonásokkal. Mert soha senki mosolyogni nem látta még a vén lázadót.

A két követ krétafehéren szorongott Thököli előtt. Szívbénulás környékezte őket. Ahogy aztán veresre-röhögtek volna magukat s némi csönd állt be, a kuruckirály hátraszólt:

— Ide a seregdeákat!

Ugyanakkor még mindig könnyező szemmel szólt a két nyomorult alakhoz:

— Mindjárt megadjuk a feleletet a ti kegyelmes uratoknak!

Vezérek, kapitányok, hadnagyok és vajdák összebbszorultak, ugyanakkor közelebbléptek a harcosok is és nagy félkörben várakoztak a kuruckirály sátra előtt.

De jött is már a seregdeák az írószerszámokkal s apró tábori-asztalt hoztak utána, szemközt a fiatal és gögös fejedelemmel. A seregdeák leült s Íráshoz emelte lúdtollat...

És a siket csöndön át messzirehallatszó hangon kezdett diktálni ekkor Thököli:

— Írjad, deák!

S diktált:

»Leopoldus! Ímé, halljad meg, minő üzenetet küldünk neked Bécsbe mi, a hitünkért, szabadságunkért, számtalan sebeinkért lóraült és gyalogrenden lévő magyar hadak. Felelünk neked, aki semmivé tetted régi nemesi jogainkat, szégyenbe és éhhalálba taszítottad kicsiny hazánkat és ártatlan nemzetünket...«

— Bene, bene, — bólintott rá halálos elszántsággal Szepessy Pál. — De jobban meg kell azt csinálni!

S anélkül, hogy engedelmet kért volna reá Thökölitől, kardja markolata fölé hajolva, maga vette át a szót:

— Írjad, deák: »Leopoldus császár, micsoda

ember vagy te, aki szavadat és adott hitedet soha meg nem tartottad eddig? Álnok vagy s ezért nem hiszünk neked mi, hadrakelt verhetetlen magyarok!«

Thököli pillanatra összehúzta a szemöldökét, mintha komisznak találta volna ezt a hangot, de aztán elmosolyodott. Tulok György kapitány a düledt homlokával, Majos Ferenc kapitány pedig a rezes orrával helyeselt feltűnően, mialatt szemközt, a közrenden lévő harcosok sorából fellépést tett előre Tyukodi pajtás és míg vastag nyaka izzadt a napban, domború mellén keresztbefeszítette karjait. S vakmerőn bólintott Szepessy Pál felé:

— Egészen jól van, vezér!

Körülötte legalább négyezer harcos zúgott föl, mint szélcsapásra az erdő:

— Jól mondtad, Tyukodi... Ez az igazság!

És miközben a kuruckirály körül hangosan kezdtek helyeselni Keczer András és Gábor, a fiatal Szepessy Pál, Petneházy Dávid s a két Dúló: névszerint György és Gergely, Szepessy Pál a seprűszemöldökével intett Tyukodi pajtás felé, hogy megértette s akkor a seregdeákhoz intézte a diktandót:

— Írjad, deák: »Leopoldus császár, mink, hadrakelt szánandó magyarok, akik álomtalan gondoktól gyötört fejünket tizenegyedik eszten-deje hordozzuk már a bujdosásban, azt izenjük néked, akinek szavad nincs előttünk: vond ki innét tetves katonáidat s piszkos hadvezetőidet, mert bizonynyal mondjuk mink, kardot vont magyarok, hogy nem dugjuk vissza kardjainkat elébb, amelyek csorbák lettek immár a teméntelen harcon, míg csak német hússal nem etetjük meg őket!«

Tetszett, nagyon tetszett, amit az öreg diktált, mert itt már fenyegetően zendült fel a tábor

s a kiáltás tűz módjára harapózott át ezredről-ezredre:

— Német hússal etetjük meg kardjainkat!

És míg a két békekövetnek rogyadozni kezdett a térde ekkora szemérmetlen hangra s hátukban szűkölni kezdett a pórázra fogott eb, Szepessy Pál tovább diktált:

— Írjad, deák: »Fogadjuk mink a mi egyetlen Istenünkre, aki megtartott minket a számtalan harcon, hogyha ganaj németjeidet ki nem vonod híres kis országunkból, feldúljuk Bécs falait, megégetjük a lakosokat s bitang véged lesz neked is, a ringyóiddal együtt! Ezt üzenjük mink!!«

Abban a pillanatban fegyverek emelkedtek a magosba s ordasok és hajdúk méregtől kiégve kezdtek kiáltozni, hogy ez az őrvongásuk bevert Kassa fejedelmi városba:

— Megkergetjük a császárt! Dögöljön még minden német!

Szepessy Pál nem diktált többet, hanem keresztbefont karral hallgatott. Jelül annak, hogy vége a levélnek. Fölállt erre Thököli és ámbár sűrűn csóválta a fejét, aláírta a levelet s pecsétgyűrűjét rányomta a viaszra. így tön azután Szepessy Pál és Pál fia, Keczer András és Gábor fia, Petneházy Dávid, rezesorrú Majos Ferenc, Tulok György s a többi vajdák és hadnagyok is mind. És míg örömmámorban kiáltozott és zörgette a fegyvert harmincezer fölkelő, Thököli felállt, előrehajtott s a levelet átadta a kétségbeesett két békeküldöttnek, akik csuklani kezdtek. Átadta a levelet s indulatosan szólt reájok:

— Mehettek!

XVIII.

Régi krónikákban olvassuk ...

Az 1683-ik esztendő március havának tizen-nyolcadik napján Eszterházy nádor úgy a rendeket, mint a fegyverfogható összes férfiakat hadba szólitotta a török ellen, akivel vagy megütköznek bátran vagy örök időkre a szultán jármába süllyed egész keresztény Európa...

Utolsó pillanata volt ez a fegyverbeállásnak, mert ugyané hó legutolsó napján megindultak a janicsárok Drinápolyból, április elsején pedig maga IV. Mohamed szultán is lóraült, hogy földig-rontassa Bécset. Negyedmilliós hadsereg hömpölygött a szultán lova után, három-ezer ágyúval. Nándorfehérvárnál azonban leszállt lováról a szultán, a seregek főparancsnokságát átadta ott Kara Musztafának, akit szeraszkirnek, azaz teljhatalmú hadvezérnek nevezett ki s átnyújtotta neki a Próféta selyemzöld zászláját. A szultán parancsa úgy hangzott, hogy Kara Musztafa teperjen a lova lábai alá minden keresztény országot.

Európa népein hideg borzongott végig a szörnyű török erő közeledésére, amelyhez rövidesen csatlakoznia kellett a tatár khánnak is.

A futár jelentésekre, hogy a nagyvezér átkelőben van a Duna folyamon, Thököli is megindult Szerencsről a nagyvezér elé. Vele volt Szepessy Pál, aki végül komolyan kezdett reménykedni, hogy egyszer mégis csak megülheti Lipót császárnak, katonáinak és népeinek halottitorát; vele-voltak a többi vezérek, kapitányok, hadnagyok és vajdák és mintegy harmincezer fölkelő. És mialatt Eszék irányába nyomultak volna lefelé, a lengőszakállú vezér egy mélyet sóhajtott:

— Istenem-Uram, csak most az egyszer segíts!... Akkor talán lesz még Magyarország!

Régi krónikákban olvassuk...

Thököli király aláereszkedvén Eszékig, kárpáztos pompával fogadta őt a nagyvezér. És sátorába hívatván át, megkérdezte, mi lenne a legfőbb kívánsága?

A kuruckirály nyomban felelt:

— Bécs császári városnak többől való kiforgatását óhajtom...

Mellette ott állt Szepessy Pál is, akinek száz ránc húzódott el borús homlokán és akinek nagy eszét sokszor megcsodálta Kara Musztafa is. Ahogy megállt volna Thököli, a vén lázadó vette át a szót:

— S kívánjuk mink, tizenegy esztendő óta kardrakelt magyarok a császárnak és cinkosainak felkoncoltatását s Bécs város helyének sóval való meghintését...

Kara Musztafa kegyesen mosolygott, miközben megsimogatta fényesfekete szakállát:

— Allah segítségével bizonyára meg fogjuk állni bosszúnkat Leopoldus császáron, gyakorta való rut hitszegéseinek és sűrű csalárdságainak miatta!

Elbocsátotta őket kegyelemben s megindította hadait, melyektől elfeketedett a világ...

Egyelőre csak lépést nyomult előre a nagyvezér, miközben Lotharingiai Károly, az összes császári hadak fővezére Köpcsénynél várta az ellenséget harminckétezer emberével és ötvenkét ágyujával. Thököli a Felvidéket dúlta ugyanakkor és noha titkon Lipót császárral praktikáit a török háta megett, mégis fölmondta a 'fegyverszünetet s kiújultak a csaták és ütközések. Éjjelenként újból riasztó tüzek verték szét a sűrű feketeséget, Szepessy Pál pedig ordasai egyrészével, aztán janicsárokkal és tatárlovasok-

kai az oldalában a Dunántúl kergette maga előtt és kaszabolta az eléjeakadt kisebb császári csapatokat. S ugyanegy időben a kuruckirály, vezértársai, kapitányok és hadnagyok hódoltatóleveleket bocsátottak ki Észak-Magyarországra és a Dunántúlra, teljes szabadságot hirdetvén mindenkinek, akik átállanak a fejedelem hűségére, a vonakodókat viszont magoknak és gyermekeiknek végső veszedelmével s minden lakóhelyüknek hamuban való hagyásával fenyegették meg.

S a fenyegetéseknek meglett a hatása... Mert mialatt városok és végvárok egymásután estek. Össze Thököli kardja előtt, egynek-kettőnek kivételével az összes katolikus főurak is Thökölihez pártoltak.

Lotharingiai Károly herceg Köpcsénynél készült ezalatt a nagyvezér fogadására. A kuruckirály hadai Morvát és Csehföldet fenyegették immár. Nagy tüzek világítottak a messzi éjszakákba.

Régi krónikákban olvassuk...

Az 1683-ik esztendőnek közepén Lipót császár elhagyta Bécsset, hogy Lincbe fusson, amit is zokogva nézett végig a birodalmi főváros elhagyott népe. Kara Musztafa nagyvezér ugyanakkor Bécsnek irányította hadai fejét.

S borzadály futott végig Európa országain és nemzetein.

Odafönt, Bártfa közelében, a gerlai zugban csöndes volt a világ. És ha esett is hír a Duna táján készülő eseményekről, amire idáigvergődtek volna el e hírek, alig volt már erejük. Olyan-képpen hatottak, akár a méhek döngése, melyek ott repdestek a Rauscher-kertben.

Huszonnyolcadik esztendejében járt ekkor a kis Rauscher Edit, férjezett Keczer Gáborné s minden gondja legényke-fia nevelése volt. És noha ritkán keseredett el, mint ama kor legtöbb sokat szenvedett magyar asszonya, akadtak pillanatai mégis, amikor távoli harctereken sýnlódó férjére gondolván, csaknem felzokogott. Legszebb korát élte s napjai mégis örömtelenül veszték a semmibe. Megegett néha, hogy amikor már könnyek fojtogatták a torkát, kiállt a gyümölcsöskert végébe, a szilvafácskák alá, a Tapoly patak szélén s a messzeségben ködlő bártfai templomtornyok felé tárta két vágyakozó karját, miközben két kicsiny melle fölött pattanóra feszült a ruha:

— Uram!... Én édesuram!

Anyósa nem élt már, mivel még a tavaszon elment az élők sorából. Férje és fia miatt való emésztő sóvárgásában hunyt el a nagyasszony, miután elélemedett tagjaiból elszállt minden erő. Utolsó útjára csupán fiatal menyje s ennek édesatyja, az öreg Rauscher Gáspár kísérte ki, a szolganéppel együtt. S amire május havában megtért Thökölitől az ősz Keczer András, szenvedéseinek osztályostársát már csak a sírboltban kereshette föl.

Különös nyár volt az 1683-ik esztendőnek nyara!

A gyümölcsöknek hihetetlen sokasága roskadozott a fákon s minden ért. Oly gyorsasággal pedig, hogy az emberek ijedezni kezdtek erre a földöntúli jelenségre. Szerencsétlenséget s más csapásokat jósolgattak mindenfelé.

Még nem volt itt a kánikula ideje s a nap szinte perzselte a határt.

Az ősz Keczer András násztársával, Rauscher Gáspárral ott üldögélt a kúria előtt, a terebélyhárs alatt s csöndes szóval beszélgettek a ha-

das világról, amelyhez hasonlót nem értek még meg zenebonás életükben. Mert nemcsak a nagyvezér ereszkedett hadba kétszázötvenezer katonájával, akiknek feje fölött magasan lengett a Próféta zöld lobogója, hanem Európa keresztény népei is észvesztő sietséggel készülődtek hitük oltalmára. És hírek szállongtak mindenfelől, hogy Szobieszký János, a törökverő lengyel király is a Duna felé tart immár, Krakkó alól Bécs falai alá, hogy még egyszer és utoljára összemérje kardját a nagyvezérrel.

Ott üldögélt a két öreg a nagy hárs alatt, miközben lábuknál a kis Keczer András játszadozott a porban. Keczer András kezdett beszélni mostan:

— Régi barátom, hetek óta gonosz sejtelmek üldöznek, hogy éjszakánként nem tudok aludni miattok...

Rauscher, a régi barát, ráemelte őszpillás szemeit Keczer Andrára:

— Nem értelek, barátom András!

Hosszú szünet következett ekkor. És ahogy ismét fölneézett volna Keczer András, zavart volt a szeme:

— Ha erre a kis unokára téved pillantásom, mindannyiszor elfacsarodik a szívem. Érzések háborognak bennem, amelyek azt súgják szünetlenül, hogy magára fog maradni szegényke.

Attól fogva mély hallgatásba süllyedtek mind a ketten.

Csak arra rezzentek össze, hogy Rauscher Edit, ez a szépséges fiatal menyecske jött feljök a virágoskert felől, karjain egy halom virággal. Megállt a két öreg előtt, mosolyogni szeretett volna reájok, de fátyol hullt a két okos, kékesszürke szemére. A fiatalasszony az ősz Keczer Andráshoz lépett, akinek haja csaták

okából változott galambszínűre s kedveskedve simogatta meg a fejét:

— Mi hír a táborból, apámuram?

Keczer András fölnézett a kis menyére, aki fölötté kedves volt mindenkor a szívének s viszsza simogatta az arcát:

— Különösebb újság nincsen, leányom...

A fiatalasszony továbbment a ház felé, az ősz Keczer pedig nyomban visszaesett előbbi révedésébe. Majd így intézte a szót Rauscher Gáspárhoz:

— Nem akartam elbúsítani a kedvest, de neked elárulhatom, régi barátom, hogy a hadakozásokból szállongó hírek mély aggodalommal lepnek el vénségemre...

Rauscher tenyerébe csüggesztette a homlokát. Fölöttük bődítő illatok úsztak a terebély-hárs sűrűjéből, lábuknál a legényke -unoka játszadozott s zöldben ujjongtak a közeli hegycsúcsok. Távolabb azonban kékben játszottak az ormok, még távolabbról pedig mintha a zboró-tokaji magaslati-lánc sejlett volna föl. De véknyan-lengő párázaton át.

Keczer András is tenyerébe eresztette a fejét, majd így kezdett beszélni:

— Hírek érkeznek, amelyek keserítenek csak. Mert a török kutya meg a német eb közt nehéz választani, kardjainkon pedig több a rozsdá már, mint tarka tyúkon a szeplő. Thököli mostanában nyergeltetett Pozsony vára ellen s az oldalában ott törnek elő Husszein basa kontyosai meg a tatár segélyhadak. A kontyosok gyilkolnak, a tatárok dúlnak, Szepessy Pál legényei pedig oktalantul égetnek s rémületbe ejtik Csehiöldet és Morvát... Gonosz sejtelmek kínoznak éjszakánként, régi barátom, hogy ki fognak irtani bennünket a föld színéről, magyar hitünkkel együtt...

Az öreg Rauscher kedvetlenül ocsúdott föl mély elmerüléséből:

—Mire gondolsz, barátom András?

—Megmondom. A nagyvezér Bécs ellen van útban a janicsárokkal meg egyéb sáskahadával s Bécs oltalmára megindultak immár a keresztény Európa keresztény királyai. Ha a pogánynak nem sikerül tőből kiforgatni Bécset, reánkzúdulnak Európa hadai s magyar nem marad itt többet élve.

Megállt néhány szünetre, majd beszélni kezdett újból:

—Az elmúlt héten Petrőczy vezér pozdorjává verte szét a németek előhadát, Thököli király betört aztán Pozsonyba, ahol szörnyű gyűjtogatást vittek végbe Szepessy Pál legényei meg a tatárok. Ám idejében ott termett Lotharingiai Károly herceg meg Bádeni Lajos nagyherceg és míg Thököli gyors menetben visszahúzódott, Husszein basa véres konttyal menekült, annyira megkergette a két fejedelmi vezér.

—És hol lehet most Thököli? — kérdezte rosszkedvűen Rauscher.

Az ősz Keczer így válaszolt:

— Utolsó híradások szerint Nagyszombat megrohanására készülődik.

Itt elhallgatott végleg, mert gondok emésztették az agyvelejét. Azalatt élet harsant körülöttük mindenfelé, szállt-szállt a hársóriás illata s messzi keletről palakékben homályzott idáig a zboró-tokaji hegylánc.

S a hírek is szálltak-szálltak a harcmezőkről.

Megindultak mindkét részről a dúlások és égetések, melyekhez hasonlót ember alig ért meg a földön. Lotharingiai Károly herceg megüzente Thökölinek, hogyha nem hagy föl a tatár segítség-hadak öldökléseivel, az ecsedi és szatmári német őrség fel fogja pörkölni összes uradalmait. A

kuruckirály nem is válaszolt a hercegnek, ahelyett újból menekülni kezdett Csehföld és Morva népe, karavánokban... Nyugat felé, mindig nyugat felé!... Mert Nagyszombat irányából égignyúló füstoszlopok jelezték Thököli közeledő útját, helyenkint porfelhők csillogtak a napözönben s a füstoszlopok és porfelhők alatt lovas tatárok, Szepessy Pál szilaj legényei, valamint Petneházy Dávid hajdúi siettek lóhalálban a Morva folyó felé, hogy a folyón túl leírhatatlan rémületet gerjessenek a császár alattvalói között.

Az égis nyúltak ki a füstoszlopok s eldülve csillogott a napban a portenger, melyet az átkozott fölkelők lovai vertek az utakon és a száraz mezőkön.

Azalatt pedig augusztusba hajlott át az idő.

Azalatt Thököli bevette rég Nagyszombatot, háromezer forintig sarcolta meg a várost, a jezsuitákat pedig, mivel kollégiumuk nem tudta megfizetni a harminckétezer aranyat, világga verte szét, elvette a pálosok és a ferencrendiek templomait, biztosai pedig ugyanakkor tizenkétezer forintig sarcolták meg az esztergomi káptalant. Válaszul a protestáns gályarabok egykori kinszenvedéseieért.

Ugyané hónap folyamán következett el Nagyszombat város szerencsétlensége.

Augusztus hetedik napján Thököli fényes kísérettel lovagolt be a városba, az érseki rezidenciában szállt meg, másnap pedig meghallgatván udvari-papjának szónoklatát a luteránus templomban, elhagyta a várost. Alig tette ki azonban a lábát, köröskörül tűzorkánba borultak a csürök, mert gyújtogatni kezdtek a törökök és a kóbor szegénylegények. A szárazságban és szörnyű szélben lángbakaptak a szélső házak s egy óra múlva Nagyszombat városának fele re-

csegett és ropogott az égigtekergő tűzözönben. A nép menekülni akart, de seholsem találták a város kapuinak kulcsait. Már a por is égett az uccákon, ugyanakkor kiszabadultak a megvadult barmok s asszonyokat és gyermekeket kezdtek magok alá teperni az uccákon és tereken. Mintha az Utolsó ítélet napja csapott volna le, az emberek — végső tehetetlenségükben — a bátyákról vetették le magukat, anyák az ölbéli gyermekeiket dobálták át a falakon, ők magok pedig tébolyult kétségbeesésükben odabent-égiek. És miközben a lángok átcsaptak már az uccák felett is az orkánban, sikerült valahogy áttörni az egyik kaput s a még megmaradt lakosok, pusztá életüket mentetgetve, kifelé kezdtek tódulni a mezőkre. Ott azonban a törökök láttak neki a mészárlásnak s ezerötszáznál több védtelen asszony és gyermek teteme hevert másnapra a falak körüli térségen, miközben a kóbor kurucok fosztogatni kezdték a még épen-maradt házak pincéit, holtra-itták magokat s leütöttek mindenkit, aki elibük tévedt. Tivornya és jajszó töltötte be a levegőt s nyomorult földönfutók megvitték a híret Thökölinek is, mint tűnt el a létből Nagyszombat városa. A kuruckirály tüstént a pozsonyi hadak lovasait küldte Nagyszombat alá, reájok parancsolván keményen, hogy kaszabolják le az öszszes fosztogató és dőzsölő latrokat.

Ilyen öldöklések közt nyomultak előre a nagyvezér kontyosai, a tatár segélyhadak és Thököii sokat bujdosott ordasai Bécs falai ellen, hogy tövükből forgassák ki a falakat és felkoncoljanak mindenkit, aki a falakon belül remegett a pusztá életéért.

Csakhogy ez nem ment olyan könnyen! Mert Lotharingiai Károly fővezér és Bádeni Lajos nagyherceg vakmerő lélekkel állt ki az egész

Európát pusztulással fenyegető ozmánság ellenében.

Mialatt az egri és váradi basák s oldalukon a tatárok a Dunától északra Ausztria földjére törtek, a lotharingiai herceg keresztény vitézeivel keményen állt őrt a Morva folyó vizénél. S morva földön dúltak már a pogányok, amikor Husszein basának értésére esett, hogy a lotharingiai herceg sietve hagyta el addigi táborhelyét, amit arra magyarázott a basa, hogy végleg meghátrál a herceg s ezekből délnek fordította kontyosait s a tatárságoi, hogy elseperje maga előtt Lotharingiai Károlyt s nyomban utána Bécs falaira vesse magát. Ugyanakkor megüzente a Cseklész alatt tétlenkedett kuruc királynak, hogy a legfárasztóbb menetben indítsa meg félelmes hírű csapatait Bécs irányába.

Ámde elszámította magát a basa!

Mert a lotharingiai herceg nem azért sietett Tulln felé, mintha meghátrált volna, hanem az volt a szándéka, hogy átkel a Duna folyam jobbpartjára s ott száll szembe Kara Musztafa nagyvezérrel ... És ha kell, maga is meghal Bécs falai alatt a keresztény hitért. Ámde mielőtt át tudott volna hajózni a jobbpartra, Bécsen felül, Stockerau mellett, reávetette magát Husszein basa tizennégyezer törökkel és tatárral...

... Bécs alól szálltak, egyre szálltak a hírek a világba. S ezek a hírek gyors szárnyon hatottak el a csendes Gerla faluba is. És e hírek növekvő aggodalommal töltötték el mindenkit.

Mert beszéltek mindenfelé, hogy Lotharingiai Károly herceg úgy verte szét Husszeint és embereit, mint szél a töreket. Voltak hírek, hogy Husszein maga is odaveszett s a váradi basa is csak úgy tudta megmenteni életét, hogy utolsó erejével sikerült valahogy átúsznia a Dunán s nagynehezen el tudta érni a nagyvezér Bécs

falai alá özönlött szörnyű táborát. A súlyos csapásban némi enyhületet jelentett mégis, hogy időközben megjött Apaffy Mihály fejedelem és Teleki Mihály kancellár az erdélyrészi hadakkal.

Csak a kuruckirály nem mozdult.

Kara Musztafa kétszer üzent már neki gyors stafétával, hogy tüstént induljon Bécs vívására, a kuruckirály úgy tett azonban, mintha nem értette volna meg az üzenetet. Vezérek, kapitányok, hadnagyok és vajdák bűtől környezve vették elő:

— Mi lesz velünk, vezér, akár a török győz, akár a német?

Thököli nem felelt nekik.

A kuruckirály csak ült vezéri sátra előtt, a tábori-asztalra könyökölve, legörnyesztett fejjel. Mintha roskasztó terhe húzta volna lefelé.

Kara Musztafa aközben ingerült kétségbeeséssel ostromoltatta a Burg- és a Löbe-bástyát. De minden rohamát gyilkosan verték vissza. Lotharingiai Károly herceg és Bádeni Lajos nagyherceg ugyanakkor Bécs mögött állították fel hadaikat, ugráskészen; rohanást-rohanva közeledtek a német birodalmi seregek is, a törökverő Sobieszky pedig északról sietett alá, lóhalálban.

...A lengőszakállú Szepessy Pál, aki bujdosó legényei egyrészével a nagyvezér kardja alatt csatázott, tehetetlenül csikorgatta fogait Bécs bástyái alatt. S az ágyuk és tüzek kormaitól akkor már fekete volt, akár Belzebub.

XIX.

Szálltak-szálltak a hírek mindenfelé. Az elzárt és csöndes Gerla faluba is.

És ezek a hírek rémületbe ejtettek mindenkit.

Mert Lipót császár elmenekült ugyan Bécsből, ámde a hátramaradt fővezér: Stahremberg gróf kijelentette, hogy inkább ott pusztul saját-maga is a császárváros romjai alatt, de a keresztény Európa utolsó kulcsát nem adja át soha a pogányoknak.

Mert egyről volt itt szó csupán: hogy a pogány ebek végiggázoljanak-é Európa összes keresztény nemzetein avagy ezután is szabadon zúgjanak-é a templomok harangjai?

A Bécs alól világgá futott hírek jelentőségben felfokoztak mindent, s megnagyították az alakok körvonalait.

És mialatt Európa keresztény vitézei: németek, bajorok, szászok, frankok, württembergiek és Szobieszký lengyeljei lihegve rohantak Bécs szabadtására, Stahremberg sem pihent. A nagyvezér előhadiak akkor már körülözönlötték a várost, mint háborgó óceán a szirtet s keményen vívták a Burg- és Löbe-bástyákat, ám a bécsiek lelkesedve rohantak föl a bástyákra, mialatt mások — gyermekek és tehetetlen aggok — éjjel-nappal veritékeztek a pallisádokon, ágyutalpokat vontak föl reájuk s az ágyuk zúgásától megrendült a föld, a levegő pedig füsttel és korommal telt meg.

A pogányság és kereszténység iszonyú mérkőzése megdöbbsentette a kuruckirályt. Érezte, hogy Bécs alatt fog eldőlni az ő sorsa is.

Thököli Pozsonytól nem messze tétlenkedett a hadaival ekkor. Kara Musztafa kétizben menesztett már hozzá gyorsfutárt, hogy induljon meg, de azonnal, Bécs alá! Thököli nem mozdult, de nem is válaszolt a nagyvezérnek. Harmadizben magát Szepessy Pált küldte hozzá, ezúttal fenyegetőzve. A németgyilkoló bujdosóvezér, ellenség vérétől véresen, fergeteges indulattal dobbant be az ordasok táborába s való-

sággal berontott a kuruckirály sátrába. Ott aztán olyat kiáltott, hogy megremegtek a sátor falai:

— Héj, grófi öcsém, hát te aluszol, amikor Bécs falait döngeti a török? Mi van veled, midőn megjött az ideje, hogy leszámoljunk a bűdös némettel? Le kell gyilkolni most a császáriakat, a tehetetlen aggodat s az ölbeli csecsszopókat is mind, hogy irmagjuk ne maradjon!

De akkor kellett csak megdöbbennie Szepeßy Pálnak! Mert a kuruckirály nem mozdult. Nézett maga elé gúnyos szájjal, megátalkodva. Később annyit szólt, kedvetlenül:

— Hát nem megyek a török után...

Szepeßy Pál hátrahőkölt a lengő szakállával s féktelen fájdalmában másodszor is felkiáltott:

— Héj, grófi öcsém, akkor itt esz meg bennünket a fene! Mert a kontyosok táborában nagy a szükség és mialatt fogaikat csikorgatva döngetik a falakat és a bástyákat s a janicsárok ezerével hullanak alá a mélységbe, Kremsnél felgyülekeztek már az összes átkozott németek a polyákokkal együtt, hogy megöljék a pogányt s vele együtt megöljenek minket is, nyomorult zendülőket!

A kuruckirály azonban nem mozdult, amire éppen elég oka volt.

Megérezte, hogy rossz vége lesz a nagyvezérnek s a török szerencsecsillaga alábukik. Azonkívül meg Szobieszky János is szakadatlanul üzengetett neki s megbiztatta minden lehetõvel.

Szepeßy Pál ezekután nem mert mutatkozni újból a nagyvezér előtt, hanem visszamaradt a bujdosók között. S dühében és kínlódásában a saját fejét verte a két öklével.

... Azalatt pedig szálltak a hírek Bécs alól s ezek a hírek elérték a kis Gerla falut is.

Tudta mindenki, hogy a császárváros védőinek sorában s az elszánt bécsi nép között inség és kolera dühöng, de senki nem gondolt a megadásra. Egész Európa csodálattal tekintett föl Stahremberg grófra s vasöklü legényeire. Híre szállt később, hogy Lipót császár katonáival s a bajor, szász, frank és württembergi segélyhadakkal egyesült végül a nagy lengyel király huszonhatezer törökverő harcosa. Szobieszky János a tulli mezőn találkozott először Lotharingiai Károly herceggel, aki nyomban felajánlotta neki a fővezérséget. Ámde a lengyel király így felelt neki, szerényen:

— Fenség, csak mint egyszerű vitéz akarok vérezni a keresztény hitért!

Szálltak a hírek, szálltak.

Az 1683-ik esztendő szeptember havának tizenkettedik napján nyolcvanezer keresztény vitéz indult meg Bécs szabadítására. A jobbszárnyat Szobieszky János, a balszárnyat Lotharingiai Károly herceg és Szavoyai Eugén herceg, a derékhadat pedig a bajor és szász választófejedelem vezette.

És akkor összerohantak Kara Musztafa két-százötvenezer katonájával, mialatt Stahremberg gróf és várvédői felülről ágyúztak a pogány ebek közé... Leírhatatlan küzdelem indult meg! Lófarkas lobogók és Szűz Máriás-zászlók imbolyogtak a vérengző kavarodásban, löporfüst, korom és por volt a világ, az ágyuk dörgésétől remegett a föld... Kora-délutánra kelve a kontyosok, az oldalukon viaskodott tatárok és Szepessy Pálnak néhányszáz ittmaradt fölkelője lépésről-lépésre hátráltak a löpjorfüstben, koromban és porban s késő-délután már a külvárosi részekbe viaszorítva gyilkolták egymást halálos keserűséggel.

A kocka eldőlt!

Kara Musztafa új harcba bocsátkozott ekkor, végső kétségbeeséssel a külvárosi részekben, ámde nem volt maradása többet. Mert a vérszemre kapott egyesült keresztény hadak innen is véres fejjel verték ki s mire az égbolton kigyúlt volna az első csillag, a nagyvezér hanyatthomlok kezdett menekülni Győr irányának.

Esti hét óra volt ekkor s Bécs örömmámorban tombolt. A kontyosok közül ezerével sokasodtak mindenfelé a holtak s a hadizsákmánnyal együtt odaveszett Kara Musztafának minden kincse, tizenötezer sátra és háromszáz ágyuja.

A kuruckirály eközben Munkács felé igyekezett lóhalálban, nyomában a keserűszájú bujdosók. Nem érték el még Lévát sem, amikor ijesztő indulattal tört reá a kétségbeesett Szepessy Pál:

— Mit mondtam, grófi öcsém? Most már ebek harmincadján vagyunk mind!

Thököli nem válaszolt. Ahelyett lélekszakadtan sietett Munkács várának, hogy átkarolván ott ifjú hitvesét, Zrínyi Ilona asszonyt s megsimogatván annak két árváját: a növekvő Rákóczi Juliannát és a kis Ferkót, riasztó gyorsasággal kezdje erősíteni Munkács falait...

Szálltak a hírek, szálltak.

Arról tudtak ezek a hírek, hogy a nagyvezér megállapodván Győr alatt, mindenekelőtt megszinegeltette Ibrahim basát, (mert valakivel csak kellett számolnia!), helyére új basát nevezett ki Budára és akkor — futásszerű menetben — maga is a bevehetetlennek hitt várba zárkózott vissza.

És míg Európa összes templomaiban felzúgtak az örömharangok s a diadalmámorban Te Deumot tartottak mindenfelé, Apaffy fejedelem és Teleki kancellár, akik — az erdélyrészi hadakkal együtt — Budáig menekültek

a nagyvezérrel együtt, azt a kegyet kérték, hogy miután ők megtették a magukét, engedtesse nek haza kegyelemben. Rosszkedvű volt ugyan Kara Musztafa, de amikor alázatos hajlongással járult eléje a fejedelem és kancellárja, kénytelen volt mosolyogni a két nyavalyáson. És mosolyogva eresztette haza őket. Ez a két férfiú valóban nem sok vizet zavart, valahányszor a buzogányok vették át a szót.

Apaffy és Teleki még aznap fölengedett lélekkel takarodott el Lippa felé.

A nagyvezérnek pedig ekkor lett csak melege! A dolgok állásáról értesítenie kellett a verhetetlen szultánt, aki Nándorfehérvár alatt mulatott eközben s leste a győzelmi híreket.

Ez a levél volt Kara Musztafa legizzasztóbb műve: Nándorfehérvár alól holtbizonyosan várta a selyemzsineget.

Dehát nem úgy lett!

A szultán, úgylátszik, hitt a hadiszerencsében, mert ezt írta vissza:

»Te Kara Musztafa (legyen neked jó véged!) azon semmitse búsulj, hogy Bécs alatt nem vívtál meg diadallal, mert az efféle dolog hatalmas császárokon és királyokon is megesett már. Ilyen változó szokott lenni a hadiállapot. Hanem megparancsolom most, Kara Musztafa (legyen neked jó véged!), hogy Budát és a többi végvárat mind éléssel, mind ágyukkal jó készüllettel fortifikáljad, az csúful megfáradt hadakat szállítsd kvártélyba és meglásd, hogy az némettel ebben az esztendőben meg ne harcolj... Különben tudhatod, mi véged lesz, Kara Musztafa!«

A nagyvezér azonban, a szultáni parancs ellenére is, új csatába bocsátkozott. Mert kénytelen volt vele.

Szobieszky János király, Lotharingiai Károly

herceg, Szavoyai Eugén herceg, a bajor és szász választófejedelmek egyesült hadaikkal, mialatt a keresztény Európa templomtornyaiban még mindig örökre kongtak a harangok, Párkányig nyomultak előre a Duna mentén, szorosan követve a törökök futását, itt azonban hajbakaptak egymással a vezérek.

Es ez volt az oka, hogy Kara Musztafa mégis csatába ereszkedett.

Esztergomot akarták volna megvenni a szövetkezett haderők, ámde oly súlyosan találtak összeszólalkozni, különösen Lotharingiai Károly herceg és Szobieszky, hogy a németek felbőszülten szedelőzködtek föl s visszafelé indultak Bécsnek, a nagyvezér torkában hagyva hátra a lengyeleket. Mondják, hogy a nagy lengyel király, mikor egyedül maradt Párkány előtt, leemelte fejéről a sisakot s megvakarta a fülét:

— Én mentettem meg a kutyákat s most ez a hála!

Kara Musztafa, mihelyt megvitték neki az örömdetes hírt, mindjárt másnap hatvanezer janicsárral zúdította rá a budai basát a lengyelekre. Szobieszky János egymaga is kiállt a török ellen, de megverték keményen. Erre visszahúzódtott ügyesen, gyorsfutárral azonban utánaüzent Lotharingiai Károly hercegnek, hogy forduljon meg tüstént s rohanvást-rohanjon a segítségére. Mert ha nem fordul vissza cito-citissime, világ csúfságára megteszi, hogy keresztény király létere egy nap alatt megbékél a törökkel s szövetségre lépven a szultánnal, vele egyesülten indul meg Bécs ellen s fejedelmi hitére mondja, hogy többől fogja kiforgatni azokat a falakat...

No, erre az üzenetre fejhezkapott Lotharingiai Károly és Szavoyai Eugén. Azt üzenték vissza, hogy a törökverő lengyel király csak bocsátkozzék új csatába a budai basával, de

azonközben hátráljon ügyesen nyugat felé. A többi már az ő dolguk lesz!

Aközben pedig szálltak-szálltak a hírek a csataterекről, melyeken a világ sorsa fordult meg ekkor. És ezek a hírek rémülettel töltötték el mindazokat, kik a török szerencséjéhez kötöték jövőendő sorsukat.

Ezek a hírek arról tudtak, hogy Szavoyai Eugén herceg és Szobieszky János szétverte s a Duna hullámaiba fullasztotta bele a nagyvezér katonáinak szinevirágát... Mert a kontyosok, vérszemre kapva, megrohanták a lengyeleket, akik — látszatra — hátrálni kezdtek. Hirtelen azonban kettéfutottak a lengyelek, mire a törökökbe beledurrantak a Lotharingiai Károly herceg ágyúi.

A törökök visszafordultak megzavarodva és akkor egyszerre neki mind — a párkányi hidnak. Váratlanul nagyot reccsent a hid, a folyam vizébe merült, magas tajtékot túrva s aki bele nem fúlt akkor a Dunába, a szövetkezett keresztény hadak kaszabolták le a balparton.

Ez a vereség nagyobb csapás volt a szultánra, mint a bécsi futás!

A keresztény hadak egymásután vették be Esztergomot, Hatvant és Szécsént, miközben a kuruckirály serege zömével Munkács felé igyekezett, hogy lóhalálban megkezdje falainak és bástyáinak erősítését. Mintha megérezte volna a balvégzetű fejedelem, hogy rövidesen Munkács marad meg az utolsó magyar reménykedésnek.

Azalatt pedig lesbeállt az ordasok visszamaradt része. Méreg rágta torkaikat a reájukszakadt nagy székényben, most tehát mindenáron le akartak csapni a lengyel királyra.

Mert megtudták idejében, hogy a nagy Szobieszky Felső-Magyarországon át készül haza-

felé, Krakkó irányába, miután ráunt már a szakadatlan törökverésre.

Hát szörnyű meneküléssé fajult ez az útja! A dühtől-lihegő bujdosók rontották meg a diadalutját.

Mert ezek a keserűszájú fölkelők falkákban árasztották el a felsőrészeket. Petrőczy István, a baljós csillagzatu vezér és nagy bujdosótársa, Ubrisi, a kuruckirályal mentek el Munkács felé, Kassán tul azonban, a gömöri, zólyomi és árvái utakon és erdősélekben, úgyszintén a bányavárosok táján és a Szepesség körül ijesztgetni kezdtek az ordasok, elzárván az összes hágókat és egyéb átkelőket. Az indulattól égő Szepessy Pál tüzelte őket. Mert tapasztalván immár, hogy minden gond őreá szakadt ismét e búrafordult esztendőben, remegő szájszéllel kiáltozott a szegénylegényeire:

— Legyilkolni minden trotykos polyákot!

S nagy tüzekben csaptak föl a még megmaradt kazlak, a falvak házai meg az őszi erdők. Most már a nép maga is gyújtogatott, hadd veszenek éhen a lengyelek! A népet a fölkelők biztatgatták és mialatt ők-maguk keserűen vagdal koztak az el-elmaradt polyák csapatokkal, a nép megint a rengetegekbe futott s ott tengette tovább reménytelen napjait.

Szobieszky János hanyatthomlok lihegett a Jablonkai-hágónak, mert ez a tébolyult magyar düh őt is megdöbbsentette. És míg Felső-Magyarország tájai koromba és pernyébe borultak újból, a fekete füstön átcikkanó tüzek világánál fel-felbukkantak a lázadók, koromtól feketén, mintha az ördög apostolai lettek volna. Ott hájrázott szilajul rezesorrú Majos Ferenc, akit oly bánat lepett el hazájának végromlása miatt, hogy alig látták józan állapotban s italgőzről bódultan dülöngött a lován; ott káromkodott ocsmányul

a kiálló homlokú Tulok György kapitány, akit gyűlöletes hire előzött meg mindenfelé s ejtette kétségbeesésbe a lengyel harcosokat; újból megharsant Tyukodi pajtás dala, ez az uszító tábori-ének, mialatt Tyukodi maga gyalogláb legénykedett a csaták és ütközetek özönében; mély búval vagdalkozott Buga Jakab meg a csepűhaju Zöld Demeter s nem maradt ki sehonnan a komoly férfiúvá érett Keczer Gábor meg a nála jóval fiatalabb ifjú Szepessy Pál, akivel halálig kitartottak egymás oldalán. Mintha érezték volna, hogy az öregek kimúlása után az ő vállaikra súlyosodnak majd a nemzet gondjai.

És míg tüztengerbe veszett az ország északi része s a fölkelők lovasai Morvában és Cseh-földön gyűjtogattak és a beszkidí hágókon keresztül a lengyel királynak is sikerült kereket oldania valahogy, — Lotharingiai Károly és Szavoyai Eugén hadai tehetetlenül álltak a Dunánál. Mert valóságos bénultság fogta le őket ekkora kegyetlenség előtt.

Szálltak a hírek mindenfelől... S ezek a hírek vakító gyorsasággal érték el a csöndbesüllyedt Gerla falut is.

Különös és nyugtalanító hírek voltak!

Eszerint a szultán megrendülve seregei elmondhatatlan pusztulásán, Nándorfehérvár alól sebes lovakon futott vissza Drinápolyig, előbb azonban selyemzsinórt hagyott vissza a Buda felől aláereszkedő Kara Musztafának, hogy akassza föl magát. Ugyanakkor a császári seregek is megmozdultak s mindenfelől Kassa irányába törtek előre, mire a bujdosók Munkács felé kezdtek visszatakarodni. Thököli pedig sorbaakasztatta ingadozó párthíveit, ezzel egyidőben azonban szövetséget ajánlott Lipót császárnak a szultán ellen. A császári udvar most már végleg le

akart számolni a konok pártütővel s titokban mindent elárult a váradi basának.

A basa anélkül is dühtől reszketett a kuruekirály ellen.

Ugyanakkor Kassa is meghódolt Caprara hadai előtt, a basa azt üzenete tehát Thökölinek, ereszkedjék alá Munkácsról Váradra, mivel meg akarja tanácskozni vele egy újabb és az országból minden ellenséget kiséprő hadjárat tervét.

S Thököli elindult ekkor Munkácsról, miután előbb érzékenyen elbúcsúzott fiatal hitvesétől s két mostohagyermekétől.

Amikor utoljára ölelte meg Ilona asszonyt, megkérdezte tőle, fogja-e majd védelmezni Munkács várát?

— Az utolsó csepp vérig, édesuram! — válaszolt Zrínyi Ilona s érzékenyen ölelte vissza Várad felé készülő urát, akit mindennap temérdek gond emésztett akkoriban.

Kassa felől teméntelen ágyúval közeledett már Caprara generális, hogy megvévén Munkács várát, a föld színéig pörkölje le falait.

Szálltak a hírek, szálltak mindenfelől.

Úgy tudták ezek a hírek, hogy Ibrahim, a váradi basa testvérmódra fogadta a kuruckirályt, aki egykori hadainak roncsaival ereszkedett alá Váradig. Szünetlenül mosolygott a basa, fényes kísérettel lovagolt Thököli elé, jobbfelől engedte maga mellett a daliás fölkelővezért, aztán a téres mezőn, az ozmán tábor legközepén emelkedett sátrába tessékelte be maga előtt, feltűnő előzékenységgel. Odabent aztán, a fölkelők néhány kapitányának jelenlétében, tanácskozás indult meg Kassa visszahódoltatására, a basa megcsodálta Thököli terveit s éles eszét, sok szerencsét kívánt neki s aközben jámborul mosolygott. Tanácskozás után Ibrahim ebédre hívta meg Thökölit Szepessy Pállal együtt, amelyre gyanútla-

nul ment el a kuruckirály. A basa jókedvű volt most is, egyremásra borral kínálgatta Thökölit, akinek gyanússá kezdett válni, hogy a basa maga is iszik, noha ezt tiltja neki a Korán. Még gyanúsabbnak találta később, hogy észrevétlenül fegyveres szolgálkkal kezd megtelni a sátor ebédlőterme. Rosszat sejtve felállt azzal az ürügyei, hogy nem jól érzi magát.

Hanem lekésett!

Mert most már leplezetlen gúnnyal nézte végig a basa:

— Üljön csak vissza nagyságod... Hátra van még a feketeleves!

Abban a pillanatban elszürkült a kuruckirály.

Mert ugyanabban a pillanatban fegyveresek rohanták meg s vasraveriéek.

És ugyanabban a pillanatban fakóra vált az arca Szepessy Pálnak is, lengőszakállá pedig remegni kezdett. Felzörrent a helyéről Szepessy Pál s fegyverek súlya alatt csörögve kirohant a sátorból. Ott aztán elkiáltotta magát:

— Legények! Hé, legények! A török hitetlenül, pogány eb módjára vasat rakatott fejedelmi urunk kezére-lábára! Meneküljünk, legények! Majd megálljuk még ezért a mi bosszúnkat!

Néhány szempillantás alatt megmozdultak a Szepessy Pál ordasai. Lehettek tízezerén. Ám a kuruckirály kiszabadítására nem gondolhattak többé, mert akkorára háromszor annyi kontyos vonult föl ellenük s fogta közre a basa sátorát.

Szepessy Pál lovára vetette magát s megindult az Ecsedi-lápok irányának. Tízezer méregtől-égő ordas indult meg utána. Zörgő kardokkal, káromkodva. Távolodtak sötéten, mint valami fenyegető földi felleg. És Szepessy Pál visszafordulván ekkor, megrázta kemény ökleit Ibrahim basa felé:

— Megálljatok, kutyák!

S továbbhúzódtak fortyogó indulattal és lecsüggesztett fejjel. Egyelőre valahová az Ecsedi-lápok megé igyekeztek megvonni magukat, hogy ott dönthessenek nyomorult tehetetlenségükben, mitévők legyenek aztán?

Legelői ment Szepessy Pál, utána kapitányok, hadnagyok, meg a közrendű vitézek. Malomkő-bú terhe húzta a nyakát Szepessy Pálnak s egyszer fel is kiáltott emésztő gondjai közül:

— Inkább Wer da, mint Allah! Istenemre fogadom, megtépem még a basa szakállát!

Azalatt szálltak a hírek mindenfelől. Ezek a hírek sebes szárnyon szálltak el Gerla falváig is, az ország északi határkarimáján.

Megtudták mindenfelé, hogy Ibrahim basa ökrös-szekéren vitette el a kuruckirályt először Temesvárig. S azt a kegyet kérte csupán a szultántól, hogy mint hitszegő gyaurt, aki össze akart állni a bécsi császárral, saját kezével zsinegeltethesse meg.

Thököli megvasalása után sorra nyitotta meg kapuit a német előtt Eperjes, Ungvár, Regéc, Patak, Ónod és Szolnok vára.

Csak Munkács állott még!

Caprara generális körülvette a várat s teméntelen ágyuját a falaknak és bástyáknak szegeztette. Ugyanakkor felvonultatta a bombavető mozsarakat is. A hadak lihegve várták a parancsot, hogy megrohanják a meredek hegyet.

Ez esztendőnek végén méteres hó este be Munkács környékét meg a Verhovinát. Caprara generális először Petneházy ezredest (aki reménytelenségében német részre állt át azóta) küldte föl Ilona asszonyhoz, hogy adja föl a várat. Úgyis vége már minden erőfeszítésnek...

Zrínyi Ilona válasza ennyi volt:

»Az utolsó csepp vérig!«

Csak Munkács vára állt még!

Caprara, amikor újabb felszólításaira) nem is válaszoltak többé, ostromot rendelt el a falak és bástyák ellen s ugyanegy pillanatban dörögni kezdett valamennyi ágyútelepe. Ágyúgolyók törték a sziklákat s tüzesbombák durrogtak a vár felett. Ilona asszony visszaágyúztatott. És most, mikor az egész világ elhagyta s már csak ezen az egy ponton tartotta magát a magyar, Caprara generális tehetetlenül csikorgatta a fogát. Hisz minden császári katona megértette, hogy itt kell pusztulnia e fellegtörő sziklák alatt...

De Munkács védői is elkészültek a halálra.

Ott áll Munkács vára ma is még a Verhovina alatt, a síkságból merészen felszökő sziklakup tetején... Akkor, a vár körüli kevés szabad lapályt nem számítva, zengő erdők fogták közre. Bevehetetlen kőfal s mély csatornák és árkok őrizték s ugyancsak árkok választották el az egymás hátába ágaskodó három erődöt is. Mind a három erődbe egyetlenegy kapu volt bevágva s valamennyi kapuhoz egyetlenegy, keskeny és merész szirtek közt kanyargott fejszédítő ösvény vezetett föl.

Bevehetetlennek tartotta mindenki. Annál inkább, mert odabenn olyan legények esküdtek föl Thököli libertás-zászlajára, akiket maga a kuruc király válogatott ki hitvese oldalára. Egytől-egyig vigan mentek a halálba s a felszólításra, hogy adják meg magukat császári kényre, harsogva röhögtek egy nagyot. Radics Endre volt a várnagy, rendíthetetlen híve a kurucüggynek, Ilona asszony mellett viszont Absolon Dániel maradt a tanácsadó, aki Thököli ifjúkori bizalmasának számított. Esténként, mikor a téli nap véres szemmel nézett vissza a messzi Zemplén hegylánca-

nak kúpjairól, Ilona asszony gyászszínű ruhában, páncélba szorított mellel állt ki egy-egy bástyaszirtre, vakmerőn nézve farkasszemet Caprarával. Oldalán ott állt a tizesztendő Rákóczi Ferkó is, bánatos szemével mélázva el a hóba-fulladt tájon, mintha megsejtette volna, hogy tizenhét-tizennyolc esztendő múlva ugyanezekről a hegyekről fog leereszkedni — Esze Tamás háromezer gubás rusnyákjának élén — a felsőtiszai síkságra, az Istenért és a szabadságért!

És míg Caprara generális minden reggel új rohamra indult a sziklafészek ellen s trombiták recsegték és dobok doboltak, a vár minden védőjét lázadónak hirdette szét. Ugyanakkor a császáriak egy másik része nagy sáncokat kezdett hányni a várkapuval szemközt, az övigérő hóban.

A levegő is reszketett az ágyúdörgésben.

így jött el észrevétlenül az 1686-ik nagy esztendő s magas hó alatt szunnyadozott a vár környéke és az egész Verhovina. S ezt az egyhangúságot csak a farkasok verték föl, melyek falkákban csatangoltak üvöltözve. S versenyüvöltöztek velük a télben Szepessy Pál ordasai, akik azóta, hogy a váradi basa vasraverve küldte tovább a kuruckirályt, rőtákra szakadozva csatangoltak Erdély nyugati szélein s a Verhovina magaslatai alatt. És noha többet dideregtek a valóságos farkasoknál, rezesorrú Majos Ferenc s a dülledthomlokú Tulok György nem szűnt meg keseríteni őket a német ellen, mialatt Szepessy Pál — fia és Keczer Gábor társaságában — valahol Huszt vára mögött beszélgetett bele gyakran a fonnyadt szakállába. Majd a fejét törte össze, hogy mitévő legyen, régi és megfogyatkozott legényei pedig valami hatezerén csatangoltak fel és alá céltalanul. E legények a német nevére öklüket rázták fenyegetőzve. A lesóványodott kurucok közül százan meg százan sze-

rettek volna feltörni a sziklavárba, ámde minden reménykedésük megtört a várát körülözönlött császári hadak teméntelenségén. Téli alkonyatokon ki-kiálltak tehát az erdők szélébe s onnét kihajolva éhségtől csillogó szemmel nézték-nézték a várat, melynek legfelső fokán, gyászszínű ruhájában, ott állt olyankor Zrinyi Ilona és míg szoknyája csattogni kezdett a szélben, őt magát titkolt könnyek fojtogatták láncravert ura miatt való vágyakozásában.

Rendíthetetlenül tartotta a várat Zrinyi Ilona!

Valahányszor rohamra doboltatott odalent Caprara, sisakot tett föl, páncélt öltött és semmitől meg nem rettenve buzditotta a várvédőket. A leggyilkosabb ágyutüzben ott volt a legveszedelmesebb pontokon, személyesen osztogatta parancsait, ápolta a vérző kurucokat, lelket öntött a hátralékba. Munkács minden katonája áhítatos tisztelettel tekintett föl mindenkor e szent asszony karcsú alakjára. Aközben igazi vagy koholt leveleket csempészték be a várba, hogy a kuruckirály soha többé nem fog megtérni haddal, mint ahogy Ígérte, mert őmaga is török béklyók között lett rabbá nyomorultan. Ilona asszony minden esetben ugyanaz maradt:

»Az utolsó csepp vérig!«

De nemcsak hősi lélekkel tartották a várat egytől-egyig, hanem ők-maguk is többször törtek ki a kapun, hihetetlen gyilkolást vivén végbe az ellenség soraiban. Tavaszodó szellőcske lengedezett már a Verhovina szakadécai felől, amikor egyszer hatszáz thököliánus csapott ki a várból, mint a fergeteg, elmondhatatlan dühvel zúdulván le a császáriakra, akik megbomolva kezdtek hátrálni a váratlanul kitört fejtelenségben. Az árkok jórészét behányták a kurucok s háromezer katonáját csapták halálra Caprarának. Capará tehetetlen őrzőségében minden emberét a vár

ellen zúdította s miközben rohamra doboltak a dobosok s recsegték a kürtök, az összes ágyútelepek zúgni kezdtek, hogy beleremegett a vár... De hiába volt minden dühe a császári generálisnak, mert a német ezredek hanyatt-homlok voltak kénytelenek takarodni a várnak árcai alól. Odafönt dörögtek még az ágyuk, amikor Ilona asszony újra eskette minden vitézét. Ágyuk zengése és bombák csapkodása közben mondták el az iszonyú esküt a kuruckirály zászlai alatt, hogy inkább kénköves tűz vesse fel testüket, de soha-soha nem tántorodnak el a nyomorult nemzet ügyétől.

Tavaszi volt már, kéklő tavasz, mikor a tehetetlenül vergődő Caprara sürgős segítségért könyörgött Bécsből.

És néha teljesen körülfárta Munkácsot, akadtak mégis vakmerő kurucok, akik kívülről lopóztak be a várba Thökölitől küldött üzenetekkel. És noha rab volt még a kuruckirály, soha nem szűnt meg biztatni szépséges hitvesét, hogy tartson ki utolsó-szál emberéig, mert pünkösdi napjára nagy sereggel fog közeledni Moldova felől.

Zrínyi Ilona nem igen bízott már a fölmentő kuruchadokban, de a vakmerő kémek útján legalább ő is küldhetett üzenetet a szabad világba.

Első üzenete a hatalmas szultánnak szólt.

Megújította előtte hódolatát s pártfogásába ajánlotta a két Rákóczi-árvát. Ugyanakkor érzékeny szemrehányást tett Szulejmán basának, az új nagyvezérnek férje rút rabulejtéséért. A szultán, válaszul, titkos követséget menesztett Munkács várába s Ilona asszonyt megdicsérvén hősi magatartásáért, ajándékokkal tisztelte meg.

A nagyvezér válasza még meglepőbb volt.

Szulejmán basa csak ekkor eszmélt rá, hogy a váradi basa a díván tudta nélkül, csupán a maga szakállára fogatta el a kuruckirályt, ugyan-

akkor pedig megütötte a fülét, hogy a fejedelmük nélkül maradt bujdosók kisebb csapatai egymásután teszik le kardjaikat a császári tábornokok előtt.

S a nagyvezér felbőszült!

Ilyen előzmények után történt, hogy egy tavaszi napon a kuruckirály szabadon toppant be Váradra kicsiny, de fényes kíséretével. Ibrahim basa megrémült, mert rosszat sejtett s ez okból diszkíséretével tüstént Thököli udvarlására sietett, aki gyanús egykedvűséggel fogadta.

Ámde Ibrahim basa nem sokáig maradt gyötrő kétségek között.

Mert még azon a napon fermán érkezett Váradra a szultántól, titkos pecsét alatt. A fermánt azonban — a basa legnagyobb döbbenetére — nem neki adták át, hanem Thökölinek.

S a basának hamuszínű lett az arca.

A kuruckirály másnap hivatalos iratot küldött át az alvezéreknek, akik átolvasván az iratot, menten elfogták Ibrahim basát s megkötözve vitték Thököli elé. Tulajdon emberei kötözték meg.

Thököli ekkor rideg udvariassággal szemébe mondta Ibrahimnak, hogy gálád volt az eljárása, amikor vasraverette őt s ökrös-szekeren vitette tovább, Temesvár felé. Majd tudtára adta színlelt közömbösséggel, hogy szultáni fermán érkezett hozzá, de a basa számára, amelyben alkalmasint fontos közlenivalói lesznek a Portának.

Ibrahim basa olyan lett erre, akár a halott.

A kuruckirály a basának nyújtotta át most a fermánt, amelyben szörnyű dolgok voltak és amelynek végső sorai hangzottak, amint következők itten:

»Te kutya! Mivel hamisan elárultad a Nagyúr igaz hívét, késmárki Thököli Imre grófot,

kurucoknak királyát, vétessék a fejed, te kutya! Előbb azonban zsinogeltessél meg!»

Thököli ekkor finom vörös-selyem zsinórt vett föl az asztalról s most már nem színlelve magát többé, dőlyfösen adta át a basának:

— Utasításom van ugyan, hogy egy csausz által hajtassam végre rajtad az ítéletet, én azonban megengedem számodra kegyes szívvel, hogy saját kezeddal kösd fel magadat!

Nem múlt bele egész egy óra s Ibrahim basa feje útban volt már a szultánhoz, vörös-selyem erszénybe kötve.

Ám Thököli ügyén ez sem segített már. Régi népszerűsége szétfoslott, kurucainak tetemes része császári zászlók alatt harcolt ekkorára. Csak Munkács vára állt még!

A várat nem Caprara ágyuztatta többé, hanem a feketebőrű Karaffa. Az oldalán ott lehetett látni mindenütt Újhelyi Erzsébetet is.

Eközben virágfafakadt a természet a földigdúlt Felső-Magyarországon. És egy ilyen napon megereszkedett Huszt vára mögül Szepessy Pál is a lengő szakállával. Seprűszemöldökei — az aggasztó gondok következtében — egészen lecsúsztak a szeme fölé s kedvetlenül szólt legközelebbi híveinek:

— Most pedig megindulunk Buda alá!

Rezesorrú Majos Ferenc, a dülledthomlokú Tulok György kapitány, Keczer Gábor s a fiatal Szepessy Pál hitetlenkedve nézett a rútkedvű öregre. Mert az egykori kapitányok és hadnagyok közül csak ilyen kevesen maradtak meg körülötte ekkorára. Riadtan kérdezték:

— És elhagyjuk a kuruckirály ügyét?

— A kuruckirály nincsen többé, — morgott az öreg. — Még ma megindulunk Buda alá...

— És mit csinálunk Buda alatt? — kérdezték azok egyszerre.

Szepessy Pál révedezve mondta, mint aki nincs egészen az eszénél:

— Meg fogunk halni Buda alatt!

Mert akkor már Európa minden keresztény vitéze megindult a magyar fővár szabadítására.

Buda alá!!

Úgy látszott, közeledik a nagy álom testetöltése, amelyért magyar végvári katonák másfélszáz éven át verekedtek csupasz mellel és egy-szál karddal ia sik mezőben, vérük elhullt a fűre, csontjaik pedig temetetlenül fehérlettek mindenfelé. Másfélszáz éven át magyar vitézek tízezrei Buda nevével ereszkedtek minden új csatájukba s haltak meg tízezerével egy nagy gondolatért: Budáért!... Most aztán, hogy elérkezett végül az idő, mindenfelé az egykori mezei kapitányok emlékét idézgették, különösen a nagy Thury Györgyét, aki — miután egész csapatát lekasabolták a kontyosok — egyesegyedül vagdal kozott tovább ozmánoknak sáskasokasága ellenében s Jézus-Mária nevét kiáltozva szállt ki belőle hősi lelke... A szepesi városokból Csáktornyáig a nagy Zrinyi Miklós, a magyar Hektor és szörnyüerejü Péter öccse, a magyar Ákhilles nevét emlegették a vitézek. Mert e két keserű katonánál nagyobb vérengzést nem idézett elő soha senki a kontyosok soraiban.

Ahogy ím elérkezett volna az 1686-ik esztendőnek tavaszutója, talpraállt csaknem egész keresztény Európa, hogy visszavegye Budát... És Európa keresztény harcosai megindultak a magyar fővár ellen: bajorok, württembergiek, svábok, franciák, olaszok, lengyelek, spanyolok, horvátok s azonfelül vagy kétezer hajdú. A világ minden tájáról szürke hadoszlopokban marsol-

tak a magyar fővár felé s nyomukban magasra szállt a por a fullasztó melegben. S bajorok, württembergiek, svábok, franciák, olaszok, lengyelek, spanyolok, horvátok és hajdúk mind azt kiáltozták, talpalva a feneketlen porban:

— Buda alá!... Buda alá!..

S rémület lett az ur Európa és Ázsia népein. Tudta mindenki, hogy a két nagy ellenfél: Lipót császár és a szultán közül egyik örökre alulmarad. Mert kegyelem itt nem lesz aztán!

A hírre, mely végigsivított a félvilágon, hogy a keresztény uralkodók és hadvezetők tanácsában határozattá lőn Buda vivása, döbbenet szállt meg mindenkit az ozmán birodalomban s a nagymuftinak ama tanácsára, hogy a hatalmas Istennek és Mohamed prófétának a török nemzet ellen fölgerjedt haragját meg kell engesztelniök, birodalomszerte rendkívüli böjtöt parancsolt meg a szultán... »Minden igazhívő muzulmán a hónap első napjától kezdve, reggeltől-estig, míg a csillagot meglátná, böjtöljön és sem enni, sem inni, feje vesztésének terhe alatt ne merészeljen!«

Így szólt a parancs.

A nagymufti ugyanakkor zsákba öltözött a török főpapokkal együtt s magát megláncolván valamennyi, homlokkal a földre borult, szakállával sepevén a földet. Nagy sirás és jajgatás közt mentek végig valamennyi uccán s mikor ilyenformán a török templomba értek volna el, hangosan kiáltották az égre:

— Isten! Isten! Nagy Isten! A szent Mohamedért könyörülj rajtunk!

De még ez sem volt elég...

Mekkáig hatott el az igazhívők rémülete, ahol először a Próféta koporsóját hozták ki, utána a dicsőséges harcokon elesett ozmán vezérek koporsóit s hallatlan fényű ünnepek

között kivitték a nyílt mezőre, ahol is az igazhívők mindent elborító tömegei várták akkorára a szent koporsókat.

Régi krónikákban olvassuk:

»Vala pedig ezen processziójárás csodálatos sok ceremóniával, mert elől egy nagy ládát, az után eltört kardokat, elromlott puskákat, összetört kézíveket s nyilakat visznek vala, hét-száz törökök mezítláb, zsákban öltözve és köteleket vetvén nyákokba, ezt kiáltozták:

— Szent Mohamed, lásd meg, mint megrontottanak minket a pogányok!

Utánok háromezer török megyén vala, kik vérrel valának meghintetve, nagy jajgatással, kiáltással, ordítással mentek és magokat ostorozzák vala... Utánok hatezer janicsárok, félig mezítelenek, éles tövisekkel a kezeket, melleket szurdalják vala, hogy vérök elfolya a földön. Harminc szápiák a hátukon viszik vala Mohamed koporsóját, azok mellett kétfelül, elül-hátul, háromszáz főtörökök mennek vala, hogyha valaki az sokaság közül fejét fölemelné a sokaság megnezésére, tüstént fejét vennék...«

Majd folytatja a krónikás:

»Minden mérföldre pedig megállván, egy-egy keresztény rabot ölnek vala meg, annak vérével áldozván Mohamednek. Ezek után harminc basa megyén vala, a keresztények vérébe megmártott vásznat kötvén kontyukra, a kezők egybe lévén köttetve és tevének hosszú farka lévén kezekre akasztva. Utánok hétezer janicsár fegyvertelenül, egy pálca lévén kezekbe, mind kiáltottak vala:

— Álla Peri Muffel Aj!

A fővezér pedig egy sánta öszvéren alázatosan megyén vala, annak is fején egy kék vérben-mártott vászon lévén és egy nádszállal a maga fejét ütven, így kiált vala:

— Offat Myllei Tuffai!

Egy ládában pedig számtalan pénzt, török oszporát vitetvén, úgy hintik vala a földre, hogy a szegények fölszedjék. Legutól mennek vala a török hadak és mintegy százig való barát-forma szerzetes törökök, kik éles késsel metélvén a magok húsokat, átkozzák vala a kereszténységet ilyen szókkal:

— Álla Buffai, Álla Mitrei Crostinnai!«

Végzi pedig a krónikás így:

»Ehez hasonló pönitenciatartást senki, mióta a török birodalom fundáltatott, közülök senki nem hallott, a nagy veszedelem annyira megháborította őket.«

Magyarországon akkor már dörgött a föld a fölvonuló katonák talpai alatt.

A táborozást Karaffa generális nyitotta meg...

A feketearcu tábornok maga mellé vevén a Szatmár táján áttelelt hatezer németet és a Petneházy Dávid alatt átállt kurucokat, abba-hagyta Munkács reménytelen vívását s megrohanván a szentjobbi várat, három nap alatt felpörkölte és akkor Debrecen városa ellen indult meg. A debreceniek ugyanis, mióta Thököli kiszabadult, megtagadták a németek számára elrendelt mindennemű élelem szállítását s Karaffa oly ijesztő bosszút állt a debreceniekre, hogy az ottani anyák még száz esztendő múlva is az ő nevével ijesztgették rakoncátlan gyermekeiket... A fekete generális azonban mégsem szállhatott alá Budának, hanem visszafordulván, Munkács várat volt kénytelen szemmeltartani. Mert az új erőre kapott kuruckirály összeszorított fogakkal igyekezett felszabadítani rendithetetlen feleségét és a két Rákóczi-árvát.

Hanem annál fenyegetőbb események mentek végbe azalatt a Duna két partján. Annyi

katona gyülekezett föl akkorára arrafelé, hogy meghajlott alattuk a föld.

És akkor a császár kiadta a parancsot:

— Meg kell halni Budáért!

Megindult erre a magyar fővár alá csaknem kilencvenezer vitéz, mind-mind a keresztény hitnek dicsőségére. Ugyanakkor Lotharingiai Károly herceg vette át az összes hadak legfőbb vezényletét. Vittek magokkal száznolcvanhat ágyút, a sugáragyuktól és spanyol tarackoktól fel, a kétszázfontos mozsarakig s vittek magokkal közel tízezer mázsa puskaport, harmadfél-ezer mázsa ólmot, száztizenkétezernél nagyobb tömegű ágyúgolyót, négyszáznegyvenegy láncosgolyót, körülbelül kilencszáz kartácsot, kétszáz tarack-gránátot s húszezer bombát. Párkánytól Komáromig s Esztergomtól Győrig szállt magasra a por a lovasok lovainak, a gyaloghádák talpainak s a szekerek és kocsik kerekeinek alatta.

A Duna két partján halálos neszben ereszkedett alá a két fejedelmi vezér.

Lotharingiai Károly fővezér az 1686-ik esztendő június havának tizennyolcadik napján Pilis-Marótra ért, ott ütötte fel főhadiszállását, ahonnét is négy napon belül Visegrádon és Szentendrén át Óbudát közelítette meg. Ottan táborba szállott a herceg... A bajor választófejedelem a hó tizenkettedik napján Párkányban volt még, ahonnét Szobon, Nagy-Maroson és Vácon keresztül egy nappal megelőzte a fővezért, s óvatosan körülözlönte Pestet.

Az egész keresztény világ visszafojtott lélegzettel teste, mi lesz most?

Tudta mindenki, hogy a nagyvezér válogatott haderővel siet Buda mentésére Drinápoly alól, bent Budában pedig a lisztes-szakállú Abdurrahman basa és Achmet cserkeszbasa tizenhétezer

janicsárral és háromezer spahival készült ezenközben a halálra... A Próféta zöldselyem zászlaja alatt!

Senki nem tudta, mit hoz a holnap?

Thököli hozzá visszahódolt embereivel Munkács felé szeretett volna előtörni, hogy legalább ifjú hitvesét s a várba összehordott kincseit menthesse meg. De valahányszor elnézett maga körül, bánatosan volt kénytelen sóhajtani egyet:

— Jézusom, de egyedül vagyok!

Mert régi katonáinak fele holtan feküdt már. Azok közül pedig, akik életbenmaradtak mindmáig, négyezer kuruc Budánál zörgette fegyverét Petneházy Dáviddal együtt, hatezer bujdosó viszont Szepessy Pál kardja alatt készült alámenni Budához, hogy meghaljanak egytől-egyig a magyar fővár kövei alatt...

Szepessy Pál Tokaj alatt táborozott ebben az időben s még árvábnak érezte magát, mint a kuruckirály. Mert régi társai közül csak rezessorú Majos Ferenc, meg az átkozotthirű Tulok György kapitány volt vele s a fiatalok rendjéből saját fia, Pál, úgyszintén Keczer Gábor.

És a kivénült Szepessy Pál akkor, táboriasztalkájára könyököltetvén komisz gondoktól főtt fejét, a szakállába dörmögött:

— Most már minden mindegy... Ha nem a pogány kutya, a német disznó esz meg bennünket ... De legalább Buda bátyái alatt esünk össze a kardunkkal együtt!

Közel a vezérhez két ijesztő külsejű kóbor legény tétlenkedett: a kordovánképű Buga Jakab meg a csepűhajú Zöld Demeter. Buga Jakab meghallván a vezér szavait, annyit dünnyögött:

— Nem számít a, csak verekednénk mán!

Zöld Demeter szótlanokodva bólogatott rá a kiszívott koponyájára.

Tokaj alatt táborozott Szepessy Pál valami hatezer nyomorult ordassal. Olyan állapotban voltak már egytől-egyig, hogy szájalom volt rajuké nézni. S kardjaik a teméntelen hadakozástól, akár a fűrész. Mivel pedig tetvek hancúroztak a hónaljuk alatt, szakadatlanul vakaróztak.

Zuhatagban omlott alá a júliusi napfény.

Az élemedett Szepessy Pál nyitott sátora előtt ült, tábori asztalkára tehenkedve s gyötrelmes gondolatok kergették egymást a fejében. Nem tudta eldönteni magában: visszaforduljon-e s összeálljon Thökölivel, akinek oldalán ott reménykedett még a katonacsillag fordulásában Petrőczy vezér és a se-színű Ubrisi, avagy utána-siessen-e Petneháznak s melléjeállván Európa keresztény hadainak, legelsőkül rohanják meg Buda falait s orkánszerű erővel átvetvén magukat a falak tetején, maguk alá tapossák a törököt, a volt szövetségéstársat; avagy végül nem-jenek-e át a Rákóczi-havasokon Lengyelföldre és ott följárlván szablyáikat a nagy Szobiesz-kinek, idegen földeken harcolva essenek el bátran, mint katonákhoz illik?

Törte a fejét könyökre-dültében Szepessy Pál és ha elgondolta, mily kevesen maradtak meg körülötte a régi vezérek, kapitányok és hadnagyok közül, mégis úgy vélte legderekabbnak, ha Buda alá indul meg. Ha meg kell halni egyszer, legalább Buda kövei temessék maguk alá romlandó testüket.

Ekkor történt, hogy a tábornak észak felé kinyúló végéből nagy kiáltozások estek. Ez a kiáltozás mindjobban elharapózott a táboron, végül Szepessy Pál is fölemelte seprüszemöldökeit s odaszólt a mellette várakozó rezesorrú Majos Ferencnek:

—Miért kiáltoznak a hadak?

—Úgy vélem — mondta előretekintve Ma-jos Ferenc —, hogy deáki külsejű harcosok érkeztek a táborba ...

Szepessy Pál itt már kíváncsian fordult meg maga is, hogy táboriszéke recsegni kezdett alatta... Akkor már jöttek is a deákos ruhájú legények, fegyverek súlya alatt csörögve. így érték el Szepessy Pálig s ott fősorakozván félkörbe, hallgatagon vártak. A félkör előtt légy vakmerő kiállású legény állt és várt türelmesen a sorsára.

Szepessy Pál meghordozta rajta tompafényű szemeit s iazt kérdezte tőle:

—Ki vagy és mi a neved?

—Vezér — kezdte bátran a daliás legény —, Sallay Pál vagyok, a sokat bujdosott pataki Alma Mater muzsafiáiának széniora... Megindultunk végül mi is, hogy megverekedjünk Buda alatt. Mert így nem élet az élet!

Baljós fény villant meg ekkor Szepessy Pál mélyenülő szemeiben:

—Hát a kollégiummal mi van, öcsém?

—A kollégium új bujdosásra készül, vezér...

Szepessy Pál hátrahőkölt: nem akart hinni a fülének. És sokáig maradt ebben a helyzetben, míg végül meg tudta törni a csendet:

—Mintha már láttalak volna valahol, öcsém...

—Úgy van, vezér, — bólintott rá a daliás szenior. — Sok-sok évvel ezelőtt, mikor az alföldi tenger-mocsarak közt igyekeztünk gyalogszerrel hazafelé, a mi kis Jeruzsálemünkbe hogy megkapáljuk az iskola gazdátlan szölleit. Mert tavaszodott éppen. Tíz esztendő is múltott azóta: gyerekleányke lehettem még akkor, vezér...

Szepessy Pál bólogatni kezdett, hogy ez az igazság. S búsfényű szemeit reávetvén a (daliás szeniorra, biztatni kezdte barátságosan:

— Mindent tudni akarok, öcsém, ami azóta ment végbe e legszerencsétlenebb oskolával...

Kevés szünet következett.

Akkor egyet sóhajtott Sallay Pál, domború melle legmélyéből s így szólt:

— Nagyon messze kell kezdenem, vezér!

Szepessy Pál, néhány kapitánya, hadnagya és egyéb hadvezetők kíváncsian helyezkedtek neki a hallgatásnak, mialatt mély gyásszal fogott belé Sallay Pál:

— Messze kell kezdenem, vezér... Tizen-négy esztendővel ezelőtt a bosszút lihegő jezsuiták, meg a császári lancknehtek által elüldöztetvén Patakról, csak Erdélyben állapodtunk meg te(méntelen szenvedéseink után Buzinkay Mihály és Pósa házy János mestereinkkel, mely utóbbi számtalan vitát állt ki, szemben a mocskois Sámbar Mátyással. Én tízesztendős legényke voltam menekülésünk ama bútólvert őszén s lazóta is minden évben fölgyalogoltam egyszer Patak határába, keresvén szegény szüleimet, ámde többé ínem találtam reájok... Mert a deákok minden esztendőben kétszer mentek föl, az erdélyi hegyek közül a pataki hegyekre: tavaszidőben, hogy megkapálják az Alma Mater szölleit s október havában másodszor is, hogy leszüretelvén ia szőlőnek termését, abból éljünk s megadván 'fizetését a mi két nevelőapánknak: Buzinkay Mihálynak és Pósa házy Jánosnak...

Fu jt egyet, folytatta:

— Tiz esztendeje volt már bujdosásunknak, midő n iaz északi hegyek között Thököli urunk győzelmi zászlói kezdtek felcsattogni a szélben... Fejedelmi urunk hatalmába ejtvén Patakot s ki rugdosván onnét a jezsuitákat, üzent értünk,

hogy most már jöhetünk haza. Hát útnak ke-
rekedtünk kietlen őszi időben, de Buzinkay Mi-
hály apánk, meg Pósa házy János apánk nem
jöhettek velünk. Elélemedvén mindketten, csak
áldásukat íadhatták reánk könnyektől megázta-
tott íszemmel. Mi megindultunk aztán, ámde mire
a Tisza alá sikerült volna elérnünk, nagy hó-
fűvásba keveredtünk s a zengő viharon át tör-
tük magunkat előre Patakig, miközben a na-
gyobbak a kicsinyek kezét fogták, hogy össze-
esvén la hóban, ott ne pusztuljanak...

— S kik lettek az oskolamestereitek azon
időtől fogvást? — vetette föl a kérdést Sze-
pessy Pál.

A daliás szenior csengő hangon beszélt
tovább:

— Megmondom, vezér! A nagyok egymásx
oktatgatták a tudományokban s a régi falak
között mi, legtoorosabbak, tanítgattuk az apró
muzsaf iákat, lakik tehetetlenek voltak még... így
multak esztendőök, mígnem a nagyhírű Csécsy
János mester az Alma Mater élére választatott
gondviselő urainktól. Ám aközben lecsúszott a
Thököli urunk katonacsillaga is, amire újból nyo-
morgatni kezdtek bennünket... Klobusitzky al-
ispán császári hadakkal készül megostromolni a
mi kis Jeruzsálemünket, hallgatván a jezsuiták
sugdosásaira, lakik legnagyobb ellenségeink ne-
künk ia világban... Csécsy János apánk készül
immár, hogy odahagyván Patakot, inkább a bé-
késebb Göncre bujdosik el az oskola deákjaival
és még megmaradt bibliotékájával... Mink az-
tán hatvanan, akik kinőttünk már a tudomá-
nyokból, de fejünket nem tudjuk hová hajtani,
fegyvert kötöttünk magunkra, hogy fölkeressük
vezér s meghaljunk a zászlaid alatt...

Itt abbahagyta Sallay Pál. Mély csend követ-
kezett. Senki nem mert (mukkanni egy szót is,

Szepessy Pál maga elé könyökölve nézett, miközben Jugszínű szakálla szétterült a tábori-asztalkán, mint egy ócska hadizászló...

Egyszer aztán fölemelte a fejét s bús szemöldökei alól felcsillant a két szeme:

— Hát Buda alá indulunk, legények!

Az átkozotthírű Tulok György kapitány, noha előbb is tudott már a vezér szándékáról, úgy kezdte csikorgatni a fogait, hogy tíz lépésről is hallották, ellentmondani azonban nem mert Szepessy Pálnak. Mert a vezérről tudták valamennyien, hogy ősz fejét tizenöt esztendeje hordozza immár a lelketlen bujdosásban s e temételen idő alatt nem (akadt egyetlen napja, amikor jókedvre derült volna.

Majos Ferenc azonban nem tudta lefojtani magában szörnyű indulatját.

Majos Ferenc ugyanis, aki keresztbefont karal álldogált a Tulok György kapitány oldalán, kitört a veszett mérgével:

— Vezér! Inkább fölveszem Allahnak hitét, semhogy la német kutyájának álljak be!

De abba is hagyta nyomban.

Mert ráemelte szemeit Szepessy Pál és noha uralkodni igyekezett magán, a szájaszéle vészesen kezdett remegni. Ettől a szájremegéstől megdöbbsent rezesorrú Majos Ferenc, vékonyhasu (talpasok kapitánya s két lépést hátrált.

Rémült csönd állt be mostan s nehéz percek multak el a rémült csöndben.

Akkorára legyűrte magában az indulatot Szepessy Pál is. Mert sok ész és nagy körül^v-kintés volt dicsérendő tulajdonsága. És akkor nagy nyugalommal kezdett neki a szónak a csatákon kivénült vezér:

— Nyomorult hetek óta forgatom a fejemben a dolgok állását s okoskodásom újra minden napon arra az egyre jön ki, hogy meg

kell indulnunk Buda falai alá. Thököli grófi-öcsém nem vigyáz reá, hogy nem szabad tovább-praktikálni a pogánnyal, mert most Európa minden keresztény vitézei alásereglenek, hogy megvegyék a magyar fővárat... Másfélszáz esztendőől fogvást minden magyar lovas és hajdukatona Budáért ment a halálra és ha mink most nem sietünk Budához, a német örök időre elnyomja édes kis nemzetünket. Azért mondom, nagy gondolkodások után, hogy alá kell ereszkednünk Budának s fene-méreggel rátörnünk a falakra és bástyákra s Nagyboldogasszony tornyára kidugván a zászlónkat, a világ összes keresztény vitézei előtt kell megmutatnunk, mi csoda a mi virtusunk!... Hogy amig keresztény katona lesz e földön, mindenfelé a magyar virtust hirdessék szerte!... Hát velem jösztek-é, legények?

— Veled megyünk, vezér! — harsant meg sokezer ordas ugyanegy pillanatban.

Ezt kiáltozta most már Tulok György is a düledt homlokával, úgyszintén rekedtre üvöltözte magát rezesorrú Majos Ferenc is, akit meggyőzővén a vén vezér leszélyessége, egyre azt kiabálta, hogy nincs már egyéb választás, hála Istennek, mint Buda alatt döglenni még! Oldalt ott tétlenkedett a bunkójára dülve Buga Jakab testvér is balról mellette Zöld Demeter testvér... Ott lehetett látni a legénykedő Tyukodit is, amint a lelkesedéstől könnyes arccal lengette csalmáját iaz öreg felé s harsány hangja túlszárnnyalt minden más kiáltozást:

— Vivát, Szepessy Pál!

Ezt a kiáltást átvette az egész tábor s olyan kiáltozásban törtek ki, hogy megdördült tőle a föld és megdördült az ég:

— Vivát, Szepessy Pál! Ő a mi gondviselő apánk!

Csak a fiatal Szepessy Pál s hűséges barátja, Keczer Gábor nem vivátozott. A fiatal Szepessy Pál ugyanis ott állt atyjának, a vén Szepessy Pálnak széles háta mögött, mellette Keczer Gábor s darab ideig összefont karral gyönyörködtek; a délceg Sallay Pálban s fegyverbe jelentkező diákjaiban. Hallgatagon áldogáltak egymás oldalán, mint illeti is. Mikor azonban a lengőszakállú és nagyeszű vezér Buda alá készült levinni a szabadságért fölkelő utolsó ordasokat s ők ketten jól tudták, hogy Lotharingiai Károly herceg és a bajor választófejedelem Buda falaihoz ért immár, pillanatra megtántorodtak. És akkor felsóhajtott Keczer Gábor:

— Tizenkét esztendő lehet most taz András fiam...

A fiatal Szepessy Pál viszont ráncoktól sűrű homlokkal annyit mondott maga elé:

— Meg fogja bánni ezt még az én atyám-Barátom, Gábor, négy szemközt beszélni próbáltam már vele, hogy ne menjünk a törökre, mely a mi egyetlen barátunk és pártfogónk volt a súlyos időkben, mert akkor mindnyájunkat felfal [a német disznó, ámde atyám remegni kezdett a haragtól, amiért ellenemondtam neki...

Keczer Gábor rosszkedvűen sóhajtott hozzá másodszor is:

— Soha többé nem fogom viszontlátni sárosi hazámat...

... Odafönt pedig, a sárosi részeken nagy volt eközben a bizonytalanság.

Német lanckneht és kuruc fölkelő alig mutatkozott mostanában arrafelé. Mert a császáriak Buda felé marsoltak mind-mind, a kurucok pedig háromfelé szakadozva lestek ebben az időtájban, hogy mi lesz hát? Petneházy legényei a magyar fővár felé voltak útban, Szepessy Pál is utánuk készült hatezer bujdosóval, a még

megmaradt seregrészek pedig Thököli alatt tétlenkedtek, aki megfogyott erejével nem tudott előtörni Munkács irányába. Mert a török nem küldhetett neki egy szál katonát sem, miután a (nagyvezér maga is lóhalálában sietett a végveszedelembé jutott Buda megsegítésére.

Nagy bizonytalanság s ijesztő csönd volt érezhető a levegőben a felsőmagyarországi részekben. S ez a fullasztó csönd mélyen reáfeledt Gerla falura is.

Nyár volt, nagy nyár. Alig hágott még sírjába a május hava s olyan lett a hőség, hogy már június első napjaiban pirosítani kezdtek a fák gyümölcsei. Mintha maga a természet is sietett volna... Nagy események voltak készülőben: érezte ezt s beleremegett minden halandó lélek.

A kis Keczer András a gazdasági udvarban próbált ki ezalatt egy szelídebb lovat. Tizenkésztendő múlt a télutón, de gyerekarca komoly, nagyon komoly volt már ebben a korában is. Titokban arra készülődött ő is, hogy két-három esztendő múlva lóraül s utánamegy apjának a Szepessy Pál Jegenyei közé. Mert most már, hogy aláhullt a kuruckirály csillaga s a régi vezérek és kapitányok csatákon estek el, szétszóródtak avagy elvénülvén, a kuckóba húzódtak félre melegedni, most már csak a Szepessy Pál nagy híre állt mindenfelé. Úgy látszott, ő az utolsó reménykedés: utána már a megsemmisülés következik.

E forró júniuseleji napon, miközben a kis Keczer András lóháton nyargalt körbe a gazdasági udvarban, két nagyapja halk beszélgetés közt üldögélt a ház előtt, a nagy hársnak árnyékában.

Hosszú szünet után Rauscher Gáspár kezdte megint:

— Európa minden keresztény népe Buda alatt (készül táborba szállni... Mi lesz velünk, barátom, András?

Az ősz Keczer András, jaki nagy kora miatt hosszú ideje leoldotta már a kardot, sűrű gondok közt ingatta maga elé a fejét, mialatt fehér haja a homlokába hullott:

— Barátom, Gáspár, nyugtalan éjszakáim vannak, különösen mióta minden lompos német délnek takarodott. Mert Újhelyi Erzsébet, ez a zilált erkölcsű személy, legutóbb a Karaffa generális iszajhája lett. A feketearcu tábornokot pedig feneketlen gyűlölet fűti minden magyar iránt... Azt tudjuk viszont, hogy Újhelyi Erzsébet halálra keresi Gábor fiamat...

Rauscher Gáspár tenyerébe fektette a homlokát, az ősz Keczer tovább beszélt egyhangon:

— Egy idő óta, mondom neked, barátom Gáspár, gonosz éjszakák zaklatnak. A minap is sajátmagamat láttam álmomban s véres volt a hajam. Aztán Gábor fiamat láttam sárga arccal s ,vér folyt le a mellén...

S elhallgatott az ősz Keczer András, hü barátja pedig, Rauscher Gáspár annyit szólt csüggedt fővel:

— Isten markában vagyunk valamennyien...

Legyen meg az ő akarata!

Hallgattak aztán.

S üldögélt-üldögélt a hársak alatt a két tiszteletreméltó öreg. Fölöttük, a hárs virágai körül, méhek zsongtak s a hárs csúcsain ül a mennybolt feszült ki földöntúli kékségével. A hőség alatt köröskörül lihegett a határ.

Igen elhagyott volt a tájék, de hírek ide is eljutottak azért. S e hírek nagyságába beleborzongott mindenki.

Szóltak pedig e hírek arról, hogy Lotharingiai Károly és a bajor választófejedelem ha-

lálnak-szánt legényei ott állnak immár Buda tövében, a Vízi-kapu, a Fehérvári-kapu és a Zsidó-kapu lelőtt, hogy minden vérüket elhullassák keresztény hitükért... Később olyan hírek vándoroltak fel az ország északi határszéléig, hogy a bajor választó megszállta a Gellérthegyet s nyomban víz-árkokat kezdett hányatni a vár falai irányába s teméntelen ágyukat vonultatott föl a Naphegyre... Lotharingiai Károly herceg ugyanakkor a Svábhegyen ütötte fel főhadiszállását (a hegy ekkortájt kapta nevét a nemrég érkezett négyezer sváb harcos után), s akkor csapatait a Budát nyugatról és északról koszorúzó hegyeken állíttatta föl, úgyhogy — beláthatatlan félkörben — a Dunától a Dunáig a keresztény nemzetek legvakmerőbb katonái álltak készen Buda megrohanására. A herceg ezzel egy időben ia Margitszigeten át hajóhidat veretett a túlsó partra, ahonnan le, egészen Csepelig és Pest városa körül Batthyány Ádám könnyűlovasai cikáztak fel és alá lankadatlanul.

Szálltak a hírek, szálltak...

Ezek a hírek arról számoltak be, hogy Petneházy Dávid ezredes még nincs a magyar fővár (alatt négyezer kurucával, de hétezer hajdú a Vízi-kapu előtt nyugtalankodik immár, hogy a hercegi vezér egy buzogányintésére rávesse magát a falak meredélyeire s legyilkolja az Abdurrahmann basa janicsárjait, avagy ők pusztuljanak el szüleikért, feleségeikért, húgaikért, gyermekeikért s mindnyájunkat eltartó közös anyánkért, mely szelíd szemfedőt hint kihunyó szemeinkre: Magyarországért... S szálltak-szálltak a hírek: hogy nyugat felől magasan állt a por Európa minden országútjain s az országutakon keresztény vitézek sietnek Buda szabadtására ... Szemközt pedig, valahol Nándorfehérvár alatt magas por tornyosodik a Drinápoly

felől odáignyúló hadiúton. Annak a hadi-utnak porában ia nagyvezér szégyentől lihegő ozmán vitézei sietnek Buda mentésére.

Mindenki érezte, hogy a félvilág fog itt most leszámolni a félvilággal.

Erről beszélgetett a két öreg a gerlai udvar hársfája alatt, mikor a ház tornácáról egyszerre a fiatal Keczer Gáborné lépett elő:

— Atyámuraim, hova lett Andráska?

Az ősz Keczer András, a kis Rauscher Edit apósa, fölállt erre, odalépett a kedves szemű menyecskéhez, akit mindenkinél inkább szeretett s két tenyerébe fogván a fejét, megcsókolta szelíden:

—A gazdasági udvarban próbálgatja a lovát, édes leányom...

—Ő is katona lesz rövidesen, — szolt közbe kedvetlenül Rauscher Gáspár, a másik nagypapa.

Rauscher Edit maga elé tárta a két gyenge karját, mintha valami nagy-nagy veszedelemtől igyekezett volna megmenteni egyetlen fiát:

—Nem adom, apám!... Nem; adom!...

—De kell! — riadt rá rosszkedvűen az édesapja. — Az Isten arra ítelt bennünket, hogy bölcsőnktől a sárg kardot szorongassunk markunkban. Mert ha egyszer letennők a kardot, végünk lenne!

Az ősz Keczer Gábor szótlanul bólongatott régi barátja szavaira, a kis Rauscher Edit felhős szeme pedig könnyekben csillant meg, két apró kezét pedig a szívére szorította:

— Istenem, Istenem, a fiamat hagyd meg legalább, ha már az uram nem lehet az enyém!

Fölzokogott. S fuldokló sírással fordult vissza a házba.

Azalatt szálltak-szálltak a hírek Gerla falu felé.

Ezek a hírek arról tudtak, hogy valahol

Ernőd falu táján egy bizonyos Esze Tamás nevű s feneketlen indulatú lázadó is csatlakozott Szepessy Pál ordasaihoz. Valami nyolcszáz rút lovassal. Úgy adták tovább a hírek, hogy Esze Tamásnak, aki alig tíz esztendővel volt fiatalabb Szepessy Pálnál, szintén csüngő a szemöldöke, a két bajusza meg úgy kókadozik alá a szája sarkától, mint két bús rozmáragyar. Ez az Esze Tamás, ha igaz volt, Tarpára való Rákóczi-jobbágy lett volna, esztendők óta bujtogatott a Szernye-mocsarak táján s a német nevére olyan utálat ragadta torkon, hogy krákgogni kezdett olyankor.

Ez a legutóbbi hír valónak bizonyult.

A kegyetlen Esze Tamás ugyanis, aki mindmáig az ordasokat verbuválta Magyarország északkeleti szegletében, végül maga is elérkezettnek vélte a pillanatot, hogy meginduljon. És nyolcszáz vedlett lovasával becsattogván nagyfennem Szepessy Pál emődi táborába, lecsúszott lova hátáról s búsfényű szemmel állt oda Szepessy Pál elé:

—Most leszámolunk a némettel, vezér!

—A kontyosokkal, Tamás öcsém, a kontyosokkal! — zúdult rá az öreg. — Mert amint tapasztalom és hiszem, most van itt az ideje hires kis hazánkat megszabadítani először a pogány ebtől, azután a trotykos némettől!

Esze Tamás hátrahőkölt hirtelenül, ámde rövidesen átértvén az öreg furfangját, széles tenyerébe csapott Szepessy Pálnak:

— Mindenütt a nyomodban leszek, vezér!

És Szepessy Pál akkor ott, hatezer ordasának fülehallatára, a még hűnek maradt kapitányok és hadnagyok előtt kardjára ütött és így szólt sok bánattól környezve:

— Tamás öcsém! Ha én nem leszek többet már, te fogod felkötni ezt a kardot!

XXII.

Minden, minden égett!

Zuhatagban ömlött a kánikulai fény s a keresztény vitézek nyakáról és halántékairól ömlött a veritek. Feketék voltak, akár a szerezcsenek, mert fekete volt a levegő is. Lángban álltak a hőségtől kiszáradt alföldi nádasok, a szentendrei, budaörsi és torbágyi erdők, korom lés füst volt minden s a korom és pernye szakadatlanul hullt alá a magasságból.

S a kormon és füstön át megállás nélkül villogtak az ágyuk torkai. Reszketett a föld, dörgött a levegő és ha itt-ott egy szélfordulat félreapta a fekete földi felhőket, kibukkantak Buda csorba bástyái, feketén, a falakon pedig ott sűrögtek a janicsárok, minden kétségbeesésükkel. Állították sokan, hogy a várfokon látták volna Abdurrahmann basát is, amint föl és alá tüzelt lisztes szakállával, mialatt mély hangja versenyre kélt az ágyuk dörgésével.

A nagyvezér seregét leste mindenki a várban. Aközben pedig a pesti részen és Csepel szigetén Batthyány Ádám magyar lovasai cikáztak föl és alá lankadatlanul.

Akkor köröskörül felzúgtak az összes ágyuk: a Gellért alól, a Naphegy tetejéről, a Svábhegy irányából, a Rózsadomb felől... Szörnyű volt! Szörnyű volt!...

Öt hete lihegtek már Európa keresztény vitézei Buda alatt s féllépést nem tudtak közelebb jutni a bástyák alá. A törökök úgy verekedtek, mintha az Utolsó ítélet napja közeledett volna el!

És akkor, az ötödik hét legvégén általános rohamra rendelte el nyolcvanezer katonáját Lotharingiai Károly herceg.

Dél volt!

A hercegi fővezér ott ült szürke lován á Svábhegy déli lejtője fölött s idegesen és sokáig figyelte a koromtól feketedő várat. Megemelte aztán csillagos buzogányát s az indulattól rekedten szólt oda környezetének nagykarimájú, szegele tes kalapja alól:

— Lépjenek működésbe az összes battériák! S a ví-árkok minden katonái vessék magukat a bástyákra!

Újult (erővel zendültek meg köröskörül a hegyek s megremegett a vár, amikor zúgni kezdtek Abdurrahmann basa ágyúi. A füst, a korom és a pernye feketére mázolta a napnak arcát.

Ugyanakkor Iszáz ágyuja zúgott fel Lotharingiai Károly hercegnek.

S a fekete füstben, melyet török aknák csatogásai világítottak véresre, a császáriak lihegve kapaszkodtak föl a bécsi kapunak, de a törökök is úgy harcoltak, mintha a Sátán apostolai lettek volna. Asszonyok és gyermekek álltak ki a dűledező falakra s szurkot öntöttek, égő koszorúkat dobáltak alá... Nem volt itt kegyelem anyaszültnek! Azalatt új meg új császári csapatok repültek a falaknak, amikor egyszerre három török akna rohant föl az ég felé... Tátongó rés támadt a falakon, császári csapatok és talpas brandenburgiak pedig fél-tébolyultan menekültek alá a falak és bástyák tövéből.

Ezernégyszáz császári katona és kemény brandenburgi maradt holtan a Bécsi-kapu körül.

Ott esett össze a keresztény hitért a brandenburgiak ezredese, Karl von Dohna gróf, akit mellben talált el az ellenséges ágyúgolyó, ott lelte hősi halálát Herberstein császári alezredes. Mindketten úgy hajtották le fejüket utoljára a kormos före, mint igazi vitézekhez illett s elszálló lelkeiket bizonyára angyalok fogták föl... Estére kelve, haldokolni kezdett Weldentz her-

ceg, Piccolomíni herceg és von Wera herceg, spanyol grand. És meghaltak egy zokszó nélkül.

De megállni mégsem volt szabad többet!

Mert futárok jelentették, hogy Eszék táján a nagyvezér rohan Buda felé nyolcvanezer válogatott katonájával. Három nappal erre a bajor választó vitézei indultak meg a falakra, kiket a vakmerő Badeni Lajos vezetett maga..i. Megzendültek az ágyuk s napnál világosabb lett a fekete éjszaka... Hiába! Hiába!

Eközben a Sárrét teljes hosszában, egészen Fehérvárig Pálffy Károly állt őrt, hogy szembe-merészkedjék a szörnyű méregre gyulladt nagyvezérrel. Pálffytól jött a második futár Lotharingiai Károly herceghez, hogy a nagyvezér előhada átkelt már a Dráva hídján: sietni hát, sietni!

Hetedik hete vívták már Buda falait Európa minden vitézei: bajorok, württembergiek, svábok, brandenburgiak, franciák, olaszok, lengyelek, spanyolok, horvátok és legalább kétezer hajdú, akiknek (harmada halott volt már... Ezen a hetedik héten Lotharingiai Károly fővezér ott ült szürke lován a Svábhegy déli lejtője fölött s szemeit fölvetvén a csorba várra, megemelte csilagos buzogányát:

— Lépjenek működésbe valamennyi battériák! Minden keresztény vitéz vesse magát a falakra!

Hirtelenül feketére változott az ég. Mert köröskörül a hegyeken és dombokon felzúgtak az ágyuk;s a bombák recsegésétől és a mozsarak dörgésétől elsötétült a világ. Abdurrahmann basa száz ágyúval dörgött vissza.

Reszketett a levegő és reszketett az ég!

Badeni Lajos akkor már megvetette lábát a Gellérthegy felé eső legerősebb bástya árkában. Véres viaskodás tört ki emiatt. Július hava hu-

szonkettedik napán a törökök hallatlan merészséggel kimentek a bajorok ví-árkaira s véres fejjel verték ki belőlük a szászokat, ágyúikat és mocsaraikat pedig beszegezték. Ámde ekkor a német tüzérek vetették reá magukat a várba visszahátráló kontyosokra s ugyanakkor történt, hogy égigérő rengés rázta meg Pestet, Budát és (köröskörül a hegyeket).

Mert a német tüzérek váratlanul tüzetszóró mázsás golyókkal kezdték döngetni a magyar fővár bástyáit. Egy ilyen szörnyű sebességgel forgó mázsás golyó zuhant le a törökök fegyvertárára is egyidőben égigcsapó veresség lobbant föl a löporraktárból, melyet átszakítván egy tüzes bomba, felhőig vágott föl ezerötszáz törököt... Mindenki elállt a szív! Iszonyú volt a rázkódás ereje: Pesten házak dőltek össze, a Duna húsz ölnyre csapott ki medréből, a vár falainak mázsás kövei félmérföldes körzetben sivatagok szét, maga Buda pedig füstbe és porba borult, hogy két órán keresztül senki semmit nem látott...

S lebben a szívelállító csöndben Lotharingiai Károly herceg új követet küldött fel a várba. Levelet vitt magával a követ s e levél szólt, amint következik itten:

»Abdurrahmann basának, Buda ezidőszerint való vezér basájának és a többi parancsnokoknak!

Jól tudjátok, hogy a fényes hatalmú s verhetetlen római császárnak, a mi legkegyelmesebb Hadurunknak győzelemittas seregei Buda alá szálltak, azt ostrom alá vették s olyan tátongó resteket lőttek a falakon, hogy annak megvétele a legkurtább idő kérdése csupán. Mielőtt azonban győzelemittas hadainkat még egy utolsó ro-

hómra küldenők ti-ellenetek, figyelmeztetünk titeket, adjátok meg önszándékból a várat. Ha ezt cselekszitek, (minden harcos és egyéb lakos szabadon vonulhat el Budából, magával viheti minden (marháját s más javait. Ha ezt nem cselekszitek, hanem Buda vára ellenünkben dacolván, fegyverrel vétetik bé s hágainak meg falai és bástyái keresztény vitézeink által, senkinek irgalom nem leszen, hanem mindenkit lekoncolunk. Add meg hát magadat, Abdurrahmann basa!

Lotharingiai Károly hercege

Abdurrahmann basa válasza ennyi volt:

»Soha!«

Napok és hetek múltak... A hercegi fővezér haditanácsba ült össze ezalatt a többi fejedelmi vezérrel. S határozottatott végül is, amint következik:

Tizenkétezer válogatott vitéz indul rohamra mégegyszer. Szavoyai Eugén herceg és Badeni Lajos örgróf a Bécsi-kapu felől támad, dél felől Souches gróf, Ottingen, Görger és Nigrelli indulnak meg, Eszterházy Pál herceg ugyanakkor négyezer magyarral veti reá magát a meredek falakra |a Víziváros felől. A négyezer magyar részint a hajdúkból telt ki, részint a Petneházy ezredes katonái közül való volt.

Aközben esteledni kezdett.

És ahogy esti hat óra lett volna, három ágyú dörrent meg az ereszkedő alkonyati színekben. Ez volt a jeladás!

S megindult a legvéresebb roham.

A három ágyúszóra megnyíltak a torkai Lotharingiai Károly herceg és a bajor választófejedelem összes battériáinak: a huszonnégy-, harminchat- és negyvenötfontos ágyúknak, a harmincfontos spanyol tarackoknak s a százötven- és kétszázfontos mozsaraknak. Ezek az ágyú-

szörnyek tüzesbombákkal árasztották el a várat, mely felé tizenkétezer keresztény harcos repült feketén, mint a felhők földi árnyékai... Abdurrahmann basa személyesen állt ki katonái élére, akik (gyilkosan verték le a falakról s taposták halálra a tizenkétezer keresztény vitézt. Erre már kardot rántott a lotharingiai herceg is és kivont karddal maga verte vissza embereit a falakra és bástyákra, lakik véres szemmel mászták meg a sáncokat s az egyik beomlott faltöredékre kitűzték a Máriás-zászlót... Abdurrahmann basa négy aknáját robbantotta föl ekkor, mely teméntelen pogányt és keresztényt vetett át a másvilágra. A gomolygó és bűdös füstben a személyesen harcoló lotharingiai herceg új katonáit indította rohamba. Abdurrahmann basa kilenc aknát robbantatott föl ekkor s az ostromlók fele ismét az égbe repült...

De nem volt megállás többet!

Szavoyai Eugén herceg és Badeni Lajos örgróf új csapatokat parancsolt előre a tüzektől megszaggatott setétben s egyfelől brandenburgiaiak, másfelől a Petneházy kurucai nyomultak elő, miként a fergeteg. Egy magyar kuruc-zászlót tűzött ki a harmadik bástyára, amelyet be is vettek, embertelen mészárlás után. Ezalatt azonban a dél felől rohamozott németek visszafelé kezdtek özönlenni, megrémülve az egyre robbanó aknáktól. Vércsemre kaptak ekkor a törökök s leírhatatlan dulakodás indult meg a kiáltozásoktól, jajveszékeléstől, tüzesbombák durrogásától és aknák dörgésétől szétvert éjszakában. Szavoyai Eugén herceg és Badeni Lajos örgróf újból csatarendbe iszedte a katonákat, akik — föllekesedve a vezérek példáján — ismét nekivetették magukat a falaknak, s vérengző vagdalkozásba kezdván a janicsárokkal, a külső bástyákban mégis csak sikerült megvetniök a lábukat

E roham után négyezer és hétszáz keresztény európai katona maradt vissza holtan.

Aközben augusztus lett...

E hó harmadik napján általános új roham indult meg a romhalmazban füstölgő Buda ellen, ám a törökök mérhetetlen vitézséggel verték vissza körül-körül a rohamot.

Nagy oka volt lelkesedésüknek!

Előző napon tudták meg a várban, hogy Buda szabadítására közeledik már a nagyvezér. Közel járt már Promontorhoz és vele nyolcvanezer katonája.

Lotharingiai Károly fővezér az ostromló hadakból nyomban kiszakított negyvenezer keresztény vitézt s a nagyvezér ellen indította. Maga állt az élére ennek a negyvenezer kereszténynek, hogy sebtiben megszállja a torbágyi és promontori magaslatot. Ámde amire odaértek volna elővédéi, a magaslaton már a kontyosok sorakoztak föl s ezekből a herceg a Budaörsről a Sashegyig elnyúló vonalra húzta vissza mind a 'negyvenezer emberét, úgyhogy jobbszárnyával a budaörsi hegyekre támaszkodott, mialatt a bajor választó balszárnya a Duna folyam balpartjára nehezedett.

Augusztus hó tizenharmadik napjára virradt azonközben.

Európa keresztény vitézeinek egyrésze a magyar fővárost rohanta meg újabb és újabb győtrelemmel, ímások része ugyanakkor — háttal fordulva Budának — a nagyvezér ellen készült döntő csatába bocsátkozni.

A nagyvezérnek azonban, döntő ütközet helyett, merőben más számításai voltak egyelőre.

Mert a nagyvezér minden erőfeszítéssel azon volt, hogy valami módon segítséget juttasson be a várba s azokból — megtévesztésül hol hátrált valamit, hol ismét előbbi állását

foglalta vissza s azalatt nyolcezer spáhit és jani-csárt előretolt a balszárnyról, hogy Budakeszin és a Pálvölgyön keresztül berontsanak a magyar fővárra. Észrevette ezt a mozdulatot Dünewald gróf lovasgenerális s magyar huszárokkal, horvát talpasokkal és dragonyosokkal szállt szembe a törökök ellen. Ugyanakkor maga után vonta Pálffy és Caprara ezredeit s tüstént rávetette magát a kontyosokra.

Rövid volt a viadal, ám annál szörnyűbb a (törökök pusztulása.

A magyar lovasok pozdorjává törték a spá-hikat, amire fejvesztett menekülés indult meg. Két basa, kétezer halott és sebesült, ötszáz fogoly maradt vissza s odaveszett a törökök nyolc ágyúja is.

A tébolyult menekülésre takarodót fúvatott a nagyvezér s a promontori magaslatra vonult vissza. De csupán azért, hogy fölszedje a Dráva felől sűrűn érkező erősítéseket.

Lélegzetfojtó napok következtek... Érezte mindenki, hogy Buda alatt dől el Európa sorsa!

Csaták és ütközetek követték egymást s roham roham után zúdult a vár csorba bástyái ellen. E hónap huszonnyolcadik napján az ostromló hadak kezébe jutott Abdurrahmann basának egy levele, melyet a nagyvezérhez próbált kicsempészni és amelyben kétségbeesve tudósította, hogy a vár még életben lévő kétezer védője annyira fáradt és kiéhezett, miszerint légy újabb általános rohammal nem tud szembeszállni többé. Ő azonban vérének utolsó cseppjéig védeni fogja magát, s mint pogány hős fog meghalni Buda kövei alatt.

Így érkezett el szeptember elseje.

Ekkor már megjött Scherfenberg hadteste is Erdélyből s Abdurrahmann basa belátta, hogy nincs hátra egyéb választás, mint a férfias halál-

Ezen a szeptember-elsejéi napon nagy haditanácsba ültek össze a szövetséges haderők fővezérei és tábornokai s egyakarattal határozták el, hogy az összes keresztény hadakat rázudítják másnap este körül Budára... Dobogó szívvel várt mindenki.

Megjött aztán szeptember másodikának napja is.

E napon a nagyvezér nyolcvanezer katonájával fogcsikorgatva készült rárontani a Buda ellen utolsó rohamra induló keresztényekre, ámde Torbágy körül útját állta Dünewald gróf, Pálffy és Caprara. Hajnal óta tombolt a csata, mialatt Lotharingiai Károly herceg kíséretével a Svábhegy déli lejtője fölött ült szürke lován s a várakozástól remegve figyelt Buda bástyái felé.

A nap forrón vert s égett a világ mindenfelé. Tüzözönben álltak a budai erdők, az Alföld kiszáradt mocsarai s Torbágy felől ágyuk dörogték. Azontájt verekedett a nagyvezérrel hajnal óta Dünewald, Pálffy és Caprara.

Lotharingiai Károly herceg ott ült szürke lován ia Svábhegy déli lejtője fölött, körötte szűkebb táborkara. Úgy ült a lovon, hogy hátraszegte magát dölyfösen a nyeregben, jobbkezében ott rezgett csillagos buzogánya.

Izgatott volt a herceg.

Mert négy órakor délután hat ágyúnak kellett megszólalnia, egymást követve. S a hat ágyuszóra Európa minden keresztény vitézének kellett magát rávetnie Budára: bajoroknak, würtembergieknek, (szászoknak, poroszoknak, sváboknak, franciáknak, piaszoknak, lengyeleknek, spanyoloknak, svédeknek, horvátoknak és vagy kétezer hajdúnak.

Délutáni két óra lehetett ekkor.

Ugyanebben az időpontban a nagyszakállú Szepessy Pál Óbuda felé ereszkedett alá igen

gyorsan és halálos neszben. Mögötte mintegy hatezer ordas: fáradt talpasok és kókadtnyaku lovasok. Egyéb választásuk nem volt már: Budai romjai (alatt kívántak meghalni egytől-egyig.

És ott, Óbuda fölött találkozott Szepessy Pál laz eléje érkezett Petneházy Dávid ezredessel. Négyezer kuruc jött a Petneházy hátában s azonfelül horvát lovasság és brandenburgi infantéria.

Megrendítő találkozás volt!

Szepessy Pálnak és fölkelőinek közeledéséről idejében értesült Lotharingiai Károly herceg s abban a föltevésben, hogy a kardrakelt bujdosók vezére a szövetséges hadak hátába készül támadni, vagy egy órával előbb Petneházy óberszétet rendelte ki eléje császári hitre átalált kurucaival, horvát lovasokkal, meg brandenburgi infantériával, hogy verje szét a csőcseléket és ha lehet, fogja el és megkötözve hozza eléje a gyűlölt öreget.

S a délceg kurucezredes megindult. Nem tudta hinni, hogy ütközetbe szálljon ellene a régi vezér, mindazáltal nem hagyták békén zaklatott gondolatai, amelyek között Óbuda felé húzódott előre.

Mert jól ismerte Szepessy Pált, akinél ember nem gyűlölte még jobban a németet.

Ámde csalódott! Mert senkire a világon inem haragudott többé az elvénült vezér.

Petneházy alighogy elhagyta volna Óbuda utolsó házait, nyomban megpillantotta az ősz Szepessyt és ordasait, amint gyors menetben közeledtek a füsttől és koromtól feketén meredező magyar fővár felé. Legelői a keserű ve-

zér, utána kapitányok és hadnagyok, utánok íá lovasok, még-aztán a gyalogok.

Voltak hatezerén.

Szótlanul közeledett egymás ellen a két csapat, de ötven lépésre egymástól megálltak.

Akkor előlépett vékonyhasu lován Petneházy egyedül. Ahogy az öreghez ért volna, aki mögött íá búsbajszú Esze Tamás markolta csákányát, tisztelgett:

— Az Isten hozott közénk, vezér!

Levert, nagyon levert volt immár Szepessy Pál s a szakálla vigasztalan színű... Vén szemei szomorúan csillantak meg két boltozott szemürege alatt, aztán megmozdította csüngő szemöldökét is olyan hangon szólt, mintha a sirból beszélt volna föl:

—Vivát ez a mi romlott kis Magyarországnunk! Mi az újság, Dávid öcsém?

—Vezér! Európa keresztény vitézei e mai nap jókor-délutánján indulnak meg utoljára Buda falai ellen...

Szepessy Pál rekedten kiáltott közbe:

— De mink is ott leszünk, öcsém! S bizonynal mondom tenéked, hogy meg fogjuk hágni a falakat!

Petneházy elnémult. Nem akarta hinni, amit hallott.

—Hogyan, vezér? Hát ti is német zászló alá álltok át?

—Soha! — zörrent fel indulatosan az öreg. — Csak megvesszük Budát! A török, megszegeván a hitet, rabszíjra fűzte Thököli Imre öcsémet, laki a királyunk volt addig... Hát most megfizetünk a kontyosoknak!

S Petneházyra vetette a fejét:

— Vezess a herceg elé!

Félnégy körül lehetett délután.

Lotharingiai Károly herceg ott ült szürke lován a Svábhegy déli lejtője fölött, körülötte főtisztjei sorakoztak, ugyancsak lóháton s valamennyien izgatottan figyeltek Buda kormos falai és bástyái felé. Félóra múlva kellett megdőrennie a jeladó hat ágyúnak.

Távrolról, igen távrolról, valahonnét Torbágy irányából ágyúdongás szállt errefelé. Ott kellett verekednie valahol Dünewaldnak, Pálffynak és Caprarának a nagyvezér nyolcvanezer katonája ellen.

A nap szikrázva vert.

És mialatt köröskörül halott némaságban készültek Európa hitvalló vitézei a magyar fővár utolsó megrohanására, mindenfelé tűzben álltak az erdők és a száradt alföldi mocsarak. Az egész világ égett. A pesti parton pedig le, egészen Csepel-szigetéig, lankadatlanul cikáztak föl és alá Batthyány Ádám lovasai.

És lakkor még nagyobb csönd állt be.

S ebben a rémült csöndben váratlanul lovasstaféta bukkant föl a Rózsadomb felől s lován kinyúlva, nyílegyenesen repült-repült a hercegi fővezér felé.

Ahogy odaért volna, visszakapta lovának kantárát, lamire lecövekelt lábbal állt meg a ló. És tisztelegve jelentette:

— Fenség! A zendülő Szepessy Pál és hat ezer zendülő ordasa közeledik Óbuda irányából!..

A hercegi fővezér megütődött:

— És Petneházy óberszt hová lett?

— Fenség — jelentette a lovas — Petneházy óberszt is velők jön...

Lotharingiai Károly herceg nem ült többé dőlyfösen a lován, ahelyett tanácstalanul nézett a főtisztjeire. Ám ugyanakkor megnyugtatta a staféta;

— Fenség! Nem lázadó szándékkal jönnek a rebellisek mostan... Ellenkezőleg: nincs már egyéb óhajuk, minthogy meghaljanak a magyar fővár falai alatt!

A hercegi fővezér meg volt lépetve, de azért uralkodott magán:

— Mindenesetre meg fogjuk hallgatni őket!

És akkor olyan csend állt be, hogy egyetlen falevél nem mozdult, köröskörül azonban tűzben (állt a világ. Halottnak tetszettek az összes vi-árkok, hallgattak az ágyuk, elnémultak az aknák, ia hercegi fővezér pedig ott ült szürke lován ia Svábhegy déli lejtője fölött.

így múltatott el kínos negyedóra, mikor a Rózsadomb mögül, a Svábhegy alá kanyargó völgyben felbukkantak az ordasok...

Petneházy Dávid ezredes jött legelői a lengőszakállú Szepessy Pállal, aki egy nemzet búját hozta árván csüngő bajuszában. Esze Tamás lovagolt megette a seprüszemöldökével meg a csákányával, valamivel odébb rezesorrú Majos Ferenc düllöngött a lován, aki hazafias aggodalmai okából még jókor reggel leitta magát egy Esztergom-alatti csapszékban s most is dült belőle az italgőz... Az oldalán Tulok György kapitány bánkódott a dülledt homlokával s ott lehetett látni a fiatal Szepessy Pált és leghűbb barátját, Keczer Gábort... Hátukban a lovasság kanyarodott ki, kókadt nyakkal s még azután a gyalogrenden lévő talpasok talpaltak a fullasztó hőségben. Petneházy Dávid régebben átpártolt kurucái követték őket, akik után horvát lovasság és brandenburgi infantéria zárta be a menetet.

Szepessy Pál ordasai és Petneházy Dávid kurucái voltak úgy tízezren, mindent összevéve.

Lotharingiai Károly herceg ott ült szürke lován a Svábhegy déli lejtője fölött s ahogy

eléje ért és megállapodott volna a hallgatag menet eleje, hátrafeszült lovának nyergében s kifeszítette csillagos buzogányát.

És akkor rákiáltott Szepessy Pálra:

—Kik vagytok?

—Mink, fenség — kezdte elborult hangon a csatákban és ütközetekben elvénült lázadófőnök —, Thököli urunk szabadságért hadrakelt bujdosóiból az utolsók vagyunk, mert a kuruc király kisdéd csapata, mely Szatmár táján tétlenkedik, mem számít többé komoly erőnek...

A hercegi fővezér most másodízben kiáltott fel dölyfösen:

— És te magad ki vagy?

Szepessy Pál bátran nézett farkasszemet Lotharingiai Károlylyal:

—Fenség! Nevem: Szepessy Pál s tizenégy éve zörgetem immár kardomat a hajmeresztő bujdosásban!

—Kutyák vagytok! — kiáltott föl veresregyulva a hercegi fővezér. — Pogány ebek és nem keresztény harcosok, akik kiraboltátok a bányavárosokat, is porig égettétek Csehföldet és Morvát, földönfutókká tettétek szerencsétlen papjainkat s gyalázkodó levelet küldtetek császári urunk öfelségének...

Itt fölszegte a fejét Szepessy Pál:

—Én magam mondtam tollba a seregdeáknak!

—Hallgass, eretnek kutya! — csattant reá Lotharingiai Károly. — Nincs emberi képzelet, amelyet ti felül ne múltatok volna dúlásaitokkal, fertelmes szátokkal, védtelenek kínzásával, háznak és kazlaknak felgyújtásával!...

Itt megemelte csákányát az italgózós Majos Ferenc s morogni kezdett:

— A teremtésit, megint kutyaszorítóba került |a magyar! Mehetünk a fenébe!

Alig ítudták elhallgattatni a rezesorrú kapitányt. Akkor azt kérdezte a gögös herceg, de már lenyhültebb akarattal:

— És most mivégből jöttetek hozzánk?

— Avégből jöttünk, fenség, hogy minekünk nincs már egyéb kívánságunk, minthogy katonahalállal múlhassunk ki a magyar fővár alatt...

Elhallgatott, miközben visszafojtott lélegzettel figyelt valamennyi ordas. Lotharingiai Károly herceg kevés ideig maga elé tépelődött s akkor így beszélt messzire-csengő hangon:

— Meghánytam magamban a dolgot s azt mondom néktek, ti rebellisek: minden gonoszságokat leinézi a mi legszentebb császári urunk őfelsége, ha megveszitek a várat!

Szepessy Pál megfordult, a vár felé nézett s aztán annyit mondott halálos-komolyán:

— Budát mink megvesszük!

A rút szemöldökű Esze Tamás utánabólogtatott:

— Minden bizonnal megvesszük!

Lotharingiai Károly herceg a kíséretéhez fordult (mostan:

— A dombokon és a hegyeken szóljának meg a battériák mind: hatfontosok, spanyol tarackok és tüzesgolyókat dobáló mozsarak, de csupán rebellis magyarok induljanak meg a falak és bástyák ellen!... Mehettek!

És ezt már Szepessy Pálnak kiáltotta oda.

Az ordasok megfordultak, de velük fordult meg Petneházy Dávid ezredes is. És leszállván lovaikról a fölkelők lovasai, halk neszben indultak meg a vár alá... Ahogy végleg eltűntek volna a fordulónál, Lotharingiai Károly gúnyosan szólt oda a környezetének:

— A rebellisekért nem kár!

Hisz a halálnak szánta valamennyiöket.

És akkor egyszerre megdördültek köröskö-

rül az ágyuk: a Gellért alól, a Naphegy tetejéről, a Svábhegy lankáiról és a Rózsadombról. Koromba, porba és lőporfüstbe merültek Buda düledék-falai és a feketére-csorbult bástyák. S a falakról és bástyákról száz ágyúja zúgott vissza Abdurrahmann basáinak.

Mintha az Utolsó ítélet napja szakadt volna le ia világra!

Petneházy Dávid ezredes iákkor már a Zsidókapu lelőtt állt föl négyezer kuruccal, a lengőszakállú Szepessy Pál a Fehérvári-kapu előtt állt föl hatezer ordassal. Az öreg feje fölött kókadtan csüngött alá sok csatákon megkopott Máriás-zászlójuk. Szepessy Pál megcsókolta a zászló Iszegélyét s maga elé suttogott:

— Mária-Anyánk, légy irgalmas mihozzánk!

Ám a Zsidókapu felől ugyanakkor égigérő kiáltozás vert át:

— Jézus segíts!

Ugyanakkor a vén Szepessy Pál is kisuhantotta iszéles kardját s erre a kiáltásra felüvöltöttek az összes ordasok:

— Jézus-Mária!

S ugyanegy pillanatban tízezer magyar indult neki a falaknak és bástyáknak, hogy talpaik alatt megdörgött a hegy.

Minden ágyú zúgott. S a kormon, lőporfüstön és porfelhőkön át csak elvétve lehetett látni, hogy a falakon és bástyákon megjelennek és tébolyultan táncolnak a janicsárok. Feketén, mintha mindegyik egy-egy Sátán lenne. S a bástyákról és falakról ugyanakkor döngő sziklák kezdtek henteregni lefelé, forró szurok zuhogott alá, égő koszorúk sutorogtak repülő és forgó kerekeken. S kurucok, kurucok kezdtek henteregni lefelé fekete tömegekben.

Gyötrelmes negyedórák következtek. A kormban, porban és lőporfüstben elborult a nap-

nak arca. A pesti partról ugyanakkor faldöntő ágyuk kezdtek döngetni a várat.

Lotharingiai Károly herceg ott ült szürke lován Svábhegy déli ereszkedője fölött s bénulni kezdett a szíve, a sűrű feketeségbe (merült Buda előtt, mialatt táborkara szorongva lesett előre. A feketeségen át itt-ott keresztülsattantak az fáknak tűznyelvei és ha itt-ott megrepedtek a füstfelhők, látni lehetett, hogy Petneházy ikerucái és Szépeßy Pál ordasai feketén [gomolyognak föl-föl és toporzékolnak örvöngve, ugyanakkor teméntelen-sokan henteregnek lefelé holtan, lavagy halálos sebeikben ordítóva és tépdesve a sebeiket.

Öt óra lehetett, amikor falfehér arcú staféta állt meg a fővezér előtt:

— Fenség! Petneházy óberszt pusztá karddal vivja a Zsidó-kaput, Szépeßy Pál és üvöltő legényei pedig baltával és csákánnyal verik forgácsba a Fehérvári-kaput.

A fővezér nem tudott mit szólni. Mert látta már, hogy örülteket szabadított reá a várba.

Ujabb s még iszonyúbb negyedórák következtek mostan.

Buda ismét beleveszett a füstbe és koromba. Hat óra lehetett, a nap a budai hegyek vállára készült lehajtani elfáradt fejét, amikor — egy meghasadt füstfelhőn át — úgy rémlett föl Lotharingiai Károlynak, hogy fölkelő-zászló leng az egyik bástyán s szívelállító pillanatok után mintha egy másik keresztény zászló siklott volna föl Nagyboldogasszony templomának tornyára.

De nem volt ideje még megborzongani sem, amikor ujabb staféta állt meg előtte:

— Fenség! Petneházy óberszt kuruc-zászlót tűzött ki az egyik bástyára!

Lotharingiai Károly könnyes szemmel nézett a környezetére:

— Urak! Buda a miénk!

És (ugyanakkor köröskörül a füstbeburkolt vár jalatt felordítottak Európa összes keresztény vitézei: bajorok, württembergiek, szászok, poroszok, svábok, franciák, olaszok, lengyelek, spanyolok, svédek, horvátok és hajdúk. Az égig nyúlt föl ez a diadalüvöltésük:

— Buda a miénk! Buda a mi-é-é-énk!

... Szepessy Pál e pillanatban ellenség vétől piszkosan ott állt az egyik bástyarésben, nekidülve a falnak, rémületre tárgult szemgolyókkal ... Látta a vár terén őrzőgő dulakodást... Petneházy Dávid ezredes csak az imént sújtotta fejbe ia vakmerőn vagdalkozó Abdurrahmannt, amire eldőlt a vezérbasa s lisztes szakállá eltakarta, mint egy fehér lobogó... Látta Esze Tamást toporzékolni a súlyos csákányával... Látta Tyukodi pajtást legénykedni és táncolni a íhátráló törökök karéjában... Mellette ugyanakkor fujtatott föl csúnya káromkodással rezesorrú Majos Ferenc (Tulok György kapitány holtan feküdt már!) és látta Buga Jakabot, meg Zöld Demetert csapkodni keserű búval... Ott vagdalkozott lihegve Sallay Pál pataki szenior is... És látta végül köröskörül az erdőket, meg az Alföld lapját másvilági tűzőzönben... Ugyanakkor meghallván alulról Európa keresztény vitézeinek diadalordítását, akik fekete tömegekben indultak (meg az árva Buda ellen, Szepessy Pál ráocsúdott leghűbb szövetségesüknek, a töröknek nagy szerencsétlenségére s a falnak tántorodva, fejhez kapott:

— Uram-Isten, mi lesz most mivelünk?

Álló hétig zúgtak Európa összes harangjai.

Nemes Babotsay Izsák úr, Tarczal város

nótáriusa pedig — Siralmas Krónikáját jegyeztetvén — írta vala annakokáért, amint vagyon itten:

»Ebben laz Esztendőben vétetett meg véres ostrommal híres emlékezetű Buda Vára, régi nagy emlékezetű magyar Királyok kedves lakóhelye. Ugyanazon napon, melyen, Istennek titkos Ítéletiből, hajdan a törököknek kézibe deveníált volt. Úgy mint Szent Mihály Havának második napján«.

XXIII.

A lángok, melyekben az esztergomi, szentendrei és torbágyi erdők álltak, zsarátnokba hulltak ugyan is aludtak el aztán végleg, a kánikula óta kiszáradt nádasok azonban továbblobogtak a őszen. Tűz, égignyuló tűz volt a Dunától a Tiszáig húzódó nádtenger és a Dunántúl.

Mert arra menekült a nagyvezér is.

A nagyvezér, mikor a hirt kapta, hogy Buda elesett s Abdurrahmann basa lelke átszállt a Paradicsomba, földhözcsapta turbánját s fortyogó mérgében megesküdött a Próféta szakállára, hogy visszaveszi Budát s kipörköli belőle az összes gyaurokat. Ám eszeágában sem volt valóra váltani fenyegetőzését, mivel egyelőre túlságos melege volt: a sarkában ugyanis ott csörtettek immár Európa keresztény vitézei s az eretnek hiten lévő ordasok. Bizony, menekült a nagyvezér, miközben a hátában tűznyelvek festették haragos-vörösre a barna őszi estétet. Lotharingiai Károly herceg véres karddal vette vissza Kalocsát, Badeni Lajos Pécset és Simontornyát foglalta el ugyanakkor. Kaposvár és Siklós önként adta meg magát s példájokat

nyomon követte Szeged is. De még ez sem volt elég csapás a kontyosokra: október huszadik napján laz egyesült keresztény hadak a nagyvezér seregét pozdorjává törték Zentánál.

A nagyvezér Péterváradra húzódott vissza ekkor. Péterváradról Veterani tábornokhoz küldte Mehmed lagát, hogy békét ajánljon föl neki a szultán nevében. Veteranit azonban Mehmet nem találta Szegeden, amire Szolnokra sietett Karafia jelé.

A feketearcu generális megvetéssel fogadta a török (követet):

— Tudom jól, hogy az alkudozás csak ürügynálatok, ti kutyák!

Az jaga megesküdt ekkor égre-földre s íá Próféta koporsójára, hogy a szultánnak nincs egyéb szándéka, minthogy békére léphessen a verhetetlen keresztény hadak fővezérével.

Karaffa így szólt ekkor a nagyvezér követéhez:

—Előbb bizonyosságát kell adnotok, hogy valóban békeszeretők vagytok!

—S mi lenne a bizonyosság? — [érdeklődött az] aga.

Karaffa annyit mondott gúnyosan:

— A Thököli feje!

Az aga megnyugtatta erre a feketearcu császári tábornokot, hogy hamarosan szállítani fogja a [kuruckirály fejét. És csakugyan, a nagyvezér elhatározta, hogy Nándorfehérvárra maga elé idézi Thökölit s végezni fog vele. Ámde nem-sokára meg kellett győződnie, hogy Lipót császár és tábornokai mosolyognak csak a nagyvezér gyors igyekezetén. Az ő szemükben ártalmatlan, szegény ördög volt már Thököli.

Ez a hír megütötte Szepessy Pál fülét is. Zenta alatt táborozott ekkor az újból sokszor megzaklatott fejű bujdosóvezér s tüstént magá-

hoz hívatta Esze Tamást. Ahogy Esze Tamás megjelent volna előtte a seprűszemöldökeivel, a lengőszakállú öreg vállára tette föl a tenyerét leghívebb hívének:

— Az elkövetkezendő éjjelen kitörünk innét, öcsém, Tamás...

Esze Tamás, akinek eleitől fogva nem volt kedvére ez a kutyamacska-barátság, keserűen bólintott Szepessy Pál szavaira:

— Veled megyünk, öreg!

A bujdosóvezér így folytatta ekkor:

— Lám, mink vettük meg Budát s azóta is az én legényeim vagdalkoznak mindenütt a legélen. Alig van már háromezer katonám a régi földönfutókból s most hírét hallom imé, hogy Thököli Imre grófi öcsémnek is fejét készül kiadni a pogány eb... Két tűz közé szorultunk öcsém, Tamás!... Csaknem magam vagyok immár: Petrőczy és Ubrisi barátom valahol Thököli alatt reménykedik még a reménytelen állapotban, rég halott már a két Duló-testvér, Buda bástyáiról hentergett alá véresen az átkozotthirű Tulok György kapitány, kitartó híveim közül Majos Ferencet látom már csak magam körül a csutoraorrával, Majos Ferenc azonban szinte mindig italos hazafias gondjainak miatta... Nos, Tamás öcsém, a kuruckirály esete (nagy példa minekünk is. Ki fogunk hát törni innét, belevetjük magunkat a Szernye-mocsarakba s újból zörögni fognak a kardok!

Esze Tamás megrázta az ősz vezér széles markát:

—Ki fogunk hát törni innét, vezér!

—Még az elkövetkezendő éjszakán, — tette hozzá suttogva Szepessy Pál.

—Még az elkövetkezendő éjszakán, — suttogta (utána Esze Tamás.

És így történt, hogy az egyesült keresztény

hadak zentai táborában másnap hajnalra hűlt helye maradt csak Szepessy Pálnak és három-ezer legényének. Lárma és kapkodás tört ki a táborban s mikor az ordasok szökésének hire Lotharingiai Károly herceg fülébe jutott el, önelégülten mosolygott rá:

— Annál jobb! Most legalább okunk lesz leszámolni e bitangokkal is!

Hideg ősz lett ekkorára s novemberi ködök hadoszlopai nyomultak már előre mindenfelől az alföldi szszemhatáron. S e ködöktől körülövezve igyekezett északkeleti irányba Szepessy Pál és háromezer ordasa. Egyelőre Munkács táját szerették volna megközelíteni, amelynek bástyafoján reníithetetlenül tartotta magasra a thökoliánus zászlót Zrínyi Ilona.

Mert gőgösen dacolt a vár!

A kuruckirály ekkor már minden reménykedéstől elesve sétált fel és alá az Al-Dunánál megfogyatkozott embereivel, de azért nem szűnt meg biztatni szépséges hitvesét, hogy fölmentő seregével tavaszra ott-terem Munkács alatt. Ilona asszony meg írta, sűrűn írta szerelmes és hívogató leveleit a »rongyos vár«-ból. S szerelmes szívvel válaszolgatott a szerencsétlen kuruckirály is. Tavasz felé azt írta egyszer, hogyha kegyelmet kap Lipót császártól, kész szívvel meghódol neki, sőt katolikussá lesz maga is összes alattvalóival iegyetemben. Ilona asszony ezt a levelet megmutatta férje leghűbb emberének, Absolon Dániel kancellárnak, aki, mint vakbuzgó luteránus, föltette magában, hogy inkább német kézre játssza át a várat, de elébevág fejedelmi ura tébolyult szándékának. Tervét közölte a szintén luteránus Radics Endrével is és sikerült őt is ia maga értelmére birni.

Így tudták ezt és adták szájról-szájra egymásnak a vár környékében csatangoló kurucok,

meg a Szepessy Pál ordasai, akik egyelőre a Szernye-mocsarak közé vették be magokat s kicsorbult kardjaikat kezdték élesítgetni.

És a Szernye-mocsarakban ugyanakkor dörgő erővel harsant meg a Tyukodi pajtás éneke. És tavaszra fordulván az idő, a Szernye-mocsarak minden 'tája zengett a fenyegető táboridaltól. S ugyanakkor megzörgették kardjaikat az ordasok.

Iszonyú okuk volt erre a fenyegetőzésre.

És mikor a Szernye-mocsarokból felzúgott volna a német gyilkolására uszító katona-ének, borzadály szállta meg a végínségbe merült Felső-Magyarországot.

Mert Karaffa Antal császári generális megindult Eperjes ellen. S rövidesen reá a gyásztól és kétségbeeséstől porig sújtva hevert a lábainál Eperjes városa. Ez az olasz vérű s ragyával kivert fekete ember, mielőtt nekiindult volna e század legszörnyűbb vérengzésének, így kiáltott fel Lipót császár előtt:

— Ha tudnám, hogy ereim között csak egy is van, melyben kímélet rejlik a magyarok iránt, kész volnék kimetszeni s a tűzre vetni azt!

És megfogadta a császárnak, hogy Magyarország területéről kiirtja az utolsó nyomorult kurucot is.

Munkács vára ugyan állt még, de különben lancknehtek árasztották el újból az árván maradt Felső-Magyarországot. A kóbor német hadak elől a sűrű erdőknek és kősziklák rejtekeinek vetette magát a szerencsétlen nép, hogy legalább a pusztá életét tengethesse tovább... Alig múlt néhány hónapja, hogy Petneházy Dávid kurucái és Szepessy Pál legényei szétvert hajjal vetették magukat Buda falaira s vérbe-

borult fejjel hágták meg a bástyákat, Kollonics Lipót mindazáltal kiadta a jelszót, hogy Magyarországot telőbb rabszolgává, azután koldussá s végül pápistává kell tenni, Karaffa Antal pedig parancsot küldött Csáky István kassai kapitánynak, hogy maga mellé vévén Károlyi László szatmári és Barkóczy Ferenc zempléni főispánt, a királyi városokban szedje el a protestánsok minden templomait.

Ez a parancs volt az első jeladás a protestánsok ellen megindult legszörnyűbb hadjáratra.

S a felé készült már az 1686-ik esztendő, mikor Karaffa generálisnak ez a parancsa megérkezett Kas~a városába. A kassai kapitánv nem is késett soká, hanem az újesztendőre elkövetkezett Vízkereszt után való napon elindult s Eperjesre érve, elvette a protestánsok templomát. Hasonló sors érte Bártfa, Lócse, Késmárk és Nagybánya újhiten lévő lakosságát.

De mindez kezdete volt csak a kezdetnek!

Mert kevéssel rá elszedték az eperjesi főiskolát. E nagyhirű tanodának ebben az időben a tiszteletreméltó Zimmermann Zsigmond volt a gondnoka, aki — mint Eperjes városának egyik tanácsosa is — általános tekintélynek örvendett. Ez laz ember, kezet fogván az ősz Keczer Andrással, minden követ megmozgatott, hogy gyűjtés útján annyi pénzt teremthessen elő, ©menyiből új templomot építhessenek az Urnak dicsőségére ... Ám ugyanakkor az történt, hogy Karaffa Antal, a protestánsok százados gyászára, Eperjesre tette át székhelyét. így akarta megfigyelni a protestánsok alattomos mozgalmát, miután tudomására esett, hogy a tiszteletreméltó Zimmermann Zsigmond és az ősz Keczer András pénzt gyűjt titokzatos célokra.

A Keczerekkel anélkül is le akart számolni egy szersmindenkorra!

A fekete generális megtévedt eperjesi polgárokat vesztegetett meg drága pénzen, akik azt vallották előtte, hogy Zimmermann Zsigmond és Keczer András újabb szabadságmozgalmat készít lelő s azonfelül úgy ők, valamint eperjesi polgártársaik szakadatlan üzenetváltásban vannak Munkács megátalkodott védőivel és Szepessy Pál piszkos (lázadóival).

S tizennégy esztendő bosszút lihegő várokozása után ekkor bukkant föl minden gyűlöletével Tábori Erzsók, Karaffa szeretője.

Tőle tudta meg a fekete generális, hogy Zimmermann Zsigmond, Keczer András, Rauscher Gáspár és Eperjes város egyéb összeesküvői újabb fölkelés szítására gyűjtik a pénzt s hogy a munkácsi őrség megbízásából azzal biztatják az (embereket mind Kassán, mind Eperjesen, hogy török és tatár hadakkal közeledik immár Thököli az Al-Duna irányából, hogy a Szernye-mocsarak felől széleseben jön Szepessy Pál az öles kardjával s vele jön Esze Tamás, hogy megöljenek mindenkit, aki német jött közénk nemzetünknek vesztére.

Mindez Tábori Erzsók műve volt, aki elérkezettnek vélte a pillanatot, hogy egykori megszégyenítéseért leszámoljon most Keczer Gábor édesatyjával, apósával, minden atyafiságával s haláláig való mélységes gyászba borítsa a kis Rauscher Editet és egyetlen növekvő fiát.

Ugyanakkor pedig Lipót császárnak irt Karaffa Antal:

Fölfedeztem egy messzeágazó összeesküvést, melyből ha Felséged nagyszerű diadalai nem szívják ki az életerőt s mely ha most nem jut nyilvánosságra, alapjaiban rendítette volna meg a birodalmat. Innen származik Thököli gőgje

s hadiereje annyi éveken át e mai napig. S nem is új összeesküvés ez, hanem régi: még Felséged atyjának életében keletkezett egy mindig új meg új fejekkel fölmerülő hidra. Áll pedig ez seregszámra menő tagokból: egyesek pénzzel, mások tanáccsal, mások tekintéllyel, ismét mások egyéb s egyéb szolgálatokkal segítik előbbre a merényletet.

Könyveket írhatnék össze azon dolgokról, melyeket fölfedeztem, de veszedelmes volna papírra bíznom a kutatások eddigi eredményeit. Elég annyit mondanom: Felséged szentséges életére törnek s szándékuk Felséged minden országait és tartományait tőből kiforgatni. Még a keresztény nevet is ki akarják irtani!

Néhány évnek leforgása alatt ötizben nyertek kegyelmet a lázadók ... Rabtatói a bányavárosokban, Dünewalde-tól Lőcsén, Lotharingiai Károly herceg öfenségétől Pozsonyban, Schultztól Eperjesen és Caprarától Kassán. Büntetést senki sem szenvedett, sőt Felséged határtalan kegyelmességéből sokan a rebellisek közül még földekkel és tisztségekkel is jutalmaztattak. Ám hívebbekké mégsem lettének, lévén örök nyavalyája ennek az országnak, hogy folyvást pártosoktól hemzseg... Hiszen találkoztak itten, akik még István király ellen is pártot ütöttek. Imé, most itt az alkalom, minden időkre kiirtani Magyarországból a lázadás szellemét!

Félszabálynak semmi haszna, mert ilyes által barátokat nem szerzünk magunknak, az ellenségtől pedig nem menekszünk általa. Nagyvárad, Munkács, Eger folyvást veszedelemmel fenyegetnek mindent, készek mindig és mindenki ellen a fölkelő latrok befogadására és ápolására. De imost már elég volt: le kell nyesni egy csapással valamennyi fejét a hidrának!«

A császár sokáig gondolkozott, mígnem végül

rávették miniszterei, hogy Karaffát teljhatalmú királyi-biztosul nevezze ki Felső-Magyarországra.

S Karaffának első dolga volt összeállítani az ítélszékét.

A himlőhelyes arcú fekete generális az 1687-ik esztendő februárius havának tizedik napján váratlanul Eperjesre érkezett. A kapukat nyomban lezáratta: attól fogva lélek nem jöhetett be és nem hagyhatta el a várost.

S Eperjes város népén úrrá lett a rémület...

... Az ettől .számított hetedik nap estéjén a gerlai öreg kőházban tanakodott az ősz Keczer András és leghívebb barátja, Rauscher Gáspár. A melegedő előtt ültek, közöttük a kis Rauscher Edit, lehorgasziott fejjel. Odakint hűvös télutó volt. ;

Keczer Andráska, aki tizenharmadik esztendejét töltötte be e napokban, aludt már. ők hárman fel-felijedtek minden közeledő neszre az éjszakában.

Az ifjú menyecske Összekulcsolta a kezét:

— Mi lesz velünk, Teremtőm-Uram? Szegény férjem, csak legalább ő ne mozdulna Szepessy Pál mellől!

A két öreg hallgatott.

Mert titkos hírvivők meghozták már a hirt, hogy Karaffa, e tébolyult olasz, megkezdte a befogásokat. Előző napon a tiszteletreméltó Zimmermann Zsigmondot hurcolták el elsőül a házából. Ép ebédnél ült volna a családjával, mikor két császári tiszt vezetésével lancknehtek rontottak reá s még azt sem engedték meg neki, hogy megölelhesse utoljára övéit. Ahelyett durva (káromkodások közt megragadták, magukkal hurcolták és hiába volt minden tiltakozása Eperjes város e tiszteletreméltó polgárának, földalatti nedves börtönbe dobták.

Keczer András és Rauscher Gáspár jól tudta, hogy most ők ketten vannak soron.

És felsóhajtott az öreg Rauscher, miközben halottfehér leányára nézett:

— Leányom, mi talán sohasem fogjuk látni többé egymást...

És mialatt hangtalan fájdalomra vonaglott el a fiatalasszony csinos arca, az ősz Keczer András komolyan nézett kedves menyére:

— Leányom, hallgasd meg jól, amiket mostan mondok tenéked.

A kis menyecske, erőt vévén fájdalmán, apósára függesztette okos szürkés szemeit. Keczer András így beszélt ekkor:

—Nem tudom, mit rejt méhében a jövőendő... De íazt tudom, hogy nekem és atyádnak meg vannak számlálva napjaink... Hallgasd meg azért, leányom, amiket mostan mondok tenéked!

—Hallgatom, apámuram, — suttogta halálravált arccal a fiatalasszony.

Keczer András beszélt:

—Mink ketten nem számítunk immár... Hosszú tesztendeink a nemzet jogaiért megharcolt harcokban mentek veszendőbe, ám ez a végezete úgylis minden magyarnak. Gábor fiam, ía te hites urad, megmarad-ne, nem tudhatjuk. De itt van az unokánk... Hallgass ide, leányom és jól megjegyyezzed, amiket mostan mondok tenéked!

—Odahallgatok, japámuram, — suttogta másodszor is a sokat szenvedett ifjuasszony, miközben falig tudta visszafojtani égő könnyeit.

Keczer András fölemelte gyérhaju fejét, mintha a jövőbe látott volna:

— Unokánkat, mihelyt eléri éveit, ne marasztald itthon, hanem — felövezvén nagyatyái kardját — induljon tüstént táborba. Ha régi barátom, Szepessy Pál nem élne többé, ott lesz

a nálánál ifjabb Esze Tamás, tisztelője nemes családunknak. Unokánkat tanítsd meg, hogy emlékezvén nagyatyáira, soha ne higgyen a németnek, hanem karddal harcoljon pusztítására,rontására, végső dulására!

A kis Rauscher Edit szemei itt már könnyben csillantak imeg.

De aiem folytathatta az öreg, mert ugyanakkor közeledő nesz ütötte meg őket, mintha több lovas dobogott volna errefelé az éjszakában. Jött-jött a dobogás s néhány pillanattal reá a gerlai udvarház nyitott kapuján fordultak be a lovasok...

Fülszendítő csönd állt be a ház nagyebéd-lőjében ...

De csak két pillanatig!

Mert a harmadik pillanatban szélesen nyitott be az ebédlőszobába, senki más, mint Keczer Gábor maga.

Hanem igen-igen megváltozott!

Úgy érkezett, ahogy éppen elindult Szepessy Pál mellől, a Szernye-mocsarak világából. Harcos öltözetben, csákóra-metszett lebbentyűs csalmában, félsarkantuval az egyik csizmáján, csatáktól telehányva. Férfias arca megnyúlt s a két halántékánál szürkülni kezdett a haja. Csak daliás ^tartása maradt a réGINEK.

Ám amire fölneszelt volna a két öreg, Rauscher Edit ott csüngött már a férje nyakában és míg ujjbegyre ágaskodott, átkarolta gyenge két karjával s könnyei megöntözték a harcokból megtért kisebbik gazda mellét:

— Uram!... Én édes uram!...

Nem bírta tovább. S annyi esztendőnek meddő várakozása után sírvafakadt.

Akkorára ptt állt a két öreg is. Ahogy sikerült volna megölelniük nekik is a hazáigvergődött fiút, egyszerre kérdezték ketten:

—Honnan jöttél?

—A Szepessy Pál újból kardrakelt bujdosói közül, — válaszolt Keczer Gábor, kissé neki-csodálkozva.

—S kivel jöttél? — faggatta a két öreg ugyanegy pillanatban.

Keczer Gábor méginkább nem értette:

— A két szolgálóemberemmel.

Atyja és apósa megfogta most kétfelől s könyörögve kiáltottak fel:

— Menekülj, fiam! Menekülj! Minden pillanatban itt-teremhetnek a császári kopók! Miértünk nem kár immáron, de néked feleséged, kisfiad vagyon!

Keczer Gábor nem akart hinni a fülének:

— De hiszen én ott voltam Buda alatt s a keresztény hitért emelve kardot, hágtuk meg a magyar fővár falait és bástyáit!

Itt már a kis Rauscher Edit is imára kulcsolta (össze a kezét:

—Menekülj, édesuram! Menekülj!

—De hová? — kérdezte tanácstalanul a fiatal iférj.

Édesapja felelt neki:

— Az ország legészakibb határhegyei közé, hol juhászaink telnek át az akiokban! Várd be ottan az idők fordulását!

Keczer Gábornak annyi ideje maradt csupán, hogy átkarolhatta a két öreget, szerelmes feleségét s hogy besiettetett a hálólázba, hol alvó fiát csókolta meg. S néhány pillanattal később két szolgálégyéntől kísérve távolodó, egyre távolodó dobogással vágta az északnak. A legészakibb határhegyek irányába.

Ezen a nehéz éjszakán mégegyszer lovasok dobogása verte föl a sűrű csöndet. Császári lovasok voltak, akiket Keczer Andrásért, meg Rauscher Gáspárért küldött Karaffa generális.

És elhurcolták mindkettejüket.

A kis menyecske, ahogy olyan egyedül maradt vissza, mint az ember kisujja s körülnézett a pusztá házban, félig-tébolyultan állt a sűrű csöndben s esze nélkül mondogatta maga elé:

— Istenem, könnyörülj rajtunk... Istenem, könnyörülj rajtunk ...

XXIV.

És mialatt most már Árvától Ungvárig és Ungvártól Zentáig gyülevész császári hordák járták jaz országot, a Szernye-mocsarak mögé szorított Szepessy Pál ijesztő-gyorsán kezdett készülni, hogy legalább ősz barátját, Keczer Andrást és Rauscher Gáspárt szabadítsa ki a végső szorultságban.

Mostanára, az 1687-ik esztendőre ők lettek utolsó reményszála a haldokló nemzetnek. És noha ők rohanták meg Budát, miközben Európa keresztény vitézei száj leesve bámulták irtózatos halálmegvetésüket, most mégis ellenük fordult a (németek és vezérek minden dühe.

És ahogy tavaszodó szél kezdett volna lengeni a Szernye-mocsarak táján is, a lengőszakállu öreg mindsűrűbben kezdte biztatni a császáriak ellen lobogó dühü alvezértársát:

— Készüljünk, igen, készüljünk öcsém, Tamás, mert ki kell szabadítanom sok csatákon forgott kenyerespajtásomat, az ősz Keczer Andrást és násztársát, Rauscher Gáspárt és mert érzem, elkövetkezett immár az én időm is. Ha a imásvilági csatamezőkre megyek át, te fogod átvenni a kardomat, Tamás...

Esze Tamás intett a seprűszemöldökével, hogy megértett mindent. Ugyanakkor azonban felsóhajtott ifjabb Szepessy Pál:

— Apám, apám! De magamra maradok itten... Senkim nem lesz a világon!

Szepessy Pál szinte ráfordult a fiára. De talán csak azért, hogy takargassa megindultságát: i

— Atyád lesz helyettem Tamás vezér... Ne feledd soha, fiam, hogy a főnökök elhullhatnak, jez azonban alig számít. Más vezérek lépnek la helyükbe! Az egyes emberek halandók, ám ja nemzet továbbharcol jogaiért!...

És miközben a másvilági mezőkre készülődött ia lengőszakállú öreg, lázasan készülődött egyúttal Keczer Andrásék szabadítására is.

Mert körülbelül mindent tudtak a szorongó eperjesi hirekből.

Hallották, hogy mikor az ősz Keczer vasra-
verve vitték volna Karaffa elé, a fekete gene-
ralis forgó szemekkel kiáltott reá:

— Lázadó kutya, hát te még mindig a munkácsiakkal és a piszkolódó fölkelőkkel vagy üzenetváltásban?

Keczer András hallgatott.

— Felelsz-é, kutya? — rontott neki a fél-
őrült tábornok.

Keczer András megingatta a fejét:

— Hallgatásommal feleltem, uram... Meltatlan vádra és kérdésre nem válaszolhatok más-ként.

És csak ekkor vette észre Eperjes vá-
ros volt főbírāja, hogy Karaffa mögött ott áll
lángragyulva a .takaros Újhelyi Erzsébet is. És
fiának ösmeretlen sorsára gondolva, megborzon-
gott ,az öreg.

Így tudták ezt a Szernye-moesarak megett
kardjaikat fenő ordasok.

De tudtak egyebet is!

Széltében beszéltek, hogy nyirkos börtön
mélyén hever Keczer András, mindössze egyet-

len vékony fal választja el náasztársától, az öreg Rauscher Gáspártól s iszonyú sejtelmek között hallgatja annak szomorú láncsörgését.

De más hírek is szálltak alá Eperjesről.

Aznap, amelyen Zimmermann Zsigmondot, Keczer Andrást és Rauscher Gáspárt verték vasra, börtönbe hurcolták Baranyay Ferencet, régi nemesi család sarját, aki kevéssel előbb még Eperjes város egyik tanácsosa s az evangélikusok kollégiumának gondnoka volt. Ugyanakkor este Weber Frigyes nevű derék polgárát is lefogták Eperjes városának.

Ijesztő éjszaka ereszkedett a város fölé, de még ijesztőbbek voltak a reákövetkezett napok.

Két vádló lépett föl a szerencsétlen rabok ellen: egy Szentiványi László nevű magyar, akinek becsülete addig sem volt a világon és a hírhedt erkölcsű Tábori Erzsók. ők ketten tanúsították, hogy Keczer Andrásnak és társainak üzenetvivői vannak Munkácsra, a Portára és a gyűlölt Szepessy Pál hadaihoz. S Karaffa ielnöklésével összeült a tizenkéttagú vérbíróság.

A fekete generális első intézkedése az volt, hogy kinzókamarába vitette az öt tehetetlen foglyot.

S megkezdődtek a legvisszaszatöbb kínzások, melyekre ember csak visszaemlékezni tudott a spanyolhoni inkvizíciók óta. A szerencsétlenek hónalja alatt és lábszárain repedni kezdett a bőr, csontjaik pedig ropogtak. S a félig már alélt Zimmermann Zsigmond vallotta végül is, hogy összeköttetésben van Munkács védőivel és az országból már kiszorított kuruc-királyal.

Erre leoldozták a kinpadról.

Jött utána az ősz Keczer András.

Ahogy a kínpadra tekintett volna, iszonyattal szólt:

— Ha multamat tekintem, nem tagadom, hogy Thököli királlyal éreztem és sok csatákon harcoltam kardja alatt... Ám rebellis-voltunkért kegyelmet szerzénk Lipót császár öfelségétől és az országtól. Ha azonban új vétkekben akarnak kimondani bűnösöknek, csak egyet állíthatok most is: magam és társaim ártatlanok vagyunk!

Erre megragadták a kínzólegények.

Megragadták s vasrostélyra fektették le, mely alatt parazsat kavartak. Az ősz Keczernek félig szén lett már a teste, amikor eléje állt Karaffa:

— Valod, hogy levelezel a lázadó Thökölivel és a kutya Szepessy Pállal?

Keczer András, végső erejének megfeszítésével, összevágta a fogait s nem felelt.

Ekkor leemelték a kínzópadról... S következett utána a többi három szerencsétlen, pnév-szerkit: Rauscher Gáspár, Baranyay Ferenc és Weber Frigyes. És mert ők is konokul tagadtak, valamennyiöket halálra ítélte Karaffa.

És Eperjes város tágas piacterén zöldszín öltözékében fölémlett a bakó.

... Hanem ezt már Szepessy Pál sem nézhetette tétlenkedve.

A Szernye-mocsarak megett még aznap doboltatott s kiválasztván ötszáz legvakmerőbb legényét, lóraültette őket s személyesen állt az élükre, hogy váratlanul megrohanván Eperjes városát, kiszabadítsa onnét élőhalott barátját, Keczer Andrást és vértanúhalálra készülődő négy társát. És akkor hegyeken, völgyeken, vizeken és erdőkön át keresztülvágja magát velők a Szernye-mocsarakig. Oldalán — dühtől reszketve — ott vágatott Esze Tamás, mögötte ott vágatott rezesorrú Majos Ferenc kapitány, kit a császári tábornokok évek óta pántensekkel kö-

röztettek halálra, mellette ifjabb Szepessy Pál sóhajtozott többször, mert aggodalommal látta, hogy apja — a vénség következtében — többször meg-meginog lovának nyergében. Ott lehetett látni a legény Tyukodi pajtást, nagy elszántsággal a szemében, úgyszintén Buga Jakabot, meg Zöld Demetert, amint magasra dobálta őket a ló. Ők ketten talpasok lévén jelesül, rendes körülmények között gyalogláb indultak minden csatájokba.

Tavaszdó szellőcskék fújdogáltak immár a Laborc és az Ondava nagy síkságán. Olvadozott a hó s áradni kezdtek a folyók.

Kétnapi kemény vágatás után, nagyügyesen mégis csak átverték magukat a regéci vár alá, a Hernádvölgye jobb széléig. Mindenfelé olyan területen, ahol Lipót császár katonái garázdálkodhattak kedvükre.

Itt azonban — nem kis meglepetésükre í— valami hétszáz portyázó ellenséges lovasba találtak beleütközni. Szepessy Pál nem késlekedett sokáig, hanem felállítván lovasait, maga a légéire állt ki, Esze Tamás nyomban utána állt ki s akkor megemelvén súlyos csákányát, a legyöngült öreg, nagyot kiáltott:

— Rája, rája, lovasaim!

Esze Tamás ugyancsak megemelte még nehezebb csákányát s utánakiáltott a kegyetlen öregnek:

— Rája! Rája!

S megereszkedtek ötszázan s szemközt, a Hernád vize irányából megereszkedtek a császári lovasok, hétszázan. És akkor egymásba törtek.

Rövid, de vérengző volt a lovasütközet. Tyukodi pajtás, Buga Jakab és Zöld Demeter még ki sem csapkodhatta magát, mikor az ellenséges lovasok hátat adtak s elhagyván halottaikat és

a sebeikben hörgőket, kieresztett kantárszárral menekültek Kassa irányának. Dörgött alattuk a föld.

Hanem a bujdosók lovasai, amint körülpillantottak volna a csatahelyen, nem látták többé Szepessy Pált. Rémülettel látták ellenben, hogy lova gazdátlanul futkos föl és alá, a halott és sebeikben haldokló harcosok között.

Megérezték egyszerre, hogy most szakadt reájok tizenötesztendei kínlódásuk legnagyobb szerencsétlensége. Esze Tamás kiáltott föl legelőször, megínogva a fájdalomtól:

— Elesett a vezér!

Még volt benne élet hörgő haldoklása közben. Nyakeréből ömlött a vér, mert átszakították a nyakerét, a balfüle alatt. Ott térdelt a fejénél Esze Tamás, másik oldalról akkor már könnyes szemmel ereszkedett térdre a feje mellé a fia, ifjabb Szepessy Pál, mialatt kapitányok, hadnagyok és egyéb lovasok — lovaik kantárszárát parkolva röviden — lehorgadt, fedetlen fejjel sorakoztak az örökre távozó, engesztelhetetlen vezér körül. Tyukodi pajtás vette észre magát először, mert leoldván a gazdátlanul maradt ló nyergét, odatolta az örög feje alá.

Haldoklott Szepessy Pál, mert gyorsan folyt el a vére. Esze Tamás nagyot kiáltott fájdalomában:

— Héj, vezér, te most elmegy innét s mi fog megmenteni bennünket azontúl?

A lengőszakállú öreg mintha fölrévült volna egy villanásra. Mintha a halál küszöbéről tért volna vissza. Fölvetette szemeit s annyit mondott erőtllenül:

— A... kard...

Hallgattak, hallgattak. Szepessy Pálnak akkor már joldaltbillent bozontos feje.

Alkonyodni kezdett. Esze Tamás, amikor

látta, hogy a sokat bujdosott vezérből kiszállt a lélek, óvatosan kivette feje alól a nyeret, gazdátlan lovára rakta vissza, akkor felültették rá íá halott öreget, odakötötték s lépést indultak meg vele a regéei erdőknek. Hangtalanul mentek valamennyien. Legelői a halott vezér, akinek lovát két ordas vezette, a halott vezér után a kegyetlen Esze Tamás, mellette ifjabb Szepessy Pál elborult szemmel... így értek el lépést a regéei erdőbe, az erdőben egy tisztásra. Ott ásták itoeg az öreg sírját, koronás tölgyfa alatt. Esteledett, amire elhantolták Szepessy Pált. Sírjánál Esze Tamás mondott pogány imát, melynek végén megfenyegette az eget. Ugyanakkor magára-övezte Szepessy Pál kardját, saját kardját meg fejfának tűzte oda a sir végébe.

S lakkor megindultak... Ugyan merre indulhattak volna?

Visszafordultak a Szernye-mocsarak mögé, hogy lá többi bujdosónak is megvigyék legnagyobb szerencsétlenségük hírét...

... Az ősz Keczer András pedig, társaival együtt rálépett a vérpadra.

Gyász-színe volt a vérpadnak, haragos-zöldbe öltöztek a bakók, számszerint harmincan, (köztük a kassai, az eperjesi, a lőcsei és a tábori bakó. Mind-mind elrémitő szálas alak, de a kassai egész fejfel magasabb valamennyinél. A kassai hóhér, mialatt szitkozódó tömeg kezdte előzőlni a vérpad széleit, nyugodtan könyökölt rá a bárdja nyelére s mikor megunt a varakozást, meg a tömeg átkozódásait, mintegy szórakozásul, kezébe kapta át a széles bárdot s ujjjaival kedélyesen pengette végig a kemény acél élet...

Március ötödik napjának reggele volt ez!

Ugyanakkor fölvonultak a poroszlók s hátranyomták a népet, amely vad átkokat szórt a

kassai hóhérra, meg Karaffára. Messzire feketedett közben a vesztőhely, amelyen vörösposztóba vont tőke hevert. A Medveczky-ház előtt állt a vérpad, ahol a fekete generális szállásolt.

Gyorsan imult az idő. És ahogy tíz óra lett volna délelőtt, megnyílt a börtönajtó s kilépett rajta ia négy áldozat: Zimmermann Zsigmond, Baranyay Ferenc, Rauscher Gáspár és násztársa, Keczer András. Hátukban egy Perczhof nevű jezsuita látja a feszülettel. A börtönből a vérpadig elnyúló útvonalon akkor már katonák sorakoztak fel kétfelől.

Abban ia pillanatban, amint a négy szerencsétlen ember felbukkant volna a börtönajtóban, különös-tompán zümment meg egy repedt harang a toronyban, amelynek hangját, ha ritkán kondult is meg más alkalommal, jól ismerték az eperjesiek. Csak két esetben volt szokás meghúzni: ha tűz volt avagy árvíz fenyegette a várost és ha halálra vittek valakit.

Ahogy abbamaradt volna a hátborzongató harangkongás, siket csönd állt be.

És e siket csöndben fölvezették a vesztőhelyre elsőül Zimmermann Zsigmondot. A tiszteletreméltó öreg, amikor látta, hogy nincs menekülés többet, összekulcsolta kezét s könnyek öntötték el arcát:

— Uraim! Kegyelem!

E pillanatban előlépett a háta mögül Perczhof jezsuita (atya s a feszületet nyújtotta a szájához:

— Istennél a kegyelem... Imádkozzál és halj meg bátran!

— Jézus, Dávidnak Szent Fia, könyörülj rajtam! — kiáltott föl kétségbeesve a védtelen ember.

Abban a szempillantásban a kassai hóhér nyakába sújtott a bárdal, ámde rosszul ta-

lálta, amire széles késével metszette le a fet-rengő ember nyakát.

A tömeg felzúgott az iszonyattól.

Akkor Baranyay Ferenc alakja magasodott föl a vérpadon. Szomorú volt Baranyay Ferenc és noha szakadatlanul biztatta a jezsuita atya, hogy haljon meg béketűrőn, nem figyelt oda. Ahelyett belefogott a zsoltárba s annak sorait zengedezte:

*Kik örülnek inségemnek,
öltözzenek gyalázatba
Ellenem kevély voltokban ...*

Oly szomorú volt az ének, hogy akik hallot-ták, hangos könnyekre fakadtak s még a hóhér is szorongó szívvel csóváltatta a fejét. De akkor hirtelen Inagy ivben villant fel a lőcsei hóhér pallosa s Baranyay Ferencnek legurult a feje.

Ketten váraakoztak még szörnyű sorsukra ren-dithetetlenül: Rauscher Gáspár és Keczer András.

A gerlai letűnt napokra gondolva, megölel-ték egymást. És ahogy így átölelve tartották volna egymást, Keczer András a szemközti Med-veczky-ház nyitott ablakára pillantott s össze-borzadt:

— Ott ül Karaffa s megette Tábori Er-zsók... Istenem, legalább Gábor fiamat mentsd meg!

Odapillantott Rauscher Gáspár is és felső-hajtott:

— Uram-Teremtőm irgalmazz szegény leá-nyom férjének!

Akkor előlépett a harmadik bakó s megkapta Rausehert a karjánál. Feléje fordult Rauscher Gáspár s szelíd lélekkel! haladt föl a vérpad lépcsőin. Odafönt megállt keresztényi alázattal, de mialatt vetkezett, szemei a megrettent tömeg-

ben kutattak, mintha keresett volna valakit. A leányát vagy András unokáját talán. De mert senkit sem talált, aki felé búcsúpillantást vetett volna, letérdelt s jobbkarját nyugodtan fektette le a tőkére.

Már sújtott is a hóhér s magasra szökött az öreg Rauscher vére.

Őmaga is látta a saját vérét, de félig-ájult állapotban... Akkor éppoly szelíden a tőkére tette le a nyakát.

Másodszor is sújtott a bakó s Rauscher Gáspár feje lefordult a vérpadra. A tömeg zúgni kezdett, amire hátrábbnyomták a katonák, meg a poroszlók.

A negyedik bakó lépett elő mostan s megragadta az ősz Keczer. S pillanattal reá felbukkant a vérpadon egész magasságában Eperjes város volt főbírájának mocsoktalan alakja.

Halottsöndben állt a tetőn az ősz Keczer András: tudta, hogy nincs menekülés többet. De elkészült la halálra, miután semmi örömet sem talált már a földi életben. Egy nappal előbb megtudta még, hogy nagy barátja és vezére, Szepessy Pál csatában esett el, amidőn is ötszáz keserű lovasával lóhalálban száguldott Eperjes felé, hogy szegény barátját kiszabadítsa a gyűlölt Karaffa karmaiból.

Most tehát elérkezett legutolsó pillanata az ő életének is.

Ott állt fekete ruhájában a gyász-színű vérpadon, csak fehér szakála világított messzire ia sötét alapon. Hirtelen lehúzta gyűrűjét s a bakónak adta át:

— Bátran bánj velem!... Gyerünk! Gyerünk!

A hóhér udvariasan hajtotta meg magát Eperjes város nagy polgára előtt:

— Számíthat ügyességemre kegyelmed.

Előbb a jobbkarjára csapott le: vastag su-

gárban sívított föl a vére. Majd a feje hullott alá is fehér szakállá piros lett a vértől.

A vesztőhelyet körülözönlött eperjesiek már-már zendülésben törtek ki, mire a császári katonák (szétverték a tömeget. Vad futással menekült mindenki ía szomszédos uceákba.

A vérpad tetejéről ugyanakkor messzire mutatta föl a négy levágott fejet a kassai, az eperjesi, a lőcsei hóhér, meg a tábori bakó. Karaffa pedig kiadta a parancsot, hogy a holttestet föl kell négyelni s a negyedrésztetemeket ki kell szögezni a város négy kapujára: a sárosira, sebesire, lőcseire és kassaira. Hat hétig kellett száradniok a napon, minden lázadó elrettentésére.

Ily szörnyhalála lett a négy eperjesi vértanúnak, akiknek bűne az lett volna, hogy állítólag üzenetváltásban álltak a külföldön bánkódó Thökölivel és a Szepessy Pál kardjára fölesküdtött ordasokkal.

Az ordasok a Szernye-mocsarak hátában készülődtek ezalatt, de most már a kegyetlen és seprüszemöldökű Esze Tamás vezérsége alatt. A lengőszakállú vezér halála mély keserűségre fakasztott mindnyájunkat, ám a keserűséggel is felhagytak az események folyamán. Belátták nevezetesen, hogy hamarosan meg kell indulniok, ha bosszút akarnak állani Keczer Andrásék szörnyhalála miatt.

Mert mindent tudtak a felkelők. S vagy egy héttel ezután arra döbbsentek össze, hogy Keczer Gábor is a Karaffa körmei között van már.

Ijesztő volt ez a híradás, de kételkedni nem lehetett benne. Különösképp hangzott ugyan, ámde Tábori Erzsókról tudta minden lázadó, hogy a legravaszabb és legveszedelmesebb nő az egész világon. Már pedig Tábori Erzsók kaparintotta meg a kis Rauscher Edit urát.

Lett volna eszerint, hogy Keczer András börtönében, a kivégzés előtt való késő estén egy fiatalasszony lépett be s talpig-fátyolban állt meg a félig-ájult és kínjaiban vergődő ősz Keczer előtt. Mintha a kedves menyje lett volna. És ságva kérdezte, hová menekült is a férje, mert elfelejtette időközben...

Keczer nagy kínládása ellenére is megütődött:

— Ejnye, leányom, ejnye!

S megmondta neki a helyet, hol üldözött fia rejtegette életét. A sűrűn takart fiatal nő (amit csak alakja körvonalaiból lehetett sejteni), szinte futva sietett ki ekkor a börtönből. S tiz nappal később ugyanabban a börtönlukban sínylődött már Keczer Gábor is.

A rémült hír még aznap alkonyatkor lecsapott Gerla falura is.

A kis Rauscher Edit két atyja-urának irtózatoss halála miatt élőhalottan feküdt. És félig-tébolyultan. Ám amikor azzal verték föl, hogy szerelmes ura is a Karaffa markába jutott, egyszerre leszáradt minden könnye. S remegve fogott tüstént, hintóba vágta magát riadt Andrásfiával s vágatva indultak meg Eperjes városának. És mialatt a gyerek, aki ekkor töltötte be tizennegyedik esztendejét, fásult arccal nézett a közeli hegyek irányába, melyek csúcsain ott aranylott a lebukó nap fénye, a szerencsétlen fiatalasszony zsebkendőjébe temette az arcát:

— Uram— Én édesuram ...

XXV.

Kevéssel ezután Keczer Gábor daliás alakja is felmagasodott a vérpadon s beleborzadt egész Felső-Magyarország.

Nem tudta megmenteni többé félig-alélt fe-

lesége, a kis Rauscher Edit sem. Hiába próbált Karaffa elé jutni: meg kellett halnia Eperjes város legdélibb polgárának.

Tizenhét napig pihentek a bakók. De akkor munkához láttak újból.

Ezalatt a tizenhét nap alatt befogták Medveczky Samut, akihez hasonló nevű ember a bírák között is ült; a fiatal Sárosy Mártont, akit rokoni kötelékek fűztek a halott Keczer Andráshoz; aztán Fleischhackert és Schönlebert (mindkettejüknek György volt a keresztnéve), a tizenkét évtől fogva világtalan Gut Zsigmondot s még mindig vizsgálat alatt állt azonkívül Weber Frigyes, lakit folytonos biztatgatásokkal áltaígtak, hogy legközelebb szabadon fogják ereszteni.

És íott csörgette láncait a rabok között Keczer Gábor, akinek külön is felrótták, hogy Szepessy Pál és a kuruckirály alatt lázadozott a császár ellen. Keczer Gábor ezt nem is tagadta, ám ezzel szemben hivatkozott reá, hogy Petneházy Dáviddal és Szepessy Pállal együtt ott kapaszkodott káromkodva ő is Buda kormos falaira... Nem használt semmit!

És nem akadt senki-senki többé, aki segítségükre sietett volna. Esze Tamás az ordasaival tehetetlenül szűkölt a Szernye-mocsarak mögé beszorítva, (akár a verembe-hullt farkas... A kuruckirály az Al-Dunánál áltatgatta magát valahol la reménnyel s eredmény nélkül küldözgette hozzá üzeneteit szépséges hitvese, a már-már elfáradt Zrínyi Ilona, hogy siessen hadaival a rongyos vár fölmentésére, mert egy év múlva késő lesz minden ... Letört szárnyú sas lett ekkorára Thököli Imre.

Senki-senki nem volt az ország földjén, aki Keczer Gábor szabadítására indult volna!

Úgy látszott, hogy erre az esztendőre térdre-bukott maga az ország is.

A császári zsoldosok durva kárörömmel dúltak (az északi részekben mindent, ami dúlható volt még. Szijrafűztek minden még szabadon maradt polgárt s elmondhatatlan átkai lettek a Felvidéknek. Nemesek és pórok az erdőkben és hegyekben bújtak el, mások Erdély felé indultak, vagy Lengyelország felé vették a vándorbotot. Annyira megteltek a börtönök, hogy akiket már nem sikerült oda beszorítani, a hóhérok lakásaiban szállásolták el őket.

Az újra elfogott eperjesi polgárok közül Sárossy Mártonnak annyi vétke volt csupán, hogy édesapja is ott serénykedett Munkács kemény védőinek sorában, Fleischhakert, Medveczkyt és Schönlebens bosszúból fogták el, Weber azonban és a világtalan Gut kegyelmet kapott.

Ám a többieknek meg kellett halmok... Hát meg is haltak férfimódra!

Március hónap huszonkettedik napján kilépett börtöne ajtaján Keczer Gábor, merészen fölvetett homlokkal. És kilépnek utána halálnak-szánt [társai is.

Abban a szempillantásban enyészetet hirdetve kondult meg a repedt harang. A katonák már előbb elzárták a vesztőhelyet Eperjes népe előtt, amely zúgva kezdett fenyegetőzni és lázongani. A bírák elfoglalták immár helyeiket s a poroszlók kettős sorfala között a vérpad felé indult meg a halálraítéltek menete.

Keczer Gábor haladt legelői barátjával, Andricius lelkéssel beszélgetve, szakadatlan búcsúzkodás közben. Férfias arca végleg eltorzult a szörnyű kínzásoktól. Utána Fleischhacker és Medveczky következett a sorban, mind a kettőt egy-egy pap támogatta s mind a ketten imádkoztak, halkan. Az ifjú és sajnálatraméltó Sárossy

Mártont Lipóczy Miklós vezette a karjánál. Iszonyat volt látni a szerencsétlen Sárossyt, akit örület szállt meg a börtönlyukban és most szakadatlanul nevetett, nyerítésszerűen. Szétvert volt a ihaja s dült a tekintete, hogy még a poroszlók is borzadályal fordították el a fejüket. Schönleben zárta be a szomorú menetet, miközben a tömegből ismerősei felé integetett utolsó búcsút.

Közel járt már a vérpadhoz Keczer Gábor, amikor — hogy, hogy nem! — kirántva magát rokonainak és ismerőseinek védő karjai közül, egy zilálthajú szép fiatalasszony tört át a poroszlók során s térdrebukva Keczer Gábor előtt, tébolyultan tárta feléje a két gyenge karját:

— Uram!... Én édes... uram!

A kis Rauscher Edit volt.

A szerencsétlen Keczer Gábor már-már le akart hajolni, hogy még egyszer fölemelje és átkarolja szánandó hitvesét, de a félig eszelőre vált fiatalasszonyt akkor már megfogták a poroszlók s az utánarohant rokonoknak és ismerősöknek adták át, akik magukkal cipelték az ájult teremtest.

Kongott-kongott a repedt harang, a nép zúgott és lázadni készült a császári katonák hátában, amikor vérfagyasztó csend tört ki váratlanul.

A vérpad tetejére kilépett és messzire magasodott róla a daliás Keczer Gábor. De abban a pillanatban feltűnt mellette Perczhof jezsuita-atyja is a feszülettel. Ott állt tőle féloldalt kissé s egyre azt suttogetta neki, hogy még nem késő: térjen át az Egyedül Üdvözítő Hitre...

Keczer Gábort oly utálat rázta meg, hogy a halálnak pitvarában sem bírt többé uralkodni magán is ellökte magától a jezsuita atyát.

E mozdulata közben azonban félig maga is

megfordult s fakóra döbönt az arca. Mert e mozdulat közben tekintete arra a házra esett, mely kissé jobbra-előre feküdt a luteránusok iskolájától s amely Karaffának volt a szálláshelye. És a ház szélső ablakában észrevette ekkor a feketearcú császári generálist, de észrevette az oldalán Tábori Erzsókot is, amint kekrekre nyílt, lázas szemmel figyelt egykori vőlegénye minden mozdulatára.

És e pillanat megkeserítette Keczer Gábor utolsó percét.

E legutolsó percében a vesztőhely körül zajongott tömegben nézett el Keczer Gábor. És a tömegben meglátta ekkor tizennégyesztendős András fiát, amint halottféhéren meredt rá a gyermek. S odakiáltott:

—Bosszulj meg, édesfiam!

—Hallom, apám! — kiáltott vissza a kis Keczer András.

S Keczer Gábor megnyugodva térdelt le és tette rá nyakát a vörösposztóval bevont tőkére.

Abban a szempillantásban villant már a bakó bárdja. Előbb a jobbkarját csapta le Szepessy Pál alvezérének, élettelenül hullt alá a kar, vére pedig magasra sívított fel. Másodszor is villant a hóhér bárdja s lerepült a Keczer Gábor feje. De nem állt meg, hanem tovább ugrált és táncolt a vérpadon, végül legurult és a tömeg közé bukott. Félig-élő állapotban.

A tömeg szélén éppen ott állt Keczer Gábor öreg juhásza, aki az országszéli hegyekből ereszkedett alá, hogy megegyeszer búcsút vegyen fiatal gazdájától. A vén juhász szüre alá kapta a fejet s míg a bakó inasai lesiettek a vérpadról és a tömegbe fúródtak, a bacsó már elveszett a tömegben, de a kedves gazdája fejével együtt. És nem is találták meg azontúl.

De meghalt nem csupán Keczer Gábor, hanem

meghaltak a társai is. És meghaltak később sokan mások még Eperjes város polgárai közül. S félelmes csöndbe sülyedt Magyarország.

Hónapok múltak el attól fogva.

Szepessy Pál s régi katonatársai a föld alatt feküdtek túlnyomórészt. Akik még megmaradtak mindeddig, börtönben sínylődtek avagy eszüket veszítve menekültek a Szernye-mocsarak mögé, hogy felesküdjenek az Esze Tamás kardjára, akiről olyan hírek szálltak mindenfelé, hogy ijestően készülődik a némettel való leszámolásra. A prédikátorok is csapatostul özönlöttek Esze Tamás táborába, hogy örületig lázítsák a bujdosókat a császár, generálisai és lancknehtjei ellen.

Nyárvége lett ekkorára. A tizenötödik nyárvége, mióta néhai Szepessy Pál és néhai Szuhay Mátyás először indult ki ordasaival a Partium felől.

S édes nyárvége mosolygott le Gerla falura is. Mert a Keezer- és Rauscher-családok házaiból, birtokaiból s egyéb javaiból csupán ez maradt meg özvegy Keezer Gábornénak, a iszánalomraméltó Rauscher Editnek. Jóemberei megbiztatták ugyan, hogy tüstént menjen föl Bécsbe, boruljon térdre a császár előtt s könyörögjön előtte kegyelemért: a császári kegy bizonyára visszaadja neki mindkét nemzetség házait, birtokait jés egyéb javait. De a földigsújtott fiatalasszony dacosan hajtogatta a magáét:

— Inkább koldulni megyek, de két atyám és édes férjem hóhéraihoz nem fordulok!

Édes nyárvége mosolygott alá Gerla falura is. A nagy gyümölcsöskert fái roskadásig megvakva görnyesztették alá ágait a megért al-

mák és körték aranyló terhe alatt. A fiatal özvegy — talpig gyászban — ott ült a nagy hárs alatt, a régi kőház előtermében. Már magához jött annyira, hogy olykor-olykor fel tudott sóhajtani. Ott ült mély gyászban s hosszú ideje nem vette le szemét a gazdasági udvarról, mely nyomban; a ház szegletén túl kezdődött és amelyen a kis András nyergeétette éppen a lovát megölt atyjának két régi szolgálomrával.

Harminckét esztendő volt e nyárvégén a kis Rauscher Edit, kissé megnyúlt arcú, szép fiatal özvegy. Tizenötödik esztendejében járt ekkor fia, ifjabb Keczer András.

És Edit-asszony elnézván fia készülődését, nehezen sóhajtott maga elé:

— Ez is elmegy Esze Tamás után s én itt maradok, egészen magamra ...

És bármennyire küzködött is magával, szeméhez emelte a zsebkendőjét.

Mert három nappal előbb üzent érte a nagy-hírű Esze Tamás. Azt üzenté Esze Tamás, hogy ép ideje volna már lóra ülni a kis Keczer Andrásnak. Készüljön hát, de tüstént!

Ugyané napnak késő alkonyatán, mikor a hársfa alatt üldögélt volna a gyászbaborult Rauscher Edit, váratlanul lódobogás kelt a falu felsővége felől. S összeborzongott a fiatalasszony. Mert olyan idő volt ez, hogy mindenki megrettent, ha lovasságot hallott közeledni. Nem Bártfa felől, hanem az északi határhegyek irányából Jött ez a dobogás. Mintha egyidőben öthat lovas alatt csattogott volna föl a ló.

A fiatal özvegy felállt s kissé riadtan várt az [udvaron. Mellette ott állt már ekkor az Esze Tamás táborába készülődő András fia is. Mikor már a falu uccáján dobogtak fel a lovak, Keczer Andráska laz anyjára nézett:

— Értem jönnek, kedves anyám...

— Nem adlak oda, fiam! — s átkarolta a nyurga legénykét. — Senkinek sem adlak!

A gyerek megértette nyomban, hogy szüléje másra .gondol. S értelmes szemmel pillantott föl az anyjára:

— Nem a császáriak jönnek értem, kedves anyám, hanem az Esze Tamás legényei!

Abban a pillanatban a lovasok már be is kanyarodtak az udvarba.

Lebbentyűs-sapkás lovasok voltak s élükön egy nyalka kiállású fiatalabb vezető lovagolt, sasorral, szénfekete apró bajusszal. Járhatott a huszonötödik esztendejében. Lecsúszott a lováról is piros arca elkomolyodott, ahogy észrevette a gyászruhás özvegyet és mellette a fiát.

Egyenesen az asszonyhoz lépett s megállt előtte feszesen:

— Asszonyom, nevem: Szepessy Pál. Ifjabbnak szólítottak, amig életben volt még nagy-eszű atyám, ám hogy csatában halt meg az öreg, most én viselem ijesztő nevét.

Keczer Gáborné komoly szemén mintha az öröm pillanatnyi fénye suhant volna el s kezét nyújtotta a nagy Szepessy Pál fiának:

— Isten hozta, Szepessy uram s legyen üdvözölve magános házunkban! Szegény édesuram sűrűn emlegette, ha a csatákból haza tudott ug-rani egy-két rövid napra...

Ifjabb Szepessy Pál maga elé nézett:

— Hű barátja voltam minden időben az én szerencsétlen barátomnak, valamint atyja, néhai Keczer András is jóban-rosszban kitartott nagy-hírű atyám oldalán... Asszonyom, kegyelmed nem is hiszi, micsoda bosszút fogunk még állni megölt katonatársaink miatt!

Aközben lalkonyodni kezdett alig-észrevéve.

A gyászbaöltözött fiatal özvegy ott állt a nagy hárs alatt s szép szemeit megölt ura leg-

jobb barátjára függesztette. Mellette növekvő fia álldogált s lázasan csillogó szemmel nézte ifjabb Szepessy Pált. Ifjabb Szepessy Pál így kezdte ekkor:

— A kegyetlen Esze Tamás megesküdött csapatai előtt egykori atyám kardjára. Szörnyű esküvése úgy szólt, hogy le nem teszi kardját mindaddig, amíg ki nem gyilkolt innét minden bélpoklos németet!

— Vivát, Esze Tamás! — kiáltottak fel mögötte a fölkelők lovasai.

A fiatalasszony összeborzongott az Esze Tamás kegyetlen esküjének pusztá hirére. És míg a kis András felgyúlt szemekkel gyönyörködött a magy Szepessy Pál fiában, a fiatal vezér folytatta:

— Két hete mullott belé, míg járhatatlan hegyeken, erdőkön és vizeken át idáig tudtam verni magamat. Mert köröskörül piszkos lanc-knehtek ólálkodnak. De idáig kellett verni magamat, mert reámkialtott Esze Tamás, hogy vigyem táborába az ősz Keczer András unokáját s a Buda falait meghágott Keczer Gábor egyetlen fiát, mert még a magyar fővár vívása idején megígérte ezt neki... Esze Tamás táborhelyén 'nagy a szükség most a növekvő legényekben.

Mély sóhaj szakadt föl a fiatal özvegyből, aki csak ekkor vette észre magát s próbálta tessékelní befelé Esze Tamás fiatal alvezérét. Ifjabb Szepessy Pál viszont csak ekkor méltatta némi figyelemre a nyurga Keczer András-kát s fölényesen csapott egyet a vállára:

—Te volnál az, kedves egy öcsém!

—Én volnék, kedves bátyám, — szólt elfogódva a legényke.

Ifjabb Szepessy Pál azt mondta neki ekkor:

— Hát velem jössz, kedves egy öcsém! Mer

az Esze Tamás körüli térhely a katona-magyarok s egyéb legények igazi nevelő-oskolája... Ugyanakkor hátraszólt a lovasok felé:

— Gyere te is, Pál!

Erre egy délceg s ifjabb Szepessy Pálnál valamivel korosabb lovas jött előbbre s kezét fogott a fiatal özvegygel:

— Megkövetem tisztességgel, asszonyom: Sallay Pál, a bujdosó pataki Anyaoskola még bujdosóbb széniora vagyok!

Keczer Gáborné bólintott feléje s akkor befelé vezette kettejüket, mialatt a kis lovascsapat egyrésze a falu két végébe állt ki, strázsálás végett.

Odabent, a súlyos bútoroktól nehezedő ebédlőben, mely fölé boltozott mennyezet borult, a szomorú özvegy ételmet rakatott az asztalokra s ugyanakkor parancsot adott szolgálóibainak, hogy vendégeljék meg odakint a fáradt lovasokat is. Úgy nyeregben, mert nem volt szabad leszállaniok a lovaikról. S mikor némi bor is került elő a kerek tölgyfaasztalra, a két fiatal lovasvezető szélesen dűlt el az asztalon könyökölve. A kis Keczer András eltűnt észrevétlenül s anélkül, hogy édesanyja észrevette volna, szobájába vonult vissza, hogy lóra öltözik fel, atyjának legényekori ruházatába.

A szolgák bort töltöttek. Ifjabb Szepessy Pál fölemelkedett s magasra lendítette kupáját:

— Vivát ez a mi kis szegény Magyarországnak! Poharamat ürítem kegyelmedre s iszonyatos szenvedéseinek enyhülésére, szent asszonyom!

A kis Rauscher Edit, mialatt könnyben fénylett föl a szeme, bólintott feléjük, a két lovasvezető pedig összeütvén kupáját, fenékiig ivott.

Kevés csend állt be. S a csendben annyit

kérdett akkor a fiatal özvegy szomorúan, igen szomorúan:

—Mi lesz velünk, Szepessy uram?

—Legközelebb megindulunk a piszkosokra, asszonyom. Mert Esze Tamásnak nincs nyugta immár s az elkövetkezendő hónap folyamán doboltatni akar a seregeknek...

Sallay Pálra nézett most özvegy Keczer Gáborné:

— Hát az Alma Mater egyre bujdosik még, Sallay uram?

Sallay Pál, egykori szenior, aki Buda meghágása óta a német ellen legénykedett szakadatlanul, lehorgasztotta a fejét s borús hangon szólt:

— Asszonyom, az Alma Maternek és muzsafiainak szenvedései elfogyhatatlanok. Tizenhat esztendővel ezelőtt kellett elhagynunk először kis Jeruzsálemünket a jezsuiták miatt. Előbb Gyulafehérváron, utána Marosvásárhelyt találtunk szállást a hittestvéreknél, ahogy azonban felcsattogtak volna Thököli urunk hadilobogói, ismét Patakra szállingóztunk vissza. Volt pedig ez az 1682-ik esztendő október havában. Én vezettem haza a muzsafiakat, miután a kisebb deákok visszamaradtak Erdélyben. Tanáraink nem voltak, ennekfolytán egymást tanígtattuk, míg nem harmadfélesztendővel reá a nagyeszű Csécsy János oskolamester állt az Alma Mater élére. Abban az időben én, ráunván hazám sanyarú állapotjára, Szepessy Pál táborába siettem, amelylyel később Buda alá ereszkedtem alá. Azóta annyit tudok csupán, hogy ez esztendő április havának huszonnegyedik napján Caprara generális katonáival verte szét a deákokat... Kisebb részük ekkor Erdélybe futott, nagyobbik részük — Csécsy apánkkal együtt — Vilmányba indult, szent (énekeket zengedezve. Mostanában meg, úgy

hallom, Göncön reménykednek erős hittel. Aszszonyom, nem segít itten a tudomány: minden magyarnak, aki él még, ki kell húzni kardját s vagy győzni, vagy meghalni. Tertium non datur! Csak ez az egy hazánk van...

A végső szavakra benyitott Keczer Andráska atyjának ifjúkori hadiöltözetében. Csákóra-metszett leffentyüs sapkában, kardosán. Benyitott s odaállt feszesen a szülője elé:

— Anyám, áldj meg mostan!

A gyászruhás özvegy fölállt. Nem sirt többé, ahelyett a katonalegény ke feje fölé terjesztette ki a két karját:

— Megáldalak, fiam ... Vezessen utaidon az Isten s gondolj néha anyádra, aki mindig visszavár ... És soha ne feledkezz meg atyádról és két nagyatyádról, akiknek emléke a nemzeté lesz idővel... Bosszuld meg őket, egyetlen fiam! És ha nem találnál visszajönni többé, meg foglak siratni halálomig tartó keserves sirassál...

Ifjabb Szepessy Pál és Sallay Pál visszafogott lélegzettel állt ezalatt az asztalnál. A szerencsétlen fiatalasszony pedig lehajolt s fénytelen szemmel karolta át a fiát.

A legényke visszaölelte az anyját:

— Isten veled, anyám! Soha nem felejtellek el!

Akkor a két fiatal vezér is elbúcsúzott a boldogtalan asszonytól.

Odakint lóra vetette magát Keczer Andráska, ugyanakkor lóraült két öregebb szolgálóember is, akik valamikor Keczer Gábor társaságában veredtek sokat Szepessy Pál legényei között. Amikor indulni kellett volna már, a kis Rauscher Edit könyörögve kulcsolta össze a kezét ifjabb Szepessy Pál felé:

— Vigyázzanak reá!

Ifjabb Szepessy Pál tisztelgett. A lovasok is tisztelegettek. És elvágattak.

Néhány pillanattal reá, a sűrű alkonyatban, ott csattogtak már a Bártfának vezető utón. Úgy volt, hogy csak a város előtt csapnak le a hegyi ösvényekre.

Kelet felől nyugat felé nyomult a sűrűedés.

Özvegy Keczer Gáborné a gyümölcsöskertje végében állt már ekkor, a Tapoly-patak partján s el-elszoruló szívvel nézett utána a lovascsapatnak, amely mindinkább belemerült a borulatba. És ahogy végkép eltűntek volna a szemelől, szédült életére gondolt a kis Rauscher Edit s felzokogott. Szívettépő zokogással.

Egyedül volt már. Egészen egyedül.

XXVI.

Babotsay Izsák, Tarczal városának jegyzője jegyezvén ezenközben krónikás naplóját, az 1687-ik esztendő végéről olvassuk, amint írva vagyon:

»Ezen Esztendőben végezvén boldogul életét megélemedett idejebeli, érett, Állapotjában jámbor, Istenfélő, tudós Prédikátora Tarczal városának: tiszteletes Rimaszombathi Márton ökegyelme. Ennek helyébe adatott a Hivatal tiszteletes Gyöngyösi István felsőbányai akkori prédikátornak. Ki is minden Javaival Tarczal felé utazásában Munkács várából szinte akkor kirohant két- vagy háromszáz Isten nélkül való hitetlen kóbor Talpasokkal találkozván, gyermekségétől fogva keresett mindennemű értékéből, Portékájából, könyveitől és ruházatától megfosztatik. Felesége is Mindenből kimelleyeztetik, hajadonfővel csak egy tatáringben hagyatik... «

Írja vala nemes Babotsay Izsák.

Ez esztendőnek őszén Lipót császár Pozsonyba hívta össze a rendeket. Az urak toraikban marcangoló dühvel mentek gyűlésbe, mert kétségbeesés rázta őket az ország égbe kiáltó sorsa és az eperjesi vérengzés következtében. Bár ne jöttek volna össze! Mert megfélemlítetvén, annyit végeztek csupán, hogy — hálából az országfelszabadító uralkodó iránt — megszavazták az örökösödési törvényt.

S ezzel méginkább megpecsételték a nemzet jövőjét.

De hol volt már akkor a nemzet?

A lakosság szinte végleg kipusztult s különösen az északi részekre szakadt reá olyan ínség, hogy a még megmaradt lelkek: aggok, nők és gyermekek a határszéli elhagyott erdőkbe és hegyekbe vonták meg magukat s makkon meg gyökereken próbálták eltengetni nyomorult napjaikat. Valóságos téboly szállta meg Felső-Magyarország népét s ez éhség-tébolyában kisereglett az utakra s karavánok kezdtek megindulni az októberi porban Árvától Zboróig és visszafelé. Látomásai voltak e népnek: másvilági jelenések s mindenki hitt a világ közeli végében, miután az Antikrisztus jelent meg az emberek között. S jöttek-mentek ezek a tébolyodott karavánok, szent zsolozsmákat zengedezve, elnyújtott hangon.

Egyéb jelek is feltűntek az égen.

Üstökös bukkant föl a firmamentum északnyugati negyedében, melynek alakja olyan volt, miként a kardnak s újabb háborúkat jövendöltek mindenfelé. S ekkor fejhezkapott végül Kisztei Péter gönci prédikátor urunk is s két prédikációt szerezvén, eldörögte őket híveinek okulására és megdöbbentésére. Volt pedig a címe mindkét közönséges egyházi-beszédnek ez:

»Üstökös Csillag, Avagy: olly edgyügyü rövid Elmélkedés, mellyben meg-mutogatódik mind

a Szent írási Tudomány Szerint s mind a külső Históriákkal és a minden időbeli Experientiából, micsoda ítéletben kellyen lenni kinek-kinek az Üstökös Csillagok felől és az ellenökbeni Szerokról.«

Ámde hiábavalónak bizonyult mindkét nagyhatású templomi szónoklat, mert az üstökös heteken át ott fénylett a mennybolton, mindenki elborzasztására. Kardalakja volt.

Meglátták ezt a másvilági kardot az ordasok is s reménykedni kezdtek újból. Mert üzenetnek vették, mely az ő biztatásukra bukkant ki a firmamentumon.

Égő szükségük volt erre a biztatásra.

Ebben az időtájban ugyanis, miközben a Szernye-mocsarak mögül próbáltak kitörni még egyszer a német ellen, cafatokban lógtak le róluk ruhadarabjaik. Hópénzt tavaly láttak utoljára, amikor csikorgó foggal vetették magukat Buda füstös falaira, a lovasok rég elvesztették sarkantyúikat, a rusnyák és tót talpasok bocskoraiból pedig rég kicsüngött a kapca. Levásott róluk jaz abaposztó is, minekfolytán a legtöbb ingerült harcosnak kilátszott a csupasz lapockája vagy éppen a háta közepe.

Ilyen állapotok között Esze Tamás haditanácsba hívta mind a háromezer ordast. Mert ezen az őszön ennyire olvadtak le immáron.

Hideg ősz volt ez, de még kegyetlenebbnek ígérkezett a tél s szállásra meg eleségre alig lehetett kilátásuk. A vándormadarak feltűnő sietéssel, csaknem kétségbeesve menekültek délnek. Híre volt azonfelül, hogy Karaffa újult erővel készül reávetni magát Munkácsra, más hírek meg arról tudtak, hogy a császári hadak betörni szándékoznak Erdélybe s megsemmisítvén ott az alkotmány látszat-pilléreit is, el fogják

söpörni ezt az egész országrészt. És nem lesz azontúl Magyarország!

Ez volt az oka, hogy a kegyetlen Esze Tamás haditanácsba hívott össze minden harcost.

Halottszíne volt már a Szernye-mocsarak vi-zeinek, amikor alacsony halmon telepedett le Esze Tamás, egy kopott tábori-asztalkához. Könyökére támasztotta elmondhatatlan gondoktól összezavart fejét és míg bútól-terhesen csüngött alá a bajusza, seprűszemöldökei még lejjebb csúsztak a két szeme fölé. A gondoktól alig tudta mozdítani a fejét. Már-már azt forgatta magában, hogy háromezer legényével együtt a nagy lengyel király kardja alá áll be, esetleg a muszka cárnál jelentkezik hadiszolgálat céljából, avagy végső esetben — Moldován és Havasalföldön keresztül — utánamegy Thököli királynak, aki az Al-Duna mellékén búslakodott valahol ekkoriban.

Ott ült Esze Tamás alacsony halmon, tábori-asztalkára támaszkodva a könyökével. S körülötte ugyanakkor felsorakoztak kapitányok és hadnagyok is.

Legelői állt rezesorrú Majos Ferenc, akit — pátenseikkel — még mindig halálraköröztek császári generálisok. Majos Ferenc kapitány valahányszor íá nevüket hallotta, röhögve csapott a fülére: »hoigy fulladnátok meg!« Mellette ott lehetett látni a fiatal Szepessy Pált, oldalán a kis Keczer András szorongott visszafojtott lélegzettel. Petneházy Dávid hiányzott a vezérek sorából, mivel a budavári hős végleg császári részen ragadt, így remélvén szolgálni legszerencsésebben hazája dolgait. Kissé oldalvást ott állt hetykén a dugótermetű Tyukodi, legénykedő kedvében most is, úgyszintén Buga Jakab hadnagy, meg nevezetes társa, Zöld Demeter hadnagy. Mindegyikük egy-egy bunkónak dülve meg.

Ott lehetett látni a délceg Sallay Pált is... Előtük pedig, tágas térségen, háromezer ordas várakozott iszonyú csöndben.

Felállt akkor Esze Tamás. Szálas termete messze túlmagaslott valamennyi kapitányon és hadnagyon is még messzebbre látszott el a toronysüvege. Széles markával rácsapott a kardjára, mely a nagy Szepessy Pálé volt annakelőtte s ugyanakkor beszélni kezdett távolbaható hangon:

— Katonák! Igen megapadt immár a kardrakelt magyar vitézek száma...

Itt azonban meg kellett állania a mondani-valóiban. Mert abban a pillanatban kissé jobbról, jaz ordasok hátából féktelen hahota robbant ki: egyesek süvegjeiket kezdték a magasba dobálni, mások ellenben össze-vissza csapkodtak a karjaikkal. S ugyanakkor eszeveszett kiáltozás tört ki onnanfelől:

— Héj, Kuczug Balázs, te mihaszna!

Mások ellenben így törtek ki széles derű között, mialatt a térdeikre verdestek:

Itt van már a nagy csatakerülő!

Ismét másfelől gúnyolódó kiáltások estek:

—Kutya egye máját a gézengúzoknak!

Esze Tamás, a halmon álltában, indulatosan kapta fejét abba az irányba, amiért meg merték zavarni. Ám éppoly váratlanul le is csillapult s kíváncsian figyelt arrafelé, honnét a hírhedt lógós közeledett.

Mert Kuczug Balázs jött ott csakugyan. De micsoda külsőben, Teremtőm-Uram! Valóban lehetetlen volt megállani, hogy aki látta egyszer így Kuczugot, harsányat ne röhögjön...

A semmirevaló pedig jött-jött ezalatt, egyenest a halom felé, amelyről Esze Tamás alakja tornyosodott messzire.

Mellén keresztberakott karral jöddögélt, ki-

mérten... Félszeme fölött, domború homlokán át, piszkos kötés vonult el, amelyen vér ütődött ki. Koszos nadrágján csüngő folt csüngő folt hátán, lyukas csalmája a fejebubjára volt hátratosztva s vérnyomok vereslettek az állán meg a tarkóján is. Karikára tárgult fél szemén aláfutasok, tamiből nyomban sejtették többen, hogy alighanem kóbor császáriakkal talált összeütni valahol s csúnyán ellátták a baját.

Ámde ahogy közelebb ért volna, akkor veték észre csak az ordasok, hogy egész arca csupa aludtvér. Iszonyat volt látni.

Szó nélkül nyitottak neki utat a csapatok s Kuczug Balázs is szó nélkül, nesztelen járással, összefont két karral, lehajtott fejjel közeledett a vezéri-halom felé.

Ahogy aztán Esze Tamás elé ért volna, biccentett valamit a fejével, s megszólalt. De olyan mély volt a hangja, mintha a tenger alól beszélt volna föl:

— Csúnya marakodásból jövök, vezér!

Nézte-nézte Esze Tamás a csupa-rongy alakot, lakinek kunkororrú csizmája hegyéből kifestett a nagyujja, mivel maga a csizma kását kért s azokból ki- és befolyt rajta a hideg latyak. Nézte-nézte Esze Tamás az elvadult külsejű szegénylegényt. Meglepetve és szánalommal.

Az pedig még mindig Esze Tamást nézte. És lakkor megszólalt másodszor is:

— Vezér, szóm volna a legényekhez!

Esze Tamás a fejével intett neki, hogy kezdheti. Ám senkinek sejtelve nem volt, mit akarhat ekkora végszükség idején a megátalkodott csatakerülő.

Kuczug Balázs most a fölkelők felé fordult ijesztő arcával s mély hangon kezdett szólni:

— Meghigyjéti nekem, szánandó magyarok, hogy csúnya marakodásból gyövök mostan s

meghiggyétek nekem, hogy csak ezután következtek el reánk az igazi csaták és ütközetek napjai!....

Az ordasok közül sokan éppen föl akartak hahotázni ekkora arcátlanságra, ám dermedten maradtak mégis. Mert váratlanul eltorzult a Kuczug Balázs sátáni ábrázatja, ő maga pedig rácsapott széles kardjára, hogy megzörrent a kard és felvisított Kuczug Balázs:

—Bosszút! Bosszút! Meghalt Zrínyi Miklós, a magyar Hektor, akinek nem vadkan agyara ontotta véré, hanem császári bérencek puskázták le a kursaneci sűrűségben! Bosszúért kiált a magy Nádasdynak, az ijesztő erejű Zrínyi Péternek, e magyar Ákhillesnek, a szerencsétlen Frangepánnak és szegény Bónis apánknek vére! Halljátok meg, magyarok!

—Halljuk, pajtás, halljuk! — kezdtek kiáltozni innét is, onnét is a sorokból.

Kuczug Balázs széles és ferde képén fokozódó méreg látszott:

— Bosszút! Bosszút! Nem él már Pika Gáspár, mert felkarózták Árvában, Buda alatt nyoszörgött utolsót Tulok György a dülledt homlokával! Nincsen már köztünk Szuhay Mátyás, hogy megbiztasson s elesett a nagy Szepessy Pál, aki atyja volt minden szegénylegénynek! Hol van Thököli király? Hol vannak Petróczy és Ubrisi vezérek? Magunk vagyunk már csak a kegyetlen Esze Tamással... De ép most gyött meg az ideje, hogy leszámoljunk mindenkivel!

Kisérteti nesztelenségben hallgatott háromezer ordas. Esze Tamás maga furcsán nézett Kuczug Balázssra, mintha nem értette volna egészen a dolgot. Az pedig folytatta most már üvöltözve, égnekvágott fejjel:

— Bosszút! Bosszút! Most már én mondom, hogy induljunk ki a mezőkre, toroljuk meg

gályarabjaink szenvedéseit s Keczer András és Keczer Gábor kínhalálát! Én hívlak most csatára, akinek bitanghire kelt szerte a hazában! Minekünk meg kell indulnunk a rühös németre, hogy vele együtt minden éhes idegent kirúgjunk e hazából! Mert több hazánk minékünk nincsen s ennek földje takar bé egyszer mindnyájunkat!... Bosszút!... Bosszút!... Induljunk meg hát kiélesztett (kardjainkkal s haljunk meg katonamódra szüleinkért, feleségeinkért, kishugainkért, apró gyermekeinkért s mindnyájunkat tápláló anyánkért: Magyarországért!

Ahogy iezt mondta, kormos markával ismét a kardjára csapott reá. S abban a pillanatban zörögni kezdett háromezer fölkelőnek kardja, miközben lazt kiáltották háromezren:

— Vivát, Kuczug Balázs!

Ahogy ielült volna a fegyverzaj meg a kiáltozás, Esze Tamás vette át a szót, miközben két marokkal fogta néhai Szepessy Pál kardját. Halálos-komolynak látszott:

— Megköiszönöm méked, Kuczug Balázs, aki eddig csupán a csatahelyek körüli oldalgásban tündököltél, hogy most németgyilkolásra ösztönzői mindnyájunkat. Tudom, hogy mától számítva te is ütközeteken fogsz jeleskedni, irtván a bitang idegeneket!

S ekkor váratlanul visitásba vezett a hangja Esze Tamásnak, mert olyan méreg szállta meg testének minden tagját:

— Harcosok! Kardra-zendült testvéreim! Megfogadom itten most tinéktek az én Istenemre és Jézusra, hogy nem lesz nyugta lelkemnek, íamig egy német marad hires kis hazánkban! Az Isten vegye el az álmaimat, ha legközelebb meg nem indulunk Munkács szabadtására! Addig is fenjétek kardjaitokat s kala-

páljátok a kaszákat! Vivát, ez a mi nyomorult kis Magyarországunk!

Háromezer ordas torka riadt föl ekkor s megzendültek rá a Szernye-mocsarak.

Csak Munkács vára állt még! De olyan állapotban, hogy félig-meddig romokban heverték a sziklafalak.

Lankadozni kezdtek a védők, csak Zrinyi Ilona nagy lelke nem csüggedt.

Az élestarak ürülni kezdtek, a pénz fogyott-fogyott, az ágyúk és puskák kitágultak és rozsdásodni kezdtek.

Egyedül Zrinyi Ilona nem esett kétségbe.

Közel két esztendeje ágyúzták már a császáriak Munkácsot, amikor Thököli Imre hitvese összeszedette még megmaradt ékszereit s Görög Imrével és Absolon Dániellel Lengyel-földre csempésztette ki, akik is az 1687-ik esztendő november havában teméntelen pénzzel lopóztak vissza a várba. A katonák megkapták elmaradt zsoldjukat s újból nagy lett az elszántság a beregi várban.

Kémei útján Karaffa is értesült a munkácsi várvédők lelkes hangulatáról s nyomban levelet irt Zrinyi Ilonához. Hangzott pedig ez a levél, amint következik itten:

»Asszonyom! A szultán ereje nem szállhat szembe többé a császár fegyvereinek szerencséjével. Hadaink visszafoglalták csaknem egész Magyarországot, bejárták Szlavóniát s immár Erdély földjén vettek téli szállást. József főherceg — a magyar rendek közmegegyezésével — Magyarország örökös királyául koronáztatott s az ozmán birodalmat Nándorfehérvártól Konstantinápolyig s Konstantinápolytól Egyiptomig lázadó

Katonaság égeti-dúlja, mely oknál fogva békéért könyörög a diván. És Munkács mégis egymagában, mindenkitől elhagyatva próbálna ellenállni? Avagy talán nem a Portától, hanem Thökölitől, ez eretnektől remél segítséget, kinek hive alig van már, leszámítván a Szernye-mocsarak közt lappangó mocskos-száju rebelliseket? Zrínyi Ilona ha megígérte is Thökölinek, hogy véglegleg tartani fogja Munkácsot, adott szavát nem tartozik beváltani, mert ily fogadás megtartása hitszegésül tekintetnék a császárral szemben ... Fogadja meg tehát a jóakarónak és kereszténynek tanácsát s ne akarjon a dicső Rákóczi-ház magzatainak inkább mostohája, semmint édesanyja lenni «... Asszonyom, adja föl Munkács várát!»

Zrínyi Ilona válasza ennyi volt Karaffa számára:

»Az utolsó csepp vérig!«

Pedig lakkor már senkiben és semmiben nem reménykedhetett többé Ilona-asszony.

Levelet levél után küldtek Thökölihez, hogy siessen, de lóhalálában a rongyos vár szabadítására. Megmozgatták a Portát is, ámde a Portának egyelőre sajátmagával gyűlt meg a baja. Elbirhatatlan volt az 1688-ik esztendőbe átvezető tél: farkasok falkástul fagytak meg a Verhovina táján. És többen látták e tél folyamán Ilona asszonyt, amint zsebkendőjébe temetvén arcát, sírdogált titkon. Mert érezte, hogyha föladja a várat, bujdosó urát újból átkarolhatja ugyan, de soha többé nem fogja látni Juliánná leányát, aki takaros hajadonná serdült ekkorára és Ferkó fiát, a Rákóczi-ház utolsó sarját.

Elmúlt aztán a tél is.

Ahogy fakadozni kezdtek volna a vadvizek s tükreik élesen villantak meg a napban, Ka-

raffa maga jelent meg Munkács alatt s hadai körülözönlötték a várat. És az éhségtől csillogó szemű kurucok, akiket Esze Tamás küldött ki Munkács felé, hogy megbiztassák Ilona-asszonyt, nem tudtak többé belopózni a sasfészekbe. Megmegálltak tehát a közeli erdők szélében s düh-től és tehetetlenségtől lihegve, leskelődtek a vár irányába. És a vár falain — különösen alkonyatidőben — fel-feltűnt egy karcsú és gyászruhás lasszony, kézenfogva növendék-fiát. Zrinyi Ilona állt ilyenkor a bástyán, mellette a kis Ferkó. És míg az ereszkedő szélben meg-meglebbent az Ilona-asszony szoknyája, búsan nézett el a vár körül és a hegyeken, mintha előre érezte volna, hogy rövidesen búcsút kell mondania majd a tájnak. Örökre!

Áközben pedig megdördültek a Karaffa összes ágyúi, hogy zúgni és inogni kezdtek a még megmaradt falak és bástyák. S ugyanakkor megszólaltak Munkács összes ágyúi is... Dörgött a levegő!

Ugyanakkor pedig Thököli Imre gróf maga adta meg a kegyelemdőfést Munkácsnak.

Mert al-dunai ide-odakóborlása közben végső reménytelenségbe esvén, titkos jegyekkel írott levelet juttatott el sokat gyötrődő hitvesének. Azt írta ebben a levelében, hogy Zrinyi Ilona küldjön titkos követet a Pápa őszentségéhez: Szent Péter földi örököse lépjen közbe a császárnál s ha az kegyelmébe fogadja és visszaadja birtokait, ő, Thököli Imre kész lesz nemcsak katolikussá lenini, hanem eddigi hittestvérei ellen fordul s tűzzel-vassal fogja irtani a protestánsokat.

Ilona lasszony nagy tanácsalanságában ezt a levelet is megmutatta két legkitartóbb hívének: Radics András várnagynak és Absolon Dániel kancellárnak. Azok ketten fanatikus protestánsok

lévén, megrémültek a kuruckirály levelére, amelyhez hasonló egy másodikat is belopatott imár a várba.

Most már tudták, mi a teendőjük...

Nagytitokban egykettőre megegyeztek Karaffával s egy napon ijedten jelentették Ilona asszonynak, hogy végső fogytán vannak a vár eleségekészletei.

Zrinyi Ilona elsápadt, de nem ingott meg. Nyomban haditanácsba hívta össze valamennyi tisztjét. A haditanácsban Radics András kezdte a szót:

— Asszonyom! Nem ámíthatjuk magunkat többé, hogy tovább is tarthatjuk Munkácsot. A várvédők elfáradtak a fegyverhordásban, hópénzüket nem kapják s maholnap kapunkon kopogtat (az éhség. És semmi, semmi reménység, hogy megsegítenének bennünket valahonnét. Azt mondom lázáért, adjuk föl tisztességgel a várat!

Absolon kancellár állt fel utána, ő is úgy szólt, miként Radics András s beszéde végén leborult Zrinyi Ilona lábaihoz:

— Asszonyom! Ne tegyük próbára többé magunk és gyermekeink életét! Adjuk föl tisztességgel ía várat!

Valamennyi többi tiszt ugyanígy beszélt.

Zrinyi Ilona halványabb lett egy árnyalattal s könnyek gyűltek a szemébe, miközben arra az ősz magyarra nézett, aki az asztal túlsó végében nehezedett rá nagy indulattal a könyökére. Szomorú hangon mondta Zrinyi Ilona:

— És kegyelmed mit tanácsol nekünk, Sárossy luram?

Vén thököliánus volt Sárossy, aki engesztelhetetlen lécekkel gondolt mindenkor a németre. Megrázta most is kopott haját és míg fegyverek súlyától zörögve állott fel, öklével az asztalba sújtott:

— Asszonyom! Nem adjuk oda várunkat az ebadta németnek!

Majd Radies Andrásra és Absolon Dánielre villant eszemé az ősz Sárossynak, akinek fiát éppen Karaffa hóhéroltatta le Eperjesen. S fájdalommal kiáltott fel:

— Kegyelmetek pedig, Radies András és Absolon Dániel uramék, akik velem együtt élemedtek meg a hajószitő bujdosásban, felejtették immár, hogy a megveszett olasz generális mészároltatta le barátainkat és fiainkat Eperjesen? Karaffa, miként az éhes farkas les reánk a vár alatt, hogy vérünket vegye!

S öklével másodszor is az asztalba sújtott:

— Nem adjuk a várat!

És így történt, hogy mikor a császári generális újabb követet küldött a várba, Ilona asszony jelezte a választ adta Karaffának:

»Az utolsó csepp vérig!«

S Munkács fokáról mégis alábukott a kuruc király zászlaja.

Ennek az esztendőnek legelső napjaiban váratlanul nagy harcikedv fűtötte az ordasokat, ami lelkes kiáltásokra készítette mind a három-ezer zendülőt. Lovasokat és talpasokat egyértelműen.

Valaki (talán a franciák uralkodója, talán a nagy lengyel király) hópénzt és abaposztót küldött nekik s annyi kucorgás után újból ki-ruházkodtak a legények. Kaptak azonfelül kurzárú új csizmát, enni is volt mit egyelőre s némi dohányka is került a pipákba. Mindezek

oly tünetek voltak, amelyek határtalan harci-dühre fakasztották valamennyiöket.

És a Szernye-mocsarak táján megint zörögni kezdtek a kardok s megint felhangzott a Tyukodi pajtás kegyetlen táboridala.

Úgy volt már-már, hogy kiszállván rejtek-helyeikről, nekivetik magukat a császári hordáknak, amelyek csaknem az egész haldokló országot elárasztották azonközben, amikor olyan hír érkezett hozzájuk, amelyre — pillanatokra — megbénult a szívverése minden fölkelőnek.

Munkács megnyitotta kapuit Karaffa Antal előtt.

Szórványosak voltak ugyan a híradások, amelyek a Szernye-mocsarak közé jutottak el, ámde így is megtudták azért, hogy Absolon Dániel keze volt benne az árulásban. Amikor ez a két-színű tember fölötte siettetten az átadást, Zrínyi Ilona keserű sóhajjal fordult feléje:

— Ne siessen annyira kegyelmed, Absolon uram! Hisz nem adhatjuk meg magunkat oly későn, hogy nagyon korán ne legyen!

De ez a legnagyobb magyar asszony sem bírta tovább. Mikor Munkács bástyáiról lehulltak Thököli utolsó hadilobogói, hangos zokogásra fakadt. És könnyezve ölelte össze még egyszer két gyermekét: a tizenhatéves Juliánná hercegisasszonyt és az anyjához halálig ragaszkodó Ferkót, aki tizenkettedik esztendejének vége körül járt ebben a januárban.

Ám az ordások hamar felocsúdtak meglepetésükből, mert harci előkészületeik másfelé terelték figyelmüket.

Kész terve volt immár Esze Tamásnak, hogy az első kedvező alkalommal ráereszkedik a felsőtiszai isikra s könyörtelen vérengzést fog végbeinni a fosztogató idegenekben. Egyelőre száguldo falkákat bocsátott ki rajokban minden

irányba, hogy puhatolják ki az ellenség érzékeny oldalát, mielőtt személyesen vetné rá imagát iá bitangokra.

Egy ilyen kisebb csapat egészen a zempléni Hegyaljáig talált elszárguldani s ekkor történt egész véletlenül, hogy az Isten ujja elérte végül Tábori Erzsókot is.

Rezesorrú Majos Ferenc lovagolt a csapat élén, úgyszintén ifjabb Szepessy Pál s a növekvő Keczer Andráskát fogták közre ketten, akit pártfogó rokonszenvvel kísért mindenki az ordasok táborában. Hisz tudták róla valamenynyien, hogy bosszút állni készül két nagyapjának is édesatyjának kinhaláláért.

Moist laztán megállta ezt a bosszút!

Szerencs fölött s Bodrogkeresztur alatt csatangolt a vakmerő lovasfalka, mikor egy kisebb császári lovascsapatra bukkantak rá. Rezesorrú Majos Ferenc abban a szempillantásban kivonta széles kardját, fölemelkedett lovának (nyergében s hátratekintvén, a dühtől hörögve kiáltotta el magát:

— Rá iá németre, lovasok!

A lovasok nagy fenszóval kiáltották utána:

— Hej, rá a németre!

S kieresztették a kantárt. És megdörgött a hegyaljai föld.

Rövid kavarodás következett. Néhány gombakalap lerepült, néhány plundrás lovas véresen fordult le, a többi pedig lehajolt lovának nyaka fölé s nekieresztett kantárszárral dobogott el Új-hely irányába.

Hanem ia három koesijok visszamaradt. S a három kocsi közül az egyikben egy markotányosnő-ruhába bujtatott, takaros nőszemély ült remegve. Rezesorrú Majos Ferenc odalépkedett a kocsihoz s ahogy meglátta és megismerte a

nőt, olyat kiáltott, hogy hátradőlt tőle a nyeregben:

— Te vagy az, Tábori Erzsók? Éppen tizenhatodik esztendeje kereslek, kedves egy húgom!

S olyat röhögött utána, mint egy nyerítő ló.

Újhelyi Erzsébet, aki múlhatott harmincöt esztendősen ezen a tavaszelon, akkor már a hírhedt kapitány előtt térdepelt, eliszonyodva a halálremegéstől. S összekulcsolta a kezét:

— Kegyelem! Kegyelem!

Mert e rezesorráról ő is ráismert a szörny ühírű Majos Ferenc kapitányra. Akkorra a kocsi köré szállingóztak a többi lovasok is. Rezesorrú Majos Ferenc, akit valamennyi császári generális tizennyolcadik esztendeje kerestetett immár halálra a sárosi, abauji, zempléni, ungi és beregi erdőkben, nem sokat teketóriázott most sem. Ahelyett intett a kis Andrásnak:

— Előre csak Keczer András kisöcsém! Most megláthatod szörnyű bosszúdat atyádnak és két nagyatyádnak szörnyhaláláért!

A Keczer-fiú nevére másodszor is felsikoltott Tábori Erzsók:

— Kegyelem! Kegyelem!

Senki nem hallgatott reá.

Egész közel, a keresztúri hegyben, volt egy barlang. Odahurcolták a boldogtalan leányszszonyt is betaszították a barlangba. Akkor aztán parancsot adott Majos Ferenc kapitány:

— Keczer András kisöcsém, te fogod befalazni a ringyót!

Tábori Erzsók ekkor már szenténekeket kezdett zengedezni. A kis Keczer András pedig nekilátott a falrakásnak. Félől szélességben.

Tizenegy óra körül járhatott az idő, amikor — néhány ordas segítségével — rakosgatni kezdte a súlyos köveket s délutáni öt óra körül készen lett az iszonyatos munkával. De Tá-

bori Erzsók könyörgő éneklése áthallatszott a félöles falon át is.

Akkor a kis Keczer András magához intette két öreg szolgálberét, akik már édesapjának is kísérői voltak minden vállalkozásában, így szólt hozzájuk:

—Kendtek most erdőkön, hegyeken, mezőkön, vizeken át induljanak meg Gerla faluba s belopózván ott szerencsével édesanyám házába, mondják meg az én gyászoló szülémnek, hogy megbosszultam édesatyámnak és két ősz nagyatyámnak halálát. S mondják meg neki kendtek, hogy a nagy idegenben is mindennap imádkozom érte...

—Igenis, úrfi, — válaszolt a két szolgaember s tüstént megindultak az északi határhegyek irányába.

Rezesorrú Majos Ferenc továbbkalandozott aztán. Csak egy hét múlva vetődtek vissza ismét ugyanarra a helyre, de akkor már csönd hallgatózott a befalazott barlangban. Zsibbadt csönd.

Tavaszz lett akkorára, ujjongó tavasz. A nemzet pedig rendületlenül harcolt tovább jogaiért.

Mert a régi vezérek elhulltak ugyan, ámde új és a régieknél még indulatosabb vezetők kerültek a megfogyatkozott ordasok élére. Karaffa Antal összes hadaival éppen akkor készült elárasztani Erdélyt, a bujdosó Thököli pedig körülbelül ekkor szánta el magát, hogy töredék-hadaival, meg a kontyosok segítségével Erdély földjére tör be, valahol Zernyestnél is leszámol az áruló Teleki Mihállyal.

Ekkorára olyan állapotba jutott már az ország, hogy katolikus és protestáns urak vállvetve fogtak össze hazájuk és nemzetük mentésére. És ekkor történt, hogy égignyuló riadalomban; törtek ki az ordasok.

Megtudták valami-módon, hogy a kis Rákóczi, lakit letéptek anyja kebléről s akit előbb a prágai, majd a neuhausi jezsuita-rendházba hurcoltak lel, a rendház egyik szobájában észrevette Magyarország térképét s attólfogva több mint iege óráig állt-állt a térkép előtt. És kikeresvén rajta Munkácsot, nehéz könnyek gyűltek la szemébe s ezek a könnyek lefolytak félig-gyermekarcán. Még a jezsuita-atyák is megrendülten várakoztak a háta mögött.

Ez ía hir megrázta az ordasokat s egetverő ujjongásban zendültek meg.

Esze Tamás akkor már doboltatott. S köréje gyülekezővén la tábor — alacsony halmon álltában —, így beszélt hozzájuk, nagy indulattal:

—Harcosok! Lovasaim és gyalogrendben lévő talpasok egyszersmind! Elérkezett az ideje, hogy kiszállván a sik mezőkbe, meginduljunk a halál elé szerencsétlen hazánk szabadítására. Forгатom ía fejemben, hogy magam talán Cseh-f öldre megyek át egyesegyedül...

—Minek mennél te Csehföldre, vezér?! — kiáltottak vissza kapitányok és hadnagyok.

Esze Tamás rájukemelte seprűszemöldökét:

— Annak, hogy hazahozzam a mi kis Rákóczi urunkat... De többet úgysem árulhatok el mostan!

S akkor rárivallt kapitányokra és hadnagyokra:

— Készüljetek!

Egyszerre szétáradt mind a háromezer ordas a Szernye-mocsarak hátában. Nyeríteni kezdtek a lovak, zörögni kezdtek a kardok. Ugyanakkor felzúgott a Tyukodi pajtás rémítő táboridala. De soha olyan fenyegetőn, mint ekkor! És laki német hallotta a messzeségből e napon, hideg futott végig a hátán. Szörnyű volt! Szörnyű volt!

Esze Tamás még mindig ott állt az alacsony halmon. De most már nyugat felé fordulva, Bécs irányának s teméntelen kegyetlenség rángott lefelé csüngő bajuszában. Keresztbe rakott két karral állt ott, keselyűorra szinte harsogott, kiugorva a csontos és sovány képéből, toronysüvege magosra csúcsosodott... Borús nap volt ez éppen, de a felhők meghasadtak egytájt s ezen a résen át éppen őreá vágott le a búcsúzó nap vérvörös küllője. Gyász-színe volt a vidéknek, csupán ez a kegyetlen alak izzott vörösben. És akik látták ekkor messziről Esze Tamást, keresztet hánytak magukra s utána imát kezdtek motyogni,

Olyan volt, mint a Sátán.

(Vége.)